

Trương Tiểu Nhân
nhjy1606 edit

Cô gái TRÊN CÂY SAI KÊ

Table of Contents

Mục lục

Chương 1+1: Những Năm Tháng Tuổi Trẻ Đó(1)

Chương 1+2: Những Năm Tháng Tuổi Trẻ Đó(2)

Chương 1+3: Những Năm Tháng Tuổi Trẻ Đó(3)

Chương 1+4: Những Năm Tháng Tuổi Trẻ Đó(4)

Chương 2+1: Cảm Giác Của Người Đang Yêu(1)

Chương 2+2: Cảm Giác Của Người Đang Yêu(2)

Chương 2+3: Cảm Giác Của Người Đang Yêu(3)

Chương 2+4: Cảm Giác Của Người Đang Yêu(4)

Chương 3+1: Bài Hát Đêm Giao Thừa(1)

Chương 3+2: Bài Hát Đêm Giao Thừa(2)

Chương 3+3: Bài Hát Đêm Giao Thừa(4)

Chương 4+1: Nỗi Nhớ Rải Không Trung(1)

Chương 4+2: Nỗi Nhớ Rải Không Trung(2)

Chương 4+3: Nỗi Nhớ Rải Không Trung(3)

Chương 4+4: Nỗi Nhớ Rải Không Trung(4)

Chương 5+1: Ôm Anh Lần Nữa(1)

Chương 5+2: Ôm Anh Lần Nữa(2)

Chương 5+3: Ôm Anh Lần Nữa(3)

Chương 5+4: Ôm Anh Lần Nữa(4)

Chương 5+5: Ôm Anh Lần Nữa(5)

Chương 5+6: Ôm Anh Lần Nữa(6)

Chương 5+7: Ôm Anh Lần Nữa(7)

Mục lục

- Chương 1+1: Những Năm Tháng Tuổi Trẻ Đó(1)
Chương 1+2: Những Năm Tháng Tuổi Trẻ Đó(2)
Chương 1+3: Những Năm Tháng Tuổi Trẻ Đó(3)
Chương 1+4: Những Năm Tháng Tuổi Trẻ Đó(4)
Chương 2+1: Cảm Giác Của Người Đang Yêu(1)
Chương 2+2: Cảm Giác Của Người Đang Yêu(2)
Chương 2+3: Cảm Giác Của Người Đang Yêu(3)
Chương 2+4: Cảm Giác Của Người Đang Yêu(4)
Chương 3+1: Bài Hát Đêm Giao Thừa(1)
Chương 3+2: Bài Hát Đêm Giao Thừa(2)
Chương 3+3: Bài Hát Đêm Giao Thừa(4)
Chương 4+1: Nỗi Nhớ Rải Không Trung(1)
Chương 4+2: Nỗi Nhớ Rải Không Trung(2)
Chương 4+3: Nỗi Nhớ Rải Không Trung(3)
Chương 4+4: Nỗi Nhớ Rải Không Trung(4)
Chương 5+1: Ôm Anh Lần Nữa(1)
Chương 5+2: Ôm Anh Lần Nữa(2)
Chương 5+3: Ôm Anh Lần Nữa(3)
Chương 5+4: Ôm Anh Lần Nữa(4)
Chương 5+5: Ôm Anh Lần Nữa(5)
Chương 5+6: Ôm Anh Lần Nữa(6)
Chương 5+7: Ôm Anh Lần Nữa(7)

CÔ GÁI TRÊN CÂY SA KÊ

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 1+1: Những Năm Tháng Tuổi Trẻ Đó(1)

Năm 1986, chúng tôi trong đội bóng chuyên tám người của trường trung học nữ Bảo Trung, do huấn luyện viên Lão Văn Khang dẫn dắt, đến Thái Lan tập huấn. Lần đầu tiên trong đời tôi thấy cây bánh mì^[1] ở Pattaya^[2]. Cây cao hơn mười mét, mọc cả hoa đực và hoa cái. Hình dạng của hoa cái giống như một cái núp tròn. Trái của nó sẽ dần dần to ra, sau cùng lớn lên có kích thước giống đầu người. Bề mặt khô ráp, bên trong nhồi cơm như ruột bánh mì vậy. Loại trái cây này nướng lên ăn, mùi vị đặc biệt giống bánh mì nướng. Khi ấy, tôi chưa từng nghĩ rằng, tôi là một cô gái muốn có bánh mì và cũng muốn có cả tình yêu.

[1] Cây bánh mì: hay còn được gọi là xa kê hay sa kê, là một cây gỗ có hoa thuộc họ dâu tằm, bản địa bán đảo Mã Lai và các đảo thuộc miền tây Thái Bình Dương nhưng hiện nay đã được trồng rộng khắp trong khu vực nhiệt đới. Sa kê là cây lương thực chứa nhiều tinh bột, trước khi ăn có thể được quay, nướng, chiên, luộc. Khi được chế biến nó có mùi giống khoai tây hoặc tương tự như bánh mì mới nướng, vì thế mà có tên gọi cây bánh mì.

[2] Pattaya: là một thành phố biển nằm trên bờ biển phía Đông vịnh Thái Lan, là một trong những trung tâm du lịch lớn nhất Thái Lan.

Năm 81, tôi học lớp bảy. Tôi, Chu Địch Chi và Thẩm Quang Huệ tham gia đội bóng chuyên vào năm nhất cấp hai đó^[3]. Chúng tôi bị bộ đồ đồng phục hồng cánh sen vải bố nhung của đội bóng làm mê đắm! Với lại, huấn luyện viên Lão Văn Khang khoảng năm mươi tuổi, đặc biệt có thể lực ở trường. Ông ta thích chọn những cô gái mặt xinh dáng đẹp vào đội bóng

chuyên. Lúc đó, có thể trở thành đội viên của đội bóng chuyên là một vinh dự.

[3] Ở Trung Quốc học mẫu giáo 3 năm, cấp một 6 năm, cấp hai 3 năm, cấp ba 3 năm. Vậy nên lớp 7 là mới năm nhất cấp hai.

Vào đội bóng chuyên cùng lúc với chúng tôi còn có Vi Lệ Lệ, Nhạc Cơ, Tống Tiểu Miên, Diệp Thanh Hà và Lưu Hân Bình. Vi Lệ Lệ là một ngoại lệ. Bạn ấy không xinh đẹp, dáng người cao lớn, da ngăm đen, tóc khô cứng, dày đặc lại xoắn tít cả lại, thật sự trông giống như một chiếc bánh chè. Ở năm nhất cấp hai, bạn ấy đã cao một mét bảy mươi. Sau đó bạn ấy còn cao thêm đến một mét tám mươi. Đôi chân của bạn ấy trắng kiết như hai cái vòi voi. Bạn ấy là cầu thủ trời sinh, Lão Văn Khang không tìm được lý do từ chối bạn ấy.

Nhạc Cơ là hoa khôi của trường. Vẻ đẹp của bạn ấy thật khiến người ta lóa mắt. Đặc biệt, khi mặc chiếc quần ngắn bóng chuyên thì đôi chân mịn màng, như được đẽo từ ngọc thật làm người ta đổ kị! Có lẽ vì vậy, mà bạn ấy rất lạnh nhạt với mọi người.

Tôi là Trình Vận.

Bảy năm học ở trường Bảo Trung, chúng tôi chưa từng gặp thấy người đàn ông nào đẹp cả. Ngay cả huấn luyện viên đội bóng chuyên cần thể lực nhất cũng đã năm mươi tuổi. Những thầy giáo khác càng thêm khó coi.

Chu Địch Chi trưởng thành sớm hơn so với tôi. Bạn ấy thích cứu hộ viên Đặng Sơ Phát mới đến làm ở bể bơi của trường. Anh ta có cơ bụng tám múi và làn da màu đồng quuyến rữ. Anh ta năm nay hai mươi tuổi, nghe nói đến từ đảo Nam Nha[4].

[4] Đảo Nam Nha: tên tiếng anh là đảo Lamma là đảo lớn thứ ba của Hồng Kông.

Để tiếp cận anh ta, sau khi tan học Địch Chi đều lôi kéo tôi đi bơi cùng bạn ấy mỗi ngày.

Để thu hút sự chú ý của Đặng Sơ Phát, Địch Chi đã mua một bộ áo tắm hết sức thiếu vải. Mặc bộ đồ tắm đó vào sẽ khiến người ta thấy rãnh ngực, nếu bộ ngực của chủ nhân đầy đặn. Đáng tiếc, Địch Chi chỉ là cô bé học cấp hai, mới mười bốn tuổi, còn chưa trở mã. Sau khi mặc chiếc áo tắm đó vào, tôi chỉ thấy một loạt xương sườn trước ngực bạn ấy. Khi đó, mấy người chúng tôi đều là ngực phẳng, ngoại trừ Vi Lệ Lệ. Bạn ấy dậy thì từ rất sớm, người cao một mét bảy, đường cong cơ thể cũng tương đối nhô lên. Bạn ấy lại không mặc áo ngực, lúc chơi bóng đôi gò bồng đảo đưa rất lợi hại. Tôi đoán bạn ấy không quá thích ngực của mình, cho nên thường hay còng lưng. Tôi cùng Địch Chi, Quang Huệ, Tiểu Miên, Thanh Hà và Hân Bình đã lén thảo luận qua một lần, chúng tôi không muốn vòng một quá lớn, như vậy sẽ cản trở chúng tôi chơi bóng.

Mùa đông đến, bể bơi nhà trường tạm thời đóng cửa, Đặng Sơ Phát cũng nghỉ đông. Tôi không cần phải theo Địch Chi đi bơi vào cuối tháng mười, mới bơi thì ấm sau lại lạnh ngắt. Tôi thâm vỗ tay tán thưởng. Mặc dù Địch Chi cảm thấy có chút mất mát, nhưng rất mau lại hồi phục như cũ. Yêu thâm của thiếu nữ có lẽ là rất dài, dài đằng đẵng.

Mùa đông năm ấy xảy ra một chuyện lớn. Trong tiết tiếng Anh, kỳ kinh nguyệt đầu tiên của Tống Tiểu Miên tới. Nó làm cho đồng phục trường màu xanh da trời nhạt dính một mảng máu đỏ, cô bạn xấu hổ mà khóc toáng lên. Các bạn nói, bạn ấy lần đầu đã ra nhiều như vậy có chút không bình thường. Lần đầu tiên thông thường sẽ ra rất ít. Chuyện này nhanh chóng truyền đi khắp trường, Tiểu Miên xấu hổ đến nỗi trốn học hai ngày.

“Tớ hi vọng kinh nguyệt của tớ đừng đến nhanh như vậy. Mỗi tháng có vài ngày đều phải mang theo miếng đó giữa hai chân, rất phiền phức!” Tôi nói.

“Nghe nói kinh nguyệt đến chính là bắt đầu tuổi dậy thì.” Địch Chi thì ngược lại, bạn ấy mong ngóng ngày đó đến. Một khi dậy thì, cô liền có thể danh chính ngôn thuận yêu đương.

Cuối cùng, nó cũng đến!

Địch Chi phát hiện kinh nguyệt đầu tiên của bạn ấy đến trong giờ học lịch sử. Bạn ấy vừa sợ vừa mừng nói cho tôi biết. Ngày hôm đó là thứ tư, sau khi tan học phải tới đội bóng chuyền luyện tập. Địch Chi đến phòng quản lý mượn miếng băng vệ sinh vừa lớn vừa dày, rất không tự nhiên. Tôi thầm vui mừng vì phiền phức của mình chưa đến. Nào ngờ trong lúc tắm gội trong phòng thay đồ, kinh nguyệt lần đầu tiên của tôi cũng tới rồi.

“Trình Vận có kinh nguyệt rồi!” Địch Chi la to trong phòng thay đồ. Tôi khó xử muốn chết! Địch Chi thường nói, chúng tôi đã trở thành phụ nữ trong cùng một ngày. Có lẽ đây là nguyên do mà sau này cho dù chúng tôi đã từng hiểu lầm người kia cũng có thể quay lại hòa thuận như thuở ban đầu.

Tôi và Địch Chi ở cùng một khu phố, cha mẹ đều không quan tâm chúng tôi. Chiều tối của ngày có kinh nguyệt đầu tiên, chúng tôi cùng đi mua gói băng vệ sinh đầu tiên trong cuộc đời. Lúc đó là năm 1981, siêu thị còn chưa phổ biến như bây giờ, muốn mua băng vệ sinh phải đến hiệu thuốc. Thế nhưng trong hiệu thuốc đều là đàn ông. Có vài người phụ nữ rất thành thạo nói ra nhãn hiệu băng vệ sinh. Nhưng tôi cố gắng thế nào cũng không lấy được dũng khí để nói với một người đàn ông rằng mình cần băng vệ sinh, Địch Chi cũng vậy. Tối hôm đó, chúng tôi đã chần chừ ở gần hiệu thuốc hơn hai tiếng. Khi hiệu thuốc sắp đến giờ đóng cửa, chúng tôi mới bất chấp tất cả đi vào mua băng vệ sinh. Do quảng cáo băng vệ sinh “Phiêu Nhiên” được phát rất nhiều, nên chúng tôi chọn “Phiêu Nhiên”. Sau đó lại đến phiên Thẩm Quang Huệ. Đến trước kỳ nghỉ hè thì Thanh Hà, Hân Bình, Nhạc Cơ đều có kinh nguyệt. Lúc này, Vi Lệ Lệ mới nói cho chúng tôi biết:

“Tớ lớp sáu tiểu học đã có rồi!”

Chúng tôi ngẩn tò te, lớp sáu tiểu học đã có rồi? Thật sự rất khó tin mà!

Nghe nói các cô bé bây giờ lớp sáu có kính nguyệt cũng không có gì ngạc nhiên. Có một số cô gái mười hai tuổi đã quan hệ tình dục. Chúng tôi mười bốn tuổi mới có kính nguyệt, có lẽ bởi vậy mà thế hệ chúng tôi bảo thủ hơn các cô gái bây giờ, vẫn chìm đắm trong niềm tin rằng tình dục đi đôi với tình yêu.

Sau này, tôi và Địch Chi đều có can đảm tự mình đi mua băng vệ sinh. Rất nhiều rất nhiều năm sau, Địch Chi còn có thể sai bạn trai đi mua băng vệ sinh giúp bạn ấy. Nhưng, tôi thì không. Tôi sẽ xem thường người đàn ông chịu đi mua băng vệ sinh cho tôi.

Chu Địch Chi nói đúng, khi lần đầu tiên kính nguyệt của người con gái đến, thì cơ thể liền bắt đầu dậy thì. Sau mỗi lần luyện tập kết thúc, chúng tôi trong phòng thay đồ của cung thể thao, mọi người cùng nhau thảo luận tình hình dậy thì.

“Tương lai tớ nhất định là màn hình phẳng, mẹ tớ cũng ngực phẳng mà.” Tiểu Miên có phần bất đắc dĩ.

“Tớ thích ngực phẳng! Ngực phẳng có cá tính, mặc đồ đẹp.” Thanh Hà nói.

Thanh Hà là con gái nhà giàu, sống ở khu giàu có, cha là chủ công ty xây dựng. Nhà bạn ấy có hai tầng, chỉ tính riêng sân thượng ngôi nhà kia cũng to bằng cung thể thao của chúng tôi. Bạn ấy là con gái út trong nhà, có hai chị du học ở Mỹ, cha mẹ cưng bạn ấy nhất. Chúng tôi từng tham quan tủ quần áo của bạn ấy. Quần áo nhiều vô hạn, tất cả đều là Lane Crawford[5] (là Lane Crawford 1981 đó nha!) Nếu như có mấy tủ quần áo như thế này, tôi cũng bằng lòng ngực phẳng.

[5] Lane Crawford: là một thương hiệu thời trang cao cấp nổi tiếng được sáng lập vào năm 1850 ở Hồng Kông.

“Ngực phẳng thì có gì hay?” Thẩm Quang Huệ chế nhạo bạn ấy.

Quang Huệ vẫn luôn có chút đố kỵ với Thanh Hà. Cô giúp việc trong nhà Thanh Hà mỗi buổi trưa đều được tài xế lái chiếc Mercedes Benz màu đỏ tía đưa bữa trưa tới cho Thanh Hà. Tôi và Địch Chi thường xuyên không khách sáo mà ăn chực cơm trưa của Thanh Hà, chỉ có Quang Huệ chưa bao giờ ăn.

Trong nhà Lưu Hân Bình cũng có người giúp việc, nhưng bề thế không so được với Thanh Hà. Mẹ của Hân Bình tên Dư Huệ Châu, là giáo viên tiếng Trung của trường. Cha là bác sĩ bệnh viện chính phủ, nhà ở đường Chùa Thiên Hậu[6].

[6] Đường Chùa Thiên Hậu: là một con đường ở phía Đông Bắc Hồng Kông, nó dài 2,1 km giao nhau với nhiều con đường lớn khác, thuận tiện cho đi lại.

Khi đó, tôi không biết rằng chúng tôi mặc dù là bạn học tốt, nhưng đã có khoảng cách rất lớn. Quang Huệ không thích Thanh Hà, có lẽ là bạn ấy còn nhạy cảm với cái khoảng cách vô hình đó hơn so với tôi. Mấy năm trước, có một người đàn ông cũng không tệ theo đuổi Quang Huệ, bạn ấy vẫn không thích. Sau này tôi mới biết, thì ra anh ta ở Truân Môn[7]. Đối với bạn ấy mà nói, lấy chồng ở Truân Môn rất không vẻ vang, chí ít cũng phải lấy chồng ở khu Bào Mã[8]mới được!

[7] Truân Môn: là tên một quận nằm phía Tây Bắc đảo Tân Giới, là khu dân cư mới phát triển như một trong những vệ tinh mới điển hình của Hồng Kông, nhưng vào thời điểm trong truyện, thì khu này vẫn chưa phát triển lắm.

[8] Khu Bào Mã: nằm ở phía Nam quận Loan Tử của đảo Hồng Kông, một trong những quận phát triển nhất, giàu có nhất Hồng Kông.

Tổng Tiểu Miên tương đối bé gầy, hơn nữa đeo đôi kính cận dày. Ngoại trừ những lúc đánh bóng chuyền vô cùng dũng mãnh ra, những lúc còn lại đều rất nhã nhặn.

Cha mẹ bạn ấy làm chủ một tiệm mì hoành thánh ở một khu phố sầm uất.

Cha mẹ của tiểu Miên đều rất trầm mặc. Đặc biệt là mẹ của bạn ấy là một người phụ nữ sạch sẽ gọn gàng. Bác ấy hay sắp xếp cuộc sống và bạn bè cho con gái. Tôi nhìn ra được bác ấy rất thích tiểu Miên qua lại với Thanh Hà và Hân Bình. Bác ấy rất muốn con gái mình bước lên xã hội thượng lưu.

Vi Lệ Lệ ở Vịnh Đồng La, tôi đã đến nhà bạn ấy nhiều lần. Có một lần, mẹ bạn ấy về đúng lúc, tôi quả thực không tin đó là mẹ của bạn ấy. Mẹ của Vi Lệ Lệ còn rất trẻ đẹp, ăn mặc hiện đại. Cô ấy cũng có một mái tóc xoăn dày, có vẻ Vi Lệ Lệ được di truyền từ cô ấy. Nhưng tóc của Lệ Lệ giống một miếng bánh chè, còn của cô ấy lại như con búp bê Barbie. Cô ấy và Lệ Lệ đều có dáng người cao, nụ cười xán lạn mê người.

Tôi chưa từng gặp cha của Lệ Lệ. Nói thế nào đây nhỉ? Nhà của bạn ấy khi đó ngay cả một chút vết tích của đàn ông cũng không có. Không có ảnh của cha, không có ảnh gia đình, cũng không có giày đàn ông. Trong phòng tắm, cũng không có thứ gì thuộc về đàn ông.

Mùa hè đến, hồ bơi lại mở cửa, Đặng Sơ Phát cũng đã trở lại. Chu Địch Chi lại lần nữa mặc chiếc áo tắm gợi cảm kia. Dĩ nhiên, lần này không để lộ ra một đồng xương sườn nữa, mà đã có rãnh ngực sâu rồi.

Tôi không hiểu vì sao Địch Chi lại vừa ý Đặng Sơ Phát. Anh ta chẳng qua có kỹ thuật bơi lội xuất sắc mà thôi, hơn nữa nghe đâu là hai lần giành

quán quân cuộc thi bơi qua vịnh.

“Anh ấy bơi bướm rất đẹp.” Địch Chi nói.

“Thích một người đàn ông, chỉ bởi vì anh ta bơi bướm rất đẹp sao?” Tôi thán phục.

“Chỉ đơn giản như vậy thôi, tình yêu mà, cần chi phải phức tạp chứ?” Địch Chi hỏi lại.

“Tớ cho rằng tình yêu hẳn là một chuyện rất phức tạp.” Tôi nói.

“Trình Vận, sau này cậu muốn yêu một người ra sao?” Địch Chi hỏi tôi.

“Tớ không biết. Nói chung không phải là một thằng ngốc chỉ bơi bướm rất giỏi, cũng không phải tham gia cuộc thi bơi lội vượt biển, để lặn ngụp cùng rác thải và nước tiểu.”

“Tớ biết Đặng Sơ Phát định tham gia cuộc thi bơi qua vịnh được tổ chức vào tháng sau.” Địch Chi nói, “Tớ chuẩn bị tham gia cùng anh ấy, đây là một cơ hội tốt để tiếp cận anh ấy mà.”

“Hai mươi lăm mét cậu còn bơi không nổi, lại còn nói tham gia cuộc thi bơi lội hả?”

“Tớ đã quyết định rồi! Chúng ta cùng tham gia!”

“Tớ không muốn! Muốn vượt biển, tớ sẽ không bị vớt lên ca nô cứu hộ chứ?”

“Tớ đây tự đi!”

Chu Địch Chi quả nhiên thuyết phục Đặng Sơ Phát đưa bạn ấy tham gia cuộc thi bơi qua biển.

Cuộc thi được cử hành ở vịnh Thiên Thủy, thật sự có rất nhiều đũa ngọc tham gia. Địch Chi đi theo sau Đặng Sơ Phát, thỉnh thoảng vẫn quay mặt sang vẫy tay với chúng tôi, còn mượn cơ hội kéo cánh tay của Đặng Sơ Phát.

Cuộc thi bắt đầu. Đặng Sơ Phát bơi dẫn đầu, Địch Chi cố gắng đuổi theo, chúng tôi lớn tiếng cổ vũ bạn ấy. Thật không ngờ Địch Chi vì một người đàn ông mà có thể dẹp sự sống chết sang một bên. Trên mặt biển có rất nhiều người, mọi người lại mặc đồ bơi kiểu dáng tương tự nhau, cho nên rất nhanh liền không thấy bóng dáng Địch Chi đâu. Trên biển đột nhiên có người kêu cứu. Nhân viên cứu hộ trên thuyền cứu nạn lập tức nhảy xuống nước cứu lên một cô gái, hình như là Địch Chi.

Hết chương 1.1

CÔ GÁI TRÊN CÂY SA KÊ

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 1+2: Những Năm Tháng Tuổi Trẻ Đó(2)

Cô gái được cứu lên thực sự là Địch Chi. Không phải bạn ấy bị chết đuối, mà là bạn ấy bị một con sứa lớn làm bị thương cả mông! Sau khi bạn ấy được nhân viên cứu hộ đưa vào bờ, phải nằm sấp trên cáng cứu thương, đau đớn la khóc.

Đặng Sơ Phát vẫn còn đang bơi trên biển, Địch Chi đã được đưa đi bệnh viện. Bác sĩ giúp bạn ấy thoa thuốc mỡ, nói không có gì đáng lo. Bạn ấy phải nằm trên giường nói chuyện với chúng tôi.

“Cậu lần này đúng là hy sinh anh dũng vì tình!” Tôi nói.

“Đặng Sơ Phát chưa chắc đã thích cậu, tớ nghĩ cậu đừng nên mơ tưởng hão huyền nữa.” Quang Huệ khuyên Địch Chi.

“Cái mông của tớ có để lại sẹo hay không?” Bạn ấy lo lắng.

“Đặng Sơ Phát sẽ chú ý sao?” Tôi chọc bạn ấy.

“Chu Địch Chi, em không sao chứ?” Đặng Sơ Phát tay cầm cúp chạy ào vào phòng bệnh, xem ra anh ta khá lo lắng.

“Em bị thương rất nặng.” Địch Chi giả bộ đáng thương, không ngờ diễn xuất của bạn ấy lại giỏi như vậy.

“Anh đến công em.” Đặng Sơ Phát đưa chiếc cúp cho Địch Chi.

“Anh được giải nhất?” Địch Chi hỏi anh ta.

Đặng Sơ Phát gật đầu: “Tặng cho em.”

Địch Chi nằm trên lưng Đặng Sơ Phát, dịu dàng nói: “Cảm ơn anh!”

Địch Chi và Đặng Sơ Phát cứ như vậy mà yêu nhau. Đặng Sơ Phát hai mươi một tuổi đầu, hóa ra cũng là mối tình đầu. Yêu đương trong trường nữ Bảo Trung là điều cấm kỵ nhất. Hiệu trưởng trường Nhậm Vương Yến là một phụ nữ trung niên trên mặt có một hàng ria mép dài, ba mươi sáu tuổi còn chưa lấy chồng. Cô đối với chuyện học sinh yêu đương căm thù đến tận xương tủy. Vào lúc tan học mỗi ngày, cô sẽ đứng trước cổng trường giám sát, không cho bất kỳ nam sinh nào đến đón nữ sinh tan học.

Nếu như cô biết Đặng Sơ Phát và nữ sinh của Bảo Trung nói chuyện yêu đương, nhất định sẽ không chút do dự lập tức sa thải anh ta. Và chắc chắn cô sẽ sớm thông báo chuyện này trước cả trường. Cô sẽ nói cho chúng tôi biết với giọng điệu đau lòng nhức óc, lời lẽ chính nghĩa rằng yêu đương là một tai họa như nước lũ thú dữ. Rồi lại lấy bản thân cô làm ví dụ, cô chính là luôn vứt bỏ rất nhiều cơ hội yêu đương, mới có thành công ngày hôm nay. Chúng tôi vẫn luôn nghi ngờ, những cơ hội đó có thực sự từng xuất hiện hay không.

Chuyện này cũng không thể để huấn luyện viên Lão Văn Khang biết được. Ông luôn luôn cẩn thận tỉ mỉ chọn những học sinh xuất sắc nhất trường để thêm vào đội bóng chuyên. Các cô gái có bề ngoài xinh đẹp, mà thành tích học tập cao, trong trắng ngọc ngà. Nếu có một đội viên, mới mười bốn tuổi đã bắt đầu yêu đương, hơn nữa lại là với cứu hộ viên trẻ tuổi ở bể bơi của trường. Thì ông nhất định sẽ nổi trận lôi đình. Bóng chuyên nữ Bảo Trung là của ông.

Tôi luôn nghĩ rằng Địch Chi không giống nữ sinh Bảo Trung. Địch Chi hoàn toàn không phải là người có loại khí chất đó. Nữ sinh Bảo Trung trung thành, chăm chỉ, hòa đồng, biết nghe lời, tùy ý sắp xếp, là người theo đuôi tốt, quyết không là nhà lãnh đạo. Địch Chi có chủ kiến, không cam tâm bị thao túng, cũng không chịu theo đuôi người khác. Đương nhiên, tôi cũng không giống học sinh Bảo Trung. Tôi không hòa đồng, cũng không chịu

ngoan ngoãn vâng lời. Lão Văn Khang từng nói: “Trình Vận, thầy thật không biết mai sau có công việc nào phù hợp với em nữa!”

Sau này, tôi mới biết, đó là yêu đương.

Đặng Sơ Phát đã đoạt mất Địch Chi rồi. Trước đây là tôi và Địch Chi, Quang Huệ ba người đi cùng nhau. Bây giờ chỉ còn lại hai người là tôi và Quang Huệ. Một là bãi biển hoặc là bể bơi mới có một cứu hộ viên, cô nàng liền chẳng khác nào một bãi biển.

Không phải tôi khinh thường gì Đặng Sơ Phát, chỉ là tôi luôn có suy nghĩ sau. Một người đàn ông, chọn đi làm cứu hộ viên, có phải có phần lười biếng hay không?

“Anh ấy chỉ tạm thời làm cứu hộ viên.” Địch Chi nói, “Lý tưởng lớn nhất của anh ấy là trở thành vận động viên đội bơi Hồng Kông, tham gia Thế vận hội.”

“Tham gia Thế vận hội? Anh ta đã hai mươi một tuổi, có phải hơi già rồi không?” Tôi nói.

Tôi không phải cố ý xem thường Đặng Sơ Phát. Khi đó, tôi cũng không có khả năng hiểu rõ, một người đàn ông sẽ tìm ra rất nhiều lý do cho sự bất lực của chính anh ta. Tôi chỉ cảm thấy, anh ta đoạt mất Địch Chi của tôi, cho nên tôi không thích anh ta.

Một ngày của nhiều tháng sau, Địch Chi phấn khởi chạy đến báo cho tôi biết: “Đặng Sơ Phát không làm cứu hộ viên nữa!”

Đặng Sơ Phát có một người bạn ở Loan Tử kinh doanh một công ty vật dụng thể thao, tìm anh ấy đến cửa hàng giúp đỡ.

“Tốt đấy! Sau này mua giày chỉ có nửa giá.” Tôi phụ họa.

Sau khi nghỉ hè, Đặng Sơ Phát rời khỏi Bảo Trung. Chúng tôi mua đồng phục và giày thể thao, quả nhiên được ưu đãi có nửa giá. Chủ nhật không cần đi học, Địch Chi sẽ đến cửa hàng giúp đỡ, nghiêm nhiên trở thành bà chủ.

Lúc ấy, tôi cho rằng bạn ấy sẽ vẫn qua lại với Đặng Sơ Phát, hai người họ xem ra rất hạnh phúc. Sau này, tôi mới nhận ra, Địch Chi không phải là một người phụ nữ muốn yên ổn, hạnh phúc không phải là mục tiêu mà bạn ấy theo đuổi. E rằng, lúc đó ngay cả chính bạn ấy cũng không nhận ra điều đó.

Một nhóm cầu thủ tốt nghiệp và lớp dự bị lần lượt vì lên lớp mà rời khỏi đội bóng, Lão Văn Khang quyết định tập trung huấn luyện chúng tôi. Tất nhiên chúng tôi cũng biết cái gọi là huấn luyện của Lão Văn Khang sẽ không quá nghiêm khắc. Bản thân ông đã năm mươi ba tuổi, không còn nhiều sức lực đi huấn luyện chúng tôi. Tập trung huấn luyện có nghĩa là trước khi học kỳ kết thúc, trong chúng tôi phải chọn ra hai người, một đội phó và một đội trưởng.

Có thể lên làm đội trưởng của đội bóng chuyên nữ trường Bảo Trung, tất nhiên sẽ trở thành nhân vật làm mưa làm gió ở trường.

Trong nhóm người của chúng tôi, kỹ năng bóng chuyên của Vi Lệ Lệ giỏi nhất, nhưng chắc chắn Vi Lệ Lệ sẽ không được chọn làm đội trưởng, chỉ bởi vì bạn ấy không được đẹp.

Còn lại chỉ có tôi, Địch Chi, Quang Huệ, Thanh Hà và Nhạc Cơ. Kỹ thuật đánh bóng của Nhạc Cơ trong hai năm gần đây đã tiến bộ hơn rất nhiều, hơn nữa bạn ấy lại xinh đẹp như thế, chúng tôi đều lo lắng bạn ấy sẽ được chọn. Bạn ấy là kiểu người một khi đã để bạn ấy làm hoàng hậu, bạn ấy sẽ từ từ loại bỏ những kẻ đối đầu. Người ao ước được chọn nhất chính là Quang Huệ. Quang Huệ luôn luôn hi vọng có thể dùng chuyện này để chứng minh bản thân mình, đặc biệt chứng tỏ trước mặt Diệp Thanh Hà.

Cái năm 1986, đội bóng chuyền nữ Trung Quốc giành được chiếc cúp vô địch bóng chuyền nữ thế giới, khiến nhiệt huyết của bóng chuyền nữ Hồng Kông sôi sục. Chúng tôi đều có thần tượng, thần tượng của Vi Lệ Lệ là Lang Bình. Thần tượng của tôi, Địch Chi và Quang Huệ là Chu Hiểu Lan[9], chị ấy là người đẹp nhất. Khi đó, tôi đã hiểu rõ, làm một người phụ nữ, hoặc là bạn phải giỏi nhất, xuất sắc nhất, hoặc là phải rất đẹp.

[9] Lang Bình và Chu Hiểu Lan đều là vận động viên bóng chuyền nữ đội tuyển Trung Quốc đã giành cup vô địch bóng chuyền nữ quốc tế năm 1986.

Lần đầu tiên tập luyện của đội bóng chuyền sau khi bắt đầu học kỳ mới ở cấp ba này, Lão Văn Khang tuyên bố trước mặt mọi người thầy đã quyết định chọn Thẩm Quang Huệ và tôi làm đội trưởng và đội phó. Địch Chi, Tiểu Miên, Thanh Hà, Hân Bình và Lệ Lệ đều nhiệt liệt vỗ tay. Tôi chú ý ánh mắt của Nhạc Cơ, trong đó tràn ngập ghen tỵ. Bạn ấy chính là kiểu con gái như thế, cho rằng bạn ấy đẹp như vậy, không nên đánh mất bất cứ thứ gì.

Lý do Lão Văn Khang chọn Quang Huệ, tôi rất hiểu. Kỹ thuật chơi bóng của Quang Huệ không phải giỏi nhất, cũng không phải kém cỏi nhất. Bạn ấy là kiểu người tương đối có năng lực tổ chức, khá lý trí. Nhưng mà, tôi đoán rằng nguyên do quan trọng nhất đó chính là Lão Văn Khang thích kiểu con gái giống như Quang Huệ. Bạn ấy không phải rất đẹp, nhưng là kiểu con gái ngọc ngà thực nữ, khuôn mặt tròn tròn, vòng eo cũng đầy đặn, giống như một nàng dâu nhỏ vâng lời.

Con trai của Lão Văn Khang cũng xấp xỉ tuổi chúng tôi, ông luôn muốn tìm một nàng dâu trẻ. Chúng tôi thường hay lấy chuyện đó ra chọc ghẹo Quang Huệ. Quang Huệ cũng thích Lão Văn Khang, bạn ấy rất tôn sùng ông.

Về phần tôi, tôi không sùng bái Lão Văn Khang, cũng không ngoan ngoãn. Lão Văn Khang chọn tôi, là một kiểu chinh đốn nào đó.

Kỳ thi đến, chúng tôi đối phó rất ung dung, còn có thể trở lại tập luyện bóng chuyền một lần vào mỗi cuối tuần.

Ngày công bố kết quả thi, người có thành tích tốt nhất là Thanh Hà. Bạn ấy có bảy điểm A, tôi cũng có bốn điểm A. Lão Văn Khang mời chúng tôi đi ăn Triều Châu xem như phần thưởng. Ngày đó, tôi cảm thấy ông ta rất thương yêu chúng tôi. Cho đến khi cuối cấp ba, tôi mới phát hiện ông ta không phải là người tốt như tôi nghĩ.

Vào một buổi trong học kỳ của lớp dự bị đại học[10], tôi vốn có hẹn với Quang Huệ cùng đi tìm Lão Văn Khang để trao đổi về chuyện đặt đồng phục bóng chuyền mới. Đến khi không tìm được Quang Huệ, tôi đành phải đi tìm Lão Văn Khang một mình. Tôi gõ cửa thật lâu cũng không có ai mở cửa. Tôi cho rằng ông không có ở đó nên quay người lại đi một đoạn. Lúc chợt ngoảng đầu lại, tôi thấy Quang Huệ đang đi ra từ phòng ông ta. Quang Huệ và tôi đều thấy người kia trên hành lang. Bạn ấy chưa kịp nói chuyện với tôi đã quay gót bỏ đi. Tôi nói chuyện này với Địch Chi.

[10] Lớp dự bị đại học (预科第二年): thật ra không mang ý nghĩa lớp dự bị đại học, thực chất là học sinh “một năm sau cấp ba” vì tham gia kỳ thi sát hạch mà tiến hành bồi dưỡng dự thi. Bằng tốt nghiệp, bằng học vị của học sinh học khoa dự bị đại học chuyển lên học đại học và học sinh thi thẳng vào đại học đều như nhau.

“Ý cậu là huấn luyện viên thầy... Không thể nào! Thầy cũng đã năm mươi tuổi rồi! Hơn nữa, thầy chính trực như vậy.” Địch Chi khó tin.

“Tớ cũng nghĩ như vậy. Hay là Quang Huệ có tâm sự muốn dốc bầu tâm sự với Lão Văn Khang! Bạn ấy luôn luôn sùng bái thầy mà.” Tôi nói.

Chuyện này tôi không để trong lòng, Quang Huệ điềm nhiên như không có chuyện gì vẫn theo chúng tôi cùng nhau chơi đùa. Vào buổi tối một ngày của một tháng sau, chúng tôi hẹn nhau uống cà phê trong một quán thanh bar[11]ở Loan Tử. Quang Huệ cũng đến.

[11] Thanh bar: lấy nhạc êm dịu làm chủ đạo, tương đối yên tĩnh, không giống loại quán bar có nhạc Disco hoặc vũ nữ nóng bỏng, thích hợp để nói chuyện trên trời dưới đất.

“Lão Văn Khang thích tớ.” Quang Huệ nói cho chúng tôi biết.

“Tớ biết! Thầy rất thương cậu.” Tôi đáp lại.

“Không! Không phải như vậy. Thầy... Thầy yêu tớ, tớ cũng yêu thầy, nhưng không phải trần tục như tình yêu nam nữ. Là ái tình, là một sự thăng hoa của tình yêu. Thầy yêu tớ, tớ cũng yêu thầy.” Quang Huệ ngọt ngào bày tỏ.

Tôi và Địch Chi đều sợ đến ngây người.

“Cậu và Lão Văn Khang là tình yêu thầy trò?” Tôi có chút khó tin.

“Có thể nói như vậy.” Quang Huệ đồng ý.

“Nhưng, nhưng mà Lão Văn Khang đã năm mươi lăm tuổi. Cậu... Cậu mới mười chín tuổi, là cách cậu ba mươi sáu tuổi đó! Lão có thể làm ông nội của cậu!” Địch Chi nói.

“Tuổi tác không là vấn đề.” Quang Huệ phản bác.

“Sao cậu biết ông ấy yêu cậu?” Tôi hỏi.

Hết chương 1.2

CÔ GÁI TRÊN CÂY SA KÊ

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 1+3: Những Năm Tháng Tuổi Trẻ Đó(3)

Quang Huệ nói: “Các cậu phải thề là không được nói với ai đó. Thầy hôn tớ. Hôm đó, trong phòng làm việc của thầy, thầy hôn tớ không bao lâu nữa sẽ rời khỏi Bảo Trung, thầy muốn hôn tớ một cái. Tớ gật đầu. Tớ tưởng thầy sẽ hôn trán tớ, nhưng thầy hôn môi tớ. Sau đó, thầy hôn ngực tớ.”

“Cái gì? Cậu và lão làm cái chuyện đó?” Địch Chi hết hồn nhìn Quang Huệ trân trân.

“Cái gì mà chuyện đó, chúng tớ không có làm gì cả.” Quang Huệ phản bác.

“Thế sau đó hai người thế nào?” Địch Chi hỏi cô bạn.

“Thầy cởi đồng phục của tớ, ôm tớ thật lâu.” Quang Huệ nói.

Tôi thật sự rất hãi hùng. Tôi của khi đó vẫn khờ dại cho rằng tình yêu nam nữ không liên quan đến xác thịt.

“Địch Chi, tớ muốn hỏi cậu một chuyện. Có phải một người đàn ông yêu một người phụ nữ nên mới có thể hôn người đó không?” Quang Huệ hỏi Địch Chi.

“Đúng là vậy. Nhưng Quang Huệ à, cậu và Lão Văn Khang là không bình thường. Tớ thật sự không thể tin được lão lại làm chuyện này với cậu. Cậu là học trò của lão đó nha! Con trai út của lão ta cũng lớn bằng tuổi cậu.”

Quang Huệ nói: “Địch Chi, tình yêu này không phải dạng đó. Tớ không so đo tuổi tác và gia cảnh của thầy. Tớ cảm thấy giữa tớ và thầy giống như

cha và con gái. Thầy hôn tớ, cũng giống như cha hôn con gái.”

“Người cha nào hôn ngực của con gái!” Địch Chi cãi lại.

“Cho nên tình yêu giữa tớ và thầy giống như cha con, cũng giống nam nữ.”

“Chẳng trách hôm đó tớ thấy cậu đi ra từ phòng của ông ta.” Tôi cảm thán.

“Các cậu phải thề, không được nói với bất kỳ ai.” Quang Huệ nói.

Tôi của ngày đó, không biết đó là một tình yêu sai trái. Địch Chi tình trường hơn tôi, cô ấy và Đặng Sơ Phát đã yêu nhau năm năm. Quang Huệ nói chuyện này ra là muốn nghe chút nhìn nhận của Địch Chi.

Đêm hôm đó, chúng tôi ngồi uống cà phê đến rạng sáng, Quang Huệ chìm đắm trong ngọt ngào còn hơn cả mật ong. Cô ấy cảm thấy bản thân đang bắt đầu một tình yêu kinh thiên động địa.

Khi Lão Văn Khang lần nữa đứng trước mặt chúng tôi, dáng vẻ đau lòng cùng nghiêm túc phê bình học sinh bây giờ không hiểu thế nào là tôn sư trọng đạo. Tôi có phần khinh bỉ ông ta, ông ta có tư cách nói “tôn sư trọng đạo” sao?

Tôi và Địch Chi đều có quan điểm nhất trí. Giữa Lão Văn Khang và Quang Huệ tuyệt đối không phải tình yêu cha con hay tình thầy trò gì đó, mà là tình yêu trai gái.”

Có một hôm, sau khi tan học tôi và Địch Chi về cùng nhau. Địch Chi nói với tôi: “Tớ đã hỏi qua Đặng Sơ Phát. Anh ấy nói một người đàn ông hôn ngực của một cô gái, chắc chắn không có chuyện không có ý đồ gì.”

“Cái gì? Cậu nói chuyện này với Đặng Sơ Phát? Cậu đã hứa với Quang Huệ là sẽ không nói với bất kỳ ai mà.”

“Sợ cái gì chứ! Đặng Sơ Phát không phải người ngoài. Huống hồ anh ấy sẽ không nói với ai.”

“Vậy cậu nên nói với Quang Huệ, đừng tiếp tục dây dưa với Lão Văn Khang nữa.”

“Trình Vận, rốt cuộc cậu có hiểu hay không vậy? Một người đàn bà quyết định yêu một người đàn ông mà nói, ai cũng không thể nào ngăn cản cô ấy!” Địch Chi thuyết giảng.

“Đó là tình yêu sao?” Tôi thắc mắc.

“Cho đến lúc này, tớ hiểu tình yêu hơn cậu.”

Đúng vậy. Tôi của khi đó dựa vào cái gì để tranh luận về tình yêu với Địch Chi đây? Cô ấy có năm năm kinh nghiệm yêu đương. Còn tôi, không có gì cả. Đối với tình yêu, tôi chỉ có ảo tưởng. Hơn nữa vì tôi xem tiểu thuyết quá nhiều, nên cho rằng tình yêu đều trong trắng thuần khiết.

“Đối với chuyện trai gái, cho đến bây giờ tớ hiểu rõ hơn cậu.” Địch Chi lại nói, vẻ mặt bạn ấy thể hiện một kiểu thần thái kiêu ngạo, để chứng minh rằng tôi không nên tranh cãi với bạn ấy.

Nhưng điều đó lại làm tôi nghi ngờ: “Cái gì mà chuyện trai gái? Cậu và Đặng Sơ Phát...”

Địch Chi xấu hổ trả lời tôi: “Không có, đừng đoán bừa!”

Rất xấu hổ khi nói rằng tôi của khi xưa cho rằng tình yêu giữa đàn ông và đàn bà là sẽ không chạy lên trên giường. Tôi của khi đó cũng tự nhủ với bản thân, cách nghĩ của Quang Huệ có lẽ cũng đúng. Tình yêu của bạn ấy

và Lão Văn Khang không gò bó, lãng mạn mà đau khổ. Một người đàn ông lớn tuổi yêu một cô gái trẻ như đóa hoa nở rộ là một chuyện đau thương. Trên đời này không phải chỉ có một loại tình yêu.

Địch Chi và Đặng Sơ Phát là một đôi tình nhân trẻ khiến người ta cực kỳ ngưỡng mộ. Còn bí mật giữa Quang Huệ và Lão Văn Khang không muốn ai biết. Còn tôi, có thể toàn tâm toàn ý đối phó A –level[12]. Sau khi kết thúc A – level, có lẽ chúng tôi sẽ phân tán đi khắp nơi. Quang Huệ rất không muốn xa Lão Văn Khang. Vì lý do đó, bạn ấy đề nghị đi tập huấn lần cuối cùng với mọi người.

[12] A –level (General Certificate of Education Advanced Level). Chương trình học hai năm giúp học sinh chuẩn bị cho các kỳ thi đầu vào đại học được gọi là A-Level, một trong các tiêu chí để được chấp nhận vào một trường đại học tại Anh Quốc.

Thanh Hà, Lệ Lệ, Tiểu Miên, Hân Bình đều tán thành. Ngay cả Nhạc Cơ luôn luôn thờ ơ cũng đồng ý.

Địa điểm được chọn gần Pattaya của Thái Lan, bởi vì chi phí tương đối rẻ và thích hợp, lại là vùng nhiệt đới nên có chút mùi vị huấn luyện gian khổ. Tập huấn đương nhiên không thể thiếu Lão Văn Khang. Ngoại trừ Thanh Hà và Hân Bình đã đến Disneyland của Mỹ ra, thì những người còn lại trong chúng tôi đều là lần đầu tiên xuất ngoại. Người nhà đều đến sân bay tiễn, tôi lại được gặp người mẹ xinh đẹp của Lệ Lệ. Người nhà của Quang Huệ không đến, tôi nghĩ là bạn ấy kêu họ đừng tới, chắc là bạn ấy không muốn họ thấy Lão Văn Khang. Nhưng, vợ của Lão Văn Khang có đến.

Vợ của Lão Văn Khang mặc một bộ đồ giản dị, trang điểm nhẹ. Thế nhưng, đứng với chúng tôi, bà ấy trong có vẻ quá già. Cho dù bà ấy có trẻ hơn Lão Văn Khang thì cũng đã hơn năm mươi. Khi đó, tôi cảm thấy già cả

thật sự là đau khổ. Bây giờ, tôi nhận ra cho rằng già cả là đau khổ thì mới thật sự là đau khổ.

Vợ của Lão Văn Khang bề ngoài hiền lành, dịu dàng. Thế nhưng, tôi chú ý đến ánh mắt nhấp nháy không yên của bà. Bà không ngừng quan sát tám cô gái chúng tôi. Bà dành nhiều thời gian chú ý Nhạc Cơ, vì bạn ấy đẹp nhất. Bà không để Quang Huệ vào mắt. Vợ là người thông minh nhất, bà có thể hiểu chồng của bà, hiểu ông chồng của mình không thể chịu đựng sự mê hoặc của các cô gái trẻ. Nhưng, vợ cũng là người ngu muội nhất, bà nhận sai mục tiêu.

Máy bay đến Pattaya, chúng tôi ở trong một khách sạn có bãi biển riêng, bắt đầu tập huấn trong bảy ngày. Tôi và Địch Chi ở cùng một phòng.

Buổi tối của ngày tập huấn thứ hai, Quang Huệ cầm một chai rượu vang trắng đến phòng của tôi và Địch Chi.

“Tớ muốn đến phòng Lão Văn Khang tìm thầy.”

“Cậu tìm lão nói chuyện sao?”

“Tớ sắp rời khỏi thầy rồi, tớ muốn đem thứ quý giá nhất của tớ cho thầy.”

“Cậu muốn ngủ cùng ông ta?” Địch Chi hoảng sợ.

Tôi còn hoảng sợ hơn.

“Tớ sẽ không hối hận, đây là tình yêu.” Quang Huệ cười nói.

“Cậu ngủ với ông ta rồi sau đó thế nào? Ông ta đã kết hôn, lớn hơn cậu ba mươi sáu tuổi. Ông ta sẽ không kết hôn với cậu. Cậu đừng ngốc nghếch nữa!” Địch Chi nói.

“Tớ không cần có tương lai.” Quang Huệ cầm ba chiếc ly, rót ra ba ly rượu. Cô ấy muốn chúng tôi nâng chén vì tình yêu của cô ấy. Thật sự là một chuyện sai lầm.

“Nếu là bạn bè, nên để tớ làm chuyện tớ muốn làm!”

“Được! Tớ cụng ly với cậu!” Địch Chi kéo tôi từ trên giường đứng dậy.

Ba người chúng tôi nâng ly, Quang Huệ ngửa ly uống cạn, còn tôi là lần đầu tiên uống rượu nho. Quang Huệ đặt ly xuống. Chúng tôi không biết nói cái gì cho phải, chỉ nhìn bạn ấy mỉm cười rời khỏi phòng.

“Tớ thấy chúng ta giống như tiền Quang Huệ đi tìm cái chết.” Tôi nói với Địch Chi.

“Chúng ta đã lớn rồi, đã có thể tự làm những gì mình thích!”

Tôi cảm thấy chuyện này rất sai lầm. Tôi chưa từng nghĩ tới tôi lại nâng chén để tiễn biệt một cô gái trong trắng. Rồi khi trở về, cô ấy đã biến thành một người phụ nữ. Trái tim tôi không cách nào bình lặng. Tôi cùng Địch Chi giải quyết sạch số rượu vang trắng còn lại, mê man chìm vào giấc ngủ.

Sau khi tỉnh dậy lần nữa, tôi thấy Quang Huệ đang nằm ngủ giữa tôi và Địch Chi.

“Cậu và Lão Văn Khang đã...” Tôi hỏi bạn mình.

“Chúng tớ không có làm gì cả.” Quang Huệ ủ rũ nói.

“Lão Văn Khang không muốn cậu?”

“Tớ không biết. Chúng tớ nằm trên giường, cả hai đều đã cởi quần áo, nhưng lại không làm gì cả.” Quang Huệ nói.

“Quang Huệ, lão ta đã già rồi.” Địch Chi cười rất cổ quái.

“Tớ không hiểu ý cậu.” Quang Huệ nói.

“Sau này cậu sẽ hiểu thôi. Tớ đau đầu lắm, để tớ ngủ.” Địch Chi nhắm mắt lại.

Khoảng khắc đó, tôi nghĩ Lão Văn Khang là người tốt. Trong giây phút sau cùng, ông đã không đành lòng đoạt đi trình tiết của một cô gái trẻ. Quang Huệ cũng nghĩ như vậy.

Sau này, khi chúng tôi đều có kinh nghiệm rồi thì mới hiểu ra Lão Văn Khang vào buổi tối hôm đó là bất lực, chứ không phải thương tiếc bạn ấy. Ông ta là một người đàn ông xấu từ đầu đến chân. Quang Huệ sau này vẫn không chịu thừa nhận mình bị lừa, là cô ấy không có cách nào tiếp nhận bản thân mình gặp một người đàn ông lừa đảo như vậy. Trên đời cũng không có tình yêu siêu phàm thoát tục như cô ấy từng mơ tưởng, bởi vì đàn ông không làm được.

Ngày cuối cùng ở Pattaya, chúng tôi cùng nhau ăn bữa cơm ngoài trời trên bãi biển. Tôi tỉ mỉ nghiên cứu Lão Văn Khang lại lần nữa. Ông ta đã năm mươi lăm tuổi, mái tóc nhuộm đen mấy ngày qua bị nước biển làm phai màu, phơi ra màu hoa râm vốn có. Trên gương mặt phơi nắng lâu ngày đã giăng đầy nếp nhăn. Vòng bụng để lộ hai ngấn bụng mỡ. Khuôn mặt lúc nào cũng nghiêm túc, nhưng tôi không sợ ông ta nữa rồi. Bởi vì tôi biết chuyện của ông ta và Quang Huệ. Quang Huệ yêu một người đàn ông già như vậy, thực sự khó lòng tưởng tượng nổi. Mà người đàn ông lớn tuổi đó ở giữa chúng tôi có vẻ rất vui vẻ. Ông ta muốn trước khi già yếu giống như ngôi sao sắp tắt, bắt lấy một cơ thể trẻ trung.

Đêm hôm đó, chúng tôi cùng nhau ca hát, nhảy múa. Địch Chi mang đến ca khúc mới của Lâm Chính Bình. Bài hát “Không thể nào quên em” là nói về sự chia tay của một đôi nam nữ, người nghe thấy cảm động nhất chính là Quang Huệ.

Tôi nâng chén nói: “Tình bạn vĩnh cửu.”

Trong tiếng reo ca, tôi chia tay với quãng thời gian bảy năm ở trường trung học.

Trở lại Hồng Kông không bao lâu, kết quả A – level đã có. Môn tiếng Trung và Lịch sử của tôi đạt điểm A, ghi danh khoa Trung văn Đại học Hồng Kông. Thành tích của Quang Huệ không tốt lắm, chỉ có thể ghi danh học Bách khoa, đều là do liên quan đến Lão Văn Khang. Tuy nhiên, thành tích của Dịch Chi mới thật sự làm tôi bất ngờ, bạn ấy tất cả đều không đạt.

“Thi lại lần nữa đi!” Tôi khuyên.

“Không! Không muốn thi lại lần nữa, không có nghĩa lý gì.” Dịch Chi nói.

Thật ra nếu mà Dịch Chi không yêu đương mấy năm đó, thành tích của bạn ấy chưa hẳn đã tệ đến mức như vậy, lại là liên quan đến đàn ông.

“Chúc mừng cậu, Trình Vận. Cậu thành sinh viên rồi. Quang Huệ, cậu cũng được mà. Trường Bách Khoa rất khó vào đó nha.” Dịch Chi vui vẻ nói.

Tôi và Quang Huệ đều không biết phải nói sao.

Nhạc Cơ cũng đậu trường Đại học Hồng Kông. Lệ Lệ học trường sư phạm, bạn ấy muốn làm giáo viên thể dục. Thành tích của Tiểu Miên cũng tạm được, cô ấy học khóa học y tá. Hân Bình du học ở nước Anh. Thành tích của Thanh Hà là tốt nhất, nhưng cả nhà bạn ấy muốn di dân sang Mỹ.

Dịch Chi quyết định đi làm. Bạn ấy vào làm thư ký ở công ty thu âm Nhạc Âm. Nhạc Âm lúc đó là một công ty có quy mô trung bình. Ca sĩ không nhiều lắm, nhưng mỗi người đều nổi tiếng, cũng rất đặc sắc. Con gà đẻ trứng vàng của Nhạc Âm chính là Lâm Chính Bình với giọng ca vút lên

trời cao. Chúng tôi nghe bài “Không thể nào quên em” của anh ta mà cảm thấy như si như mê.

Mỗi ngày, Địch Chi đều báo cáo với tôi ngày hôm đó cô ấy gặp gỡ ngôi sao ca nhạc nào. Đối với công việc này cô ấy hăng hái hừng hực, làm tôi khá an tâm. Đến một ngày, cuối cùng cô ấy cũng được gặp Lâm Chính Bình.

“Anh ấy cả người mê hoặc giống y như trên hình vậy đó, còn nói chuyện với tớ nữa chứ! Không kiên cường chút nào!” Địch Chi hưng phấn nói cho tôi biết, cô ấy dường như say đắm Lâm Chính Bình.

“Nghe nói anh ta là đồng tính.” Tôi nói.

“Người khác bêu xấu anh mà thôi! Nghe người trong công ty nói, anh có một người bạn đã mười năm, chỉ là đối phương vẫn không được ra ánh sáng thôi.”

Một tháng sau, Lâm Chính Bình bắt đầu diễn nhạc hội ở sân vận động Hồng Kham, Địch Chi giúp chúng tôi giành được chỗ ngồi ở phía trước. Xem xong nhạc hội, Địch Chi còn có bản lĩnh đưa tôi và Quang Huệ đến hậu trường chụp hình cùng Lâm Chính Bình. Trong phòng nghỉ của Lâm Chính Bình, tôi thấy một cô gái không trang điểm đang lạng lẽ sửa sang trang phục cho anh ta. Đó có lẽ chính là người phụ nữ trong bóng tối của anh ta. Cô gái đó không thu hút chút nào, muốn xứng với Lâm Chính Bình thì cô ấy còn kém rất xa. Chẳng qua những cô gái xinh đẹp e rằng không chịu đựng được cái kiểu tủi thân đó.

Vào một buổi tối, tôi và Địch Chi đi ăn. Giữa đường, điện thoại của bạn ấy vang lên, bạn ấy nhấn nút trả lời.

“Lâm Chính Bình gọi điện thoại cho tớ!” Địch Chi cười ngọt ngào hạnh phúc. Lâm Chính Bình lại gọi điện thoại cho bạn ấy vào buổi tối, chứng tỏ bạn ấy là một cô gái vô cùng có sức hút.

“Anh ta tìm cậu làm gì?”

“Anh nói mới vừa thu âm xong, hỏi tớ có thời gian đi uống chén trà với anh hay không.”

“Anh ta tìm cậu uống trà?” Tôi nghĩ chuyện này không đơn giản như vậy.

Hết chương 1.3

CÔ GÁI TRÊN CÂY SA KÊ

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 1+4: Những Năm Tháng Tuổi Trẻ Đó(4)

Có lẽ... Có lẽ ảnh thích tớ, bạn gái của ảnh xấu như thế!” Địch Chi dường như định nhận lời theo đuổi.

“Tính tiền đi! Lâm Chính Bình đến đón tớ ngay bây giờ.”

Tôi nhìn theo Địch Chi ngồi trên chiếc Porsche mui trần của Lâm Chính Bình mà lướt khỏi tầm mắt tôi. Bạn ấy đã rời xa Đặng Sơ Phát. Cứu hộ viên đáng thương!

Đêm khuya, tôi nhận được điện thoại của Địch Chi.

“Chúng tớ đi dạo ở vịnh Thiên Thủy, ảnh còn nắm tay tớ đó nha!” Địch Chi hưng phấn kể với tôi.

“Vậy Đặng Sơ Phát thì phải làm sao?”

“Tớ nói với anh ấy, tối hôm nay tớ đi cùng với cậu. Trình Vận, tớ càng ngày càng phát hiện, trong cuộc đời một người không thể chỉ có một tình yêu.”

“Nhưng Đặng Sơ Phát là mối tình đầu của cậu.”

“Anh ấy là người yêu đầu tiên của tớ. Bởi vậy cho dù tớ rời khỏi anh ấy, tớ cũng không nợ anh ấy cái gì cả. Tớ đã cho anh ấy thứ tốt nhất rồi.”

Phụ nữ thích đưa trình tiết của mình thành quà tặng cho đàn ông.

Đêm hôm đó, Địch Chi lần đầu thừa nhận với tôi. Bạn ấy và Đặng Sơ Phát có quan hệ thân thể, hơn nữa xảy ra sau nửa năm yêu nhau. Địch Chi

vẫn không nói cho tôi biết là vì tôi không có người yêu, tôi sẽ không hiểu được.

“Cậu mau mau tìm bạn trai đi, cậu sẽ hiểu. Người đàn ông yêu cậu, liền muốn làm chuyện đó với cậu.”

Tôi của ngay lúc đó đột nhiên có một suy nghĩ rất tức cười. Tôi hai mươi tuổi, vẫn là xử nữ, quả thực có chút khó chịu.

“Cậu thích Đặng Sơ Phát, hay là Lâm Chính Bình?” Tôi hỏi Địch Chi.

“Tớ cũng không biết...”

Khi cô bạn đáp không biết, tình yêu của cô và Đặng Sơ Phát đã thành quá khứ. Mọi cứu hộ viên, cho dù sau này thành cổ đông nhỏ của một của một công ty vật dụng thể thao, thì dựa vào cái gì để độ sức với siêu sao thiên vương Lâm Chính Bình? Sự ham hư vinh của Địch Chi, tôi hoàn toàn biết rõ. Một người đàn ông cao cao tại thượng lại tiến hành theo đuổi cô ấy, cô ấy nhất định trốn không thoát.

Một buổi sáng nọ, Địch Chi cho tôi biết, cô và Lâm Chính Bình đã làm chuyện đó.

“Ở đâu?” Tôi hỏi bạn.

“Trên chiếc Porsche của anh.”

Địch Chi quyết định nói chia tay với Đặng Sơ Phát, không muốn tiếp tục trốn tránh anh ta nữa.

Đặng Sơ Phát mỗi buổi tối đều đứng chờ dưới lầu nhà Địch Chi, muốn nhìn xem có phải cô đã quen bạn trai mới rồi không. Vào buổi tối một hôm, Địch Chi cuối cùng không nhịn được nữa đưa ra lời chia tay với anh ta. Anh ta lại tát Địch Chi một cái.

“Cậu có đánh lại không?” Tôi hỏi Địch Chi.

“Không. Tôi muốn anh ta nợ tôi. Anh ta tát tôi một cái, tôi đối với anh ta ngay cả một chút tình cảm cũng không còn.”

Một buổi tối hai ngày sau đó, Đặng Sơ Phát mời tôi đi ăn.

Lúc tôi nhìn thấy anh ta ở nhà hàng, anh ta rất uể oải.

“Em nhất định biết bạn trai mới của Địch Chi là ai?”

“Anh không nên dồn ép bạn ấy vào lúc này. Để bạn ấy bình tĩnh một chút, có lẽ bạn ấy sẽ trở lại bên cạnh anh.”

“Không đâu! Cô ấy sẽ không trở lại! Anh đã tát cô ấy!” Đặng Sơ Phát cười khở.

Một người đàn ông có cơ bụng tám múi lại nằm dài trên bàn khóc lóc thảm thiết. Tình yêu đã cướp mất tôn nghiêm của anh ta.

Anh ta móc ra một phong thư màu hồng phấn đưa cho tôi.

“Anh đã viết một bức thư cho Địch Chi, em xem đi.” Đặng Sơ Phát đưa bức thư cho tôi.

“Sao em lại không biết xấu hổ đi xem thư tình của người khác được!”

“Không! Em xem đi, nếu như có thể làm em cảm động, thì có thể làm Địch Chi cảm động.”

“Địch Chi lòng dạ sắt đá hơn em.”

Tôi bắt đầu xem thư tình của anh ta. Mặc dù thấy anh ta khổ sở như vậy, nhưng mà, nhưng mà tôi muốn bật cười! Bức thư tình của anh ta viết rất rất tệ. Nét chữ của anh ta đến độ giống học sinh tiểu học phải nói. Hành

văn lại kém, tổng cộng có mười ba lỗi chính tả. Như thế này mà muốn làm cô gái nào cảm động đây? Tôi không dám ngẩng đầu nhìn anh ta, tôi sợ sẽ không nhận được cười. Anh ta nên đọc sách nhiều hơn.

“Thế nào?” Anh ta hỏi tôi.

Tôi rất cố gắng tìm ra một số lời để khen ngợi anh ta: “Tình cảm của anh rất chân thành tha thiết.”

“Em có thể viết giúp anh một bức thư không, anh tự biết mình viết rất không hay.”

Lần đầu tiên có người nhờ tôi viết thư tình.

“Em không thể viết giúp anh được, em không muốn lừa dối Dịch Chi.”

Đặng Sơ Phát cầm hai tay tôi: “Anh cầu xin em, giúp anh lần này đi!”

Tôi cảm thấy anh ta quá đáng thương. Tôi đành đồng ý với anh ta, viết giúp anh ta một bức thư tình. Sau khi để tự anh ta sao chép lại, rồi đưa cho Dịch Chi.

Ba ngày sau, tôi nhận được điện thoại của Dịch Chi. Cô ấy khóc nức không thành tiếng.

“Có chuyện gì vậy?” Tôi lo lắng hỏi thăm bạn mình.

“Tớ đã đọc bức thư Đặng Sơ Phát viết cho tớ, rất cảm động.”

Một bức thư giành được những giọt nước mắt cảm động của người ta, nhưng không thể lấy lại trái tim của một cô gái. Đặng Sơ Phát lại không hiểu điều này. Anh ta cho rằng tôi viết một bức thư tình giúp anh ta thì có thể làm Dịch Chi hồi tâm chuyển ý. Dịch Chi cũng quá hồ đồ. Cô ấy qua lại với một người đàn ông trong năm năm, nhưng lại không thể nhận ra anh ta có tài viết bức thư tình đó hay không.

Bức thư tình của Đặng Sơ Phát chỉ có thể đổi lại một lần gặp mặt cuối cùng. Đặng Sơ Phát hẹn Địch Chi ở một hàng Malaysia đơn giản bên vịnh Đồng La. Đó là nơi hẹn hò đầu tiên của họ. Anh ta kỳ vọng dùng thư tình để níu kéo cô ấy. Thế nhưng anh ta không biết, Địch Chi cùng Lâm Chính Bình đã đến nhà hàng Casablanca và Nhã Cốc ở vịnh Thiên Thủy. Bữa ăn chỉ dành cho hai người, phải đến nghìn đô. Địch Chi không hề thích kiểu nhà hàng Malaysia. Người ta không thể quay về lối cũ.

“Tớ không thể gặp anh ta. Tớ thấy anh ta một lần, thì càng ghét anh ta thêm một chút. Tớ thà rằng lưu lại một hồi ức tốt đẹp.” Địch Chi nói.

Đương nhiên, người đàn ông thất bại còn có sức hút gì nữa? Đặng Sơ Phát không nên đi bước đó. Nếu như anh ta trốn góc khuất, đau lòng khóc thầm, may ra còn có thể giành được chút thương cảm.

Buổi tối ngày thứ hai sau khi tôi gặp Địch Chi, Đặng Sơ Phát lại đến tìm tôi.

“Cảm ơn em đã viết thư giúp anh. Mặc dù không có kết quả, anh vẫn nên cảm ơn em. Anh quyết định trở về đảo Nam Nha.” Đặng Sơ Phát nói.

Đặng Sơ Phát đau lòng trở về quê. Anh ta thực hiện lời hứa không quấy rầy Địch Chi nữa. Địch Chi lại nói với tôi:

“Tớ có chút nhớ anh ấy.”

“Không phải cậu nhớ anh ta, là cậu tội nghiệp anh ta.”

Bởi vì phụ nữ vứt bỏ đàn ông trước, cho nên cô ta có thể ngồi ung dung trên cao, cúi xuống thương hại anh ta. Chính vì Đặng Sơ Phát không chịu nổi sự thương hại đó nên mới tình nguyện trốn đi.

“Cậu yêu anh ta rồi sao?” Địch Chi cười hỏi tôi.

Tôi có phần ngạc nhiên, cô nàng lại nghi ngờ tôi sẽ yêu Đặng Sơ Phát. Cô nàng quá tự cao tự đại rồi. Cô ấy cho rằng người đàn ông cô ấy vút đi như chiếc giày cũ dư sức xứng đáng với tôi sao? Hơn nữa lúc đó tôi không có ai theo đuổi, còn cô ấy có Đặng Sơ Phát và siêu sao thiên vương Lâm Chính Bình. Tôi có phần tức giận, muốn hét lên với bạn mình. Cho dù là năm năm trước, tôi cũng sẽ không chọn Đặng Sơ Phát, huống chi là bây giờ?

“Tớ đùa với cậu thôi mà!” Địch Chi thấy tôi sắp nổi giận, kéo cánh tay tôi.

Đương nhiên, tôi biết cô ấy không phải nói đùa. Cô ấy nghĩ mình đã lên cao rồi, rất muốn làm một việc thiện đó là đem Đặng Sơ Phát cho tôi, hoặc có lẽ đưa tôi cho Đặng Sơ Phát. Tôi sẽ không yêu một người đàn ông mà ngay cả bạn tốt của tôi cũng không muốn yêu.”

Quang Huệ đến, vừa may phá vỡ tình thế khó xử giữa tôi và Địch Chi. Ba người chúng tôi đã lâu không đi ăn cùng nhau.

“Kiểm soát viên tương lai của chúng ta bận rộn lắm sao?” Quang Huệ học khoa đo lường và quản lý nhà đất ở đại học Bách Khoa. Địch Chi có chút đổ kị khi Quang Huệ có thể đậu trường đại học lớn.

“Ai nói vậy? Tớ đi dạy thêm học trò nha, hôm nay mới nhận được lương, có thể mời các cậu đi ăn.”

“Không được. Cậu và Trình Vận còn đang đi học. Bữa cơm này là do tớ mời mới phải.” Địch Chi phân bua.

“Được rồi. Tớ không tranh với cậu nữa. Cậu bây giờ đã là bạn gái của Lâm Chính Bình nha, vung tay hào phóng hơn xưa nhiều lắm rồi.” Quang Huệ trêu chọc Địch Chi. “Nghe nói Đặng Sơ Phát đã về đảo Nam Nha. Ôi chao, nam nhân đều là động vật đáng thương. Tớ cũng nhớ Lão Văn Khang.”

“Đặng Sơ Phát và Lão Văn Khang không giống nhau. Lão Văn Khang không thật lòng với cậu. Sau khi tốt nghiệp, ông ta có đi tìm cậu đâu!” Tôi phản đối.

Sắc mặt Quang Huệ đột nhiên trở nên rất khó coi. Tôi biết tôi đã lỡ lời rồi. Địch Chi tổn thương tôi, tôi lại đi tổn thương Quang Huệ.

Tình cảm của Quang Huệ đối với Lão Văn Khang rất phức tạp, cô ấy yêu ông ta, nhưng cũng nghi ngờ ông ta có lừa dối mình hay không. Nhưng hoài nghi ông ta quá đau khổ, chi bằng tin tưởng ông ta.

“Lão Văn Khang đối với tớ thật lòng hay giả dối, chính tớ là người rõ nhất.” Quang Huệ cắn răng nói.

“VẬY LÀ TỐT NHẤT.” Tôi nói.

“Trình Vận không có ý đó, cậu ấy quan tâm cậu mà.” Địch Chi nói với Quang Huệ.

Tôi không biểu hiện đồng ý. Nói lời xin lỗi với Quang Huệ, tôi không làm được. Tâm tình tôi cũng không tốt.

“Lão Văn Khang đã gửi cho tớ tin nhắn thoại.” Quang Huệ nói.

“Ông ta nói gì?” Địch Chi hỏi bạn.

“Ân cần hỏi thăm tớ. Nói tớ và thầy từ khi bắt đầu đã biết không có kết quả. Chúng tớ hơn kém nhau ba mươi sáu tuổi.” Quang Huệ nói.

“Lâm Chính Bình cũng có bạn gái. Chuyện của tớ và ảnh không thể để bạn gái ảnh biết.” Địch Chi than thở.

“Cái cảm giác lén lút này rất kích thích, cũng rất đau khổ.” Quang Huệ nói với Địch Chi.

“Biết đâu chính vì cảm giác lén lút này, khiến thời gian chúng ta bên nhau càng hạnh phúc hơn.” Địch Chi tâm sự với Quang Huệ.

Hai cô bạn của tôi loại tôi ra khỏi cuộc chơi rồi! Hai tình nhân bày tỏ cảm giác làm tình nhân, giống như tình nhân là thân phận vĩ đại nhất cũng đáng thương nhất trên đời vậy.

“Một người phụ nữ, trong cuộc đời mình, bất luận thế nào cũng phải làm người thứ ba một lần.” Địch Chi nói.

“Đúng vậy, đã từng là người thứ ba mới có thể hiểu, yêu một người là thế lương xiết bao. Người chúng ta muốn có, không phải bình thường là có thể đạt được.” Quang Huệ giải bày.

“Tình yêu một với một quá đơn điệu rồi. Tớ và Đặng Sơ Phát đã từng có quãng thời gian hạnh phúc. Chúng tớ ở trên giường trêu đùa, hôn nhau, cho rằng đó là đương nhiên. Nhưng, ở cùng với Lâm Chính Bình, cho dù chỉ hôn nhau tớ cũng thấy huyết mạch sôi trào, muốn được nhiều hơn. Ảnh làm tớ cảm thấy mình giống như một người đàn bà, một người đàn bà xấu xa muốn yêu đương vụng trộm.”

“Bộ dạng bây giờ của cậu rất đẹp!” Tôi cười nhạo cô ấy.

Tôi và Địch Chi cùng bắt xe về nhà, đúng lúc trên radio phát ra một bài hát mới của Lâm Chính Bình.

“Cậu lắng nghe một chút đi, đây là một bài hát rất êm tai! Là do một người viết lời mới viết đó!” Địch Chi nói.

“Có bao nhiêu bài hát, anh suốt đời này có thể hát lên vì em. Từ ngày gặp được em, những năm tháng tuổi trẻ đó...”

Lâm Chính Bình hát rất hay, không giống với những bài tình ca nông cạn mà anh ta hát trước đây. Tên ca khúc là “Nhân gian”.

Địch Chi say sưa lắng nghe, giống như Lâm Chính Bình hát bài này chỉ dành riêng cho cô. Tôi có hơi xúc động, không hiểu sao lại bị ca từ của bài hát tác động đến tâm hồn. Tôi dựa đầu lên vai Địch Chi, tay của bạn ấy đặt trên vai tôi. Trong một đêm khuya, chúng tôi lại bị một bài hát làm cho cảm động đến độ không nói nên lời.

“Người viết lời là ai thế?” Tôi hỏi Địch Chi.

“Hình như là Lâm Phóng.”

Sáng sớm hôm sau, sau khi rời giường, tôi lại nghe thấy bài hát đó qua radio, tự dưng xúc động dạt dào. Đó là một buổi sáng trời mưa tầm tã, Hồng Kông trong mưa không hề đẹp. Tôi bỗng nhiên cảm thấy tôi không làm sao thích nơi này. Nhập học một tháng, tôi cũng không tìm được một người đặc biệt hợp với tôi. Người học khoa Trung văn không hoạt bát lắm. Sau khi tan học, bọn họ đều vội vàng đi dạy thêm hay làm thêm. Tôi thấy mình không có khả năng chịu đựng dạy thêm những đứa trẻ. Tôi không có năng lực đó! Tôi sẽ phát điên với những đứa trẻ mà thầy cô dạy thêm giảng bài ba lần nhưng nó vẫn không hiểu mất. Tôi đã tham gia luyện tập hai lần trong đội bóng chuyền. Nhưng đám con gái đó đều kiêu ngạo, chảnh chọe, kỹ thuật đánh bóng không tốt nhưng lại rất tự tin, rất độc đoán chia bè kết phái. Tôi quyết định không tham gia. Trong khuôn viên trường, tôi ngẫu nhiên sẽ đụng mặt Nhạc Cơ. Xung quanh cô ấy lúc nào cũng có một đám con trai vây quanh. Nghe nói bọn họ chọn cô ấy làm hoa hậu giảng đường Đại học Hồng Kông.

Trong lớp, số sinh viên nữ gấp sáu lần số sinh viên nam. Mười bạn nam mặt mũi đều mờ nhạt.

Lúc đang thảo luận về thơ Đường, sinh viên nam thứ mười một xông vào.

Hết chương 1

CÔ GÁI TRÊN CÂY SA KÊ

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 2+1: Cảm Giác Của Người Đang Yêu(1)

Nam sinh xông vào phòng học đội một chiếc mũ lưỡi trai, đeo một đôi kính to viền đen. Tôi không cách nào thấy rõ đôi mắt của anh ta. Tôi chỉ nhìn thấy phần gương mặt quá tái nhợt lộ ra ngoài, sắc mặt có phần còn trắng hơn giấy. Anh ta tên là Lâm Phương Văn, một tháng sau khi nhập học mới vào, khẳng định là sinh viên bảo lưu.

Lâm Phương Văn chọn một ghế trống, ngay trước mặt tôi. Anh ta đặt chai cola còn một nửa lên bàn, sau đó lấy ra một cuốn sách xem có vẻ rất thích thú. Cái đó vốn không phải là sách, mà là truyện tranh, là “Long Hồ Môn.” Sinh viên đại học năm nhất khoa Trung văn, sách đọc hằng ngày là “Long Hồ Môn”.

“Nếu muốn xem ‘Long Hồ Môn’, sao bạn không ngồi phía sau chứ?” Tôi nói với anh ta.

Anh ta quay đầu lại, rộng lượng khai sáng cho tôi.

“Phía trước tương đối mát mẻ.” Anh ta nói.

“À! Hóa ra là vậy.”

Tôi ghét nhất những người cố ý lừa gạt.

Người giống như anh ta, nhất định nội trong ba tháng sẽ dụ dỗ một cô gái. Cô gái ngốc nghếch ngây thơ đó sẽ giúp anh ta dọn dẹp phòng, còn anh ta ngồi mát ăn bát vàng. Sau đó, trước khi rời trường đại học, anh ta sẽ vứt bỏ cô gái. Trong phòng anh ta ngoại trừ một đồng “Long Hồ Môn” ra, hẳn là còn có rất nhiều tạp chí khiêu dâm và một bộ mặt chược.

Ngày hôm sau, Lâm Phương Văn lại chọn ngồi ở hàng ghế đầu. Anh ta lấy ra từ ba lô một quyển “Hoa hoa công tử”.

Lâm Phương Văn đọc sách thật sự rất đa dạng. Đầu tiên là xem “Long Hồ Môn”, sau đó là “Hoa hoa công tử”, thậm chí cả mã kinh[1]. Ngẫu nhiên, anh ta sẽ nghiêm túc xem “Hào Ngoại”[2]. Nói chung, chưa từng thấy anh ta đọc sách cần phải đọc trên lớp.

[1] Mã kinh: là danh từ ghép phức tạp xuất hiện ở Hồng Kông, công dụng chủ yếu của nó là cung cấp tin tức đua ngựa, bao gồm trạng thái ngựa, vị trí xuất phát trong trận đấu, thông tin kỵ sỹ, tỷ số cá cược, cùng một số lời khuyên được cung cấp bởi các tay đua ngựa và các nhà bình luận khác v.v.

[2] Hào Ngoại: là tạp chí ra đời năm 1976 ở Hồng Kông, là nguyệt san dẫn đầu trào lưu thành thị đứng vững qua một phần tư thế kỷ.

Có mấy bạn nam qua lại với anh ta. Họ nói anh ta đến từ một ngôi trường không ai biết đến ở Du Ma Địa[3]. Anh ta có thể đậu Đại học Hồng Kông, thật sự là bất ngờ.

[3] Du Ma Địa: ở phía nam bán đảo Cửu Long của Hồng Kông, hành chính thuộc về khu Du Tiêm Vượng, có lịch sử lâu đời, nổi tiếng nhiều chùa chiền phố cổ.

Lâm Phương Văn chưa từng lấy chiếc mũ lưỡi trai của anh ta xuống. Bất luận ở chỗ nào trong trường đụng phải anh ta, anh ta đều đội chiếc mũ kia. Cho dù nhiệt độ có ba mươi độ đi nữa, anh ta vẫn không lấy mũ xuống. Tôi nghĩ, nếu không phải trán anh ta có một cái lỗ, thì đó là căn bản không có tóc.

Một ngày kia, khi lên lớp giờ thơ mới, anh ta lại mang một đôi giày xăng - đan, để lộ ra mười đầu ngón chân. Anh ta gác chân lên xem “Chị em”. “Chị em” là quyển tôi mới xem có các tiệm làm đẹp trên đó. Sao anh

ta lại xem một cuốn sổ tay sức khỏe phụ nữ? Lẽ nào anh ta có vấn đề về phụ khoa sao?

Ngày đó tôi không để tâm vì sao hẳn lại xem “Chị em”, tôi chỉ chú ý ngón chân của anh ta. Tôi cảm thấy ngón chân là bộ phận thần bí nhất trên cơ thể con người. Trừ những lúc ở nhà hoặc đi bơi ra, tôi ra ngoài nhất định sẽ không để ai thấy ngón chân của tôi. Ngón chân giống như chốn riêng tư vậy, để người khác nhìn thấy luôn rất không tự nhiên.

Mười ngón chân của Lâm Phương Văn rất sạch sẽ, không quá dài cũng không quá ngắn, cũng không tính là quá xòe ra. Hiếm thấy nhất là ngón chân thứ hai của anh ta ngắn hơn ngón chân cái, hẳn là sẽ không phải là một người nghèo. Nhìn mười ngón chân của anh ta, tôi có cảm giác như đang xem trộm.

Sau khi tan học, Lâm Phương Văn đến trước mặt tôi, hỏi: “Sao cô cứ luôn nhìn ngón chân của tôi?”

Anh ta làm tôi giật mình hoảng sợ. Tôi không ngờ anh ta biết tôi một mực nhìn ngón chân anh ta.

“Ai nhìn ngón chân của anh!” Tôi làm như không có chuyện gì, bỏ đi lướt qua vai anh ta.

Tôi cảm nhận được anh ta ở phía sau nhìn chăm chăm theo tôi. Đó là lần đầu tiên, tôi có cảm giác tim đập nhanh hơn với một người đàn ông. Nhưng tôi không tìm được bất cứ lý do gì tôi sẽ thích anh ta. Nếu tim có đập nhanh hơn một chút, đó là do bị anh ta vạch trần tôi đã nhìn trộm anh ta, bởi vậy nên tôi cảm thấy xấu hổ.

Trong một tiết học khác của buổi chiều ngày hôm đó, trên chân Lâm Phương Văn đổi sang một đôi giày cột dây. Anh ta ngồi phía trước tôi, quay đầu lại nói với tôi:

“Tôi cố ý đi một đôi giày bít đầu, không cho cô nhìn ngón chân của tôi.”

Dứt lời, anh ta đặc chí dạt dào lật xem cuốn “Long Hồ Môn” mới xuất bản. Vào giây phút đó, tôi chỉ muốn vùng lên đập anh ta mấy phát, đập anh ta thân không còn mảnh giáp.

Buổi tối, tôi đi ăn cùng Dịch Chi. Cô ấy cầm chiếc đĩa mới nhất của Lâm Chính Bình đưa cho tôi, bên trong có bài “Nhân gian”. Dịch Chi nói, Lâm Chính Bình đã một tuần rồi không đến tìm cô ấy. Tôi không biết phải nói gì, nhìn bạn mình đau buồn rời khỏi. Nếu đàn ông đã muốn đi, sao có thể giữ lại được đây?

Tôi nghe bài “Nhân gian” trong ô chần của mình:

“Có bao nhiêu bài hát,

Anh suốt đời này có thể hát lên vì em.

Từ ngày gặp được em, những năm tháng tuổi trẻ đó...

Cần có cơn mưa, xóa đi những dấu chân lạc lối,

Cần có tuyết trắng, lau đi những mờ nhạt trên khuôn mặt đó...”

Tôi ngủ trong tiếng hát.

Một buổi sáng mấy tuần sau, ông trời bỗng nhiên cho cơn mưa tầm tã. Tôi đứng trên đường đã bốn mươi lăm phút, vẫn không có cách nào chặn được một chiếc taxi dừng lại. Cuối cùng cũng có một chiếc taxi dừng trước mặt tôi. Người trên xe gọi tôi chính là Lâm Phương Văn. Tôi đã ướm sừng toàn thân, không muốn gây khó dễ với bản thân mình nữa.

“Cảm ơn anh.”

Anh ta không để ý đến tôi. Chiếc mũ lưỡi trai kia kéo xuống rất thấp, khuôn mặt rất mơ hồ. Trên radio vừa hay phát bài hát “Nhân gian”:

“Có bao nhiêu bài hát,

Anh suốt đời này có thể hát lên vì em.

Từ ngày gặp được em, những năm tháng tuổi trẻ đó...

Cần có cơn mưa, xóa đi những dấu chân lạc lối,

Cần có tuyết trắng, lau đi những mờ nhạt trên khuôn mặt đó...”

Cơ thể tôi khẽ đong đưa theo lời ca.

“Cô rất thích bài hát này sao?” Lâm Phương Văn hỏi tôi.

Tôi gật đầu. Anh ta trầm mặc không nói. Chúng tôi cùng nghe bài hát.

Bài hát này, luôn khiến mỗi người bỗng dưng xúc động, ngay cả Lâm Phương Văn hay xem “Long Hồ Môn” và “Hoa hoa công tử” cũng không ngoại lệ.

Taxi đến Đại học Hồng Kông, tôi lục tìm ví để trả tiền, nhưng Lâm Phương Văn nói với tôi: “Không cần cô trả tiền đâu!”

Anh ta cứ như vậy thanh toán tiền taxi, hoàn toàn không thèm trưng cầu ý kiến của tôi.

“Này!” anh ta gọi tôi.

“Chuyện gì?”

Anh ta cởi áo khoác ra ném cho tôi:

“Cô cầm áo đi.”

“Không cần.” Tôi nói.

“Áo của cô ướt hết rồi.” Anh ta lại nói.

“Tôi không sợ lạnh.” Tôi đáp lại.

“Tôi không biết cô có lạnh hay không, nhưng cô bây giờ giống như mặc đồ xuyên thấu vậy.”

Tôi nhìn mình, mới phát hiện chiếc áo thun trắng trên người đã ướt đẫm, nó bám dính vào người. Toàn bộ áo trong hiện lên rất rõ. Tôi cầm chiếc áo khoác của Lâm Phương Văn che trước ngực, xấu hổ không dám nhìn anh ta.

Tiết học tiếp theo, Lâm Phương Văn không xuất hiện. Chiếc áo thun của tôi đã khô. Tôi cầm áo khoác đến ký túc xá trả lại cho anh ta.

Anh ta không ở trong ký túc xá, cửa phòng cũng không đóng. Tôi đẩy cửa đi vào, còn tưởng mình đi vào một tiệm sách cũ. Toàn bộ phòng hẳn đều là sách, nửa chiếc giường cũng bị sách chiếm cứ. Trong phòng không có một lượng lớn “Long Hồ Môn”, “Hoa hoa công tử” hay “Chị em”. Mà có “Chiến tranh và hòa bình”, cũng có “Trăm năm cô đơn”, hóa ra anh ta cũng xem những loại sách này. Mặt bàn rất ngổn ngang. Tôi lật xem thử một vài trang giấy trên bàn, trên một tờ giấy trong số đó có lời bài hát “Nhân gian”.

“Có bao nhiêu bài hát, anh suốt đời này có thể hát lên vì em?”

Từ ngày gặp được em, những năm tháng tuổi trẻ đó...”

Anh ta lại buồn chán chép lại bài hát như thế.

Cho dù chép lời bài hát, cũng không thể nào chép luôn cả nhạc phổ chứ? Người viết lời “Nhân gian” là Lâm Phóng. Lâm Phương Văn, chữ Phương

cùng chữ Văn không phải là chữ “Phóng” sao?[4]Lẽ nào Lâm Phương Văn là Lâm Phóng?

[4] Chữ Phóng: 放 được ghép từ chữ Phương - 方 và chữ Văn - 文.

Cái người thích gặm “Long Hồ Môn” này mà có thể viết ra ca từ cảm động thế sao? “Nhân gian” không phải là bài hát hay nhất tôi từng nghe, nhưng là bài hát có thể làm tôi cảm động nhất.

Tôi thấy trên giường có chiếc kèn harmonica tên Nhạc Phong có hơi cũ kỹ, là công cụ viết lời sao?

“Cô ở đây làm gì?” Anh ta đột nhiên xông vào, làm tôi giật mình.

“Tôi đem áo khoác trả lại cho anh.”

“Ờ.”

Anh ta không để ý đến tôi, đem mấy bộ quần áo vừa được giặt sạch treo trong phòng.

“Lời bài hát ‘Nhân gian’ là do anh viết sao?”

“Không ngờ chứ gì?”

“Là anh? Là anh thật sao?”

“Dáng vẻ của cô rất ngạc nhiên, có phải thấy tôi như thế này, không giống người sẽ viết ra những ca từ như vậy không?”

Cho đến bây giờ tôi vẫn chưa từng nghĩ, quãng thời gian qua, bài hát cùng tôi đi vào giấc mộng mỗi đêm lại là do anh ta viết. Một người viết lời bài hát mà tôi cực kỳ ngưỡng mộ trong lòng, lại là người tôi biết.

Tôi có phần không biết phải làm sao. Lẽ ra tôi nên đi khỏi, nhưng không tự chủ được vẫn ở lại, hi vọng anh ta sẽ nói gì đó với tôi. Lâm Phương Văn không nói chuyện với tôi, mà dịu dàng ôm chặt tôi. Tôi lại không phản kháng, tôi dường như đã quen anh ta từ lâu.

Tài hoa khiến phụ nữ lóa mắt. Không phải cánh tay anh hòa tan tôi, mà là ca từ của anh, là tài hoa của anh làm tôi đánh mất sự dè dặt.

Từ khi lọt lòng cho đến nay, đây là lần đầu tiên tôi ôm một người đàn ông không cùng dòng máu. Hơi ấm của anh bao bọc tôi, tôi dùng cả hai tay ôm chặt anh, giống như tìm được một nơi dựa vào. Anh dùng hai tay nâng mặt tôi lên, ịn môi anh lên môi tôi. Tôi nhắm mắt lại, không dám nhìn anh. Hôm đó là ngày 3 tháng 11 năm 1986.

Tôi và Lâm Phương Văn vẫn ôm chặt nhau, không ai muốn buông tay trước. Chúng tôi giống như một đôi tình nhân bị chia cắt nhiều năm, vậy mà cuối cùng lại có thể ôm nhau, cho dù thế nào cũng không muốn rời xa nhau nữa. Tôi nhìn chiếc đồng hồ nhỏ trên bàn học. Thời gian nhẹ nhàng nhịp từng bước ca tụng tình yêu. Chúng tôi đã ôm nhau một tiếng.

“Tôi muốn uống nước.” Tôi lên tiếng.

Anh buông tôi ra, rót cho tôi một ly nước. Chúng tôi đã ôm nhau một tiếng, anh nhất định vẫn không lấy chiếc mũ trên đầu xuống.

“Sao anh luôn luôn đội mũ?” Tôi tò mò.

“Chưa từng nghĩ tại sao.”

Vào giây phút đó, tôi là cô gái mà vừa rồi đã cùng anh ta ôm nhau một tiếng. Tôi hỏi anh ta một câu, anh ta lại trả lời tôi một cách không trách nhiệm như vậy. Tôi cảm thấy xấu hổ, không phải là anh ta cảm thấy tôi nhiều chuyện đấy chứ? Cô gái vừa dâng lên nụ hôn đầu, có lẽ phải duy trì sự im lặng.

Lúc anh ta hôn tôi, tôi liền biết đây không phải lần đầu anh ta hôn. Anh ta hôn rất thành thạo.

“Lời bài hát có thật là do anh viết?”

“Nếu không phải do tôi viết, phải chăng vừa rồi em sẽ không để tôi ôm, đúng không?”

Tôi không biết phải trả lời anh ta thế nào.

“Em là người quá tính toán rồi.”

Tôi cảm thấy rất phẫn nộ, có phải anh ta đang đùa giỡn tôi? Bởi vì tôi đã từng phê bình anh ta khi lên lớp xem truyện “Long Hồ Môn”. Anh ta cố tình muốn hôn tôi, sau đó khoe khoang với người khác, chứng minh tôi chẳng qua chỉ là một cô gái dễ bị lừa. Nếu đó là sự thật, tôi đã thấy rồi, tôi còn ở lại làm gì nữa?

Tôi lao ra hành lang, chạy khỏi tòa nhà ký túc xá. Tôi liền bắt một chiếc taxi, trên xe lại phát bài hát kia:

“Cần có cơn mưa, xóa đi những dấu chân lạc lối,

Cần có tuyết trắng, lau đi những mờ nhạt trên khuôn mặt đó...”

Sao lại là bài hát đó? Nó là công xiềng của tôi.

Tôi và Địch Chi gặp nhau ở thanh bar. Đối với chuyện tôi cuối cùng cũng ôm hôn với một người đàn ông, cô nàng có vẻ rất sung sướng, tung tăng. Có lẽ cô nàng nghĩ, sau này chúng tôi có thể có nhiều chuyện để tâm sự cùng nhau.

“Muốn điều tra không khó, tớ hỏi nhà sản xuất âm nhạc sẽ biết ngay. Nếu như anh ta không phải Lâm Phóng, cậu sẽ không thích anh ta sao?”

Hết chương 2.1

CÔ GÁI TRÊN CÂY SA KÊ

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 2+2: Cảm Giác Của Người Đang Yêu(2)

Nhưng tôi cảm nhận được, anh ta chính là người đó.

Địch Chi rất nhanh đã điều tra ra.

“Nhà sản xuất nói, người đó thường đội mũ lưỡi trai.”

“Vậy nhất định là anh ta.”

“Tốt rồi! Cậu yêu đương cùng người tài hoa! Anh ta rất đỏ nha, rất nhiều ca sĩ nổi tiếng chỉ định muốn anh ta viết ca khúc.”

“Cậu và Lâm Chính Bình sao rồi?”

“Không muốn nói đến! Anh ta đang theo đuổi một vú em của ca sĩ.”

“Là một cô gái rất đẹp sao?”

“Đúng là đẹp, nhưng mà là con trai.”

Tôi ngẩn tò te.

“Tớ chất vấn anh ta, anh ta nói anh ta cũng chơi với đàn ông.”

“Chơi?” Tôi muốn nôn.

“Tớ bị người ta chơi. Tên khốn đó là một kẻ lẳng nhăng đùa bỡn phụ nữ mà thôi. Là tớ quá ngây thơ.”

“Cậu sẽ trở lại bên cạnh Đặng Sơ Phát sao?”

“Tớ không còn yêu anh ấy.”

Địch Chi không để nước mắt chảy dài, cô ấy cố gắng bảo bản thân không sao cả. Đó là lần đầu tiên cô ấy hiểu rõ tình yêu có thể là trò chơi. Địch Chi đã xem trò bốn cột kia trở thành mối tình ngắn ngủi, như vậy sẽ khiến cô sống tốt hơn một chút.

Hôm sau đi học, sau khi Lâm Phương Văn vào phòng trên đầu vẫn đội chiếc mũ lưỡi trai kia. Anh ta ngồi xuống bên cạnh tôi, nói thầm bên tai tôi:

“Chắc hẳn em đã điều tra tôi có đúng là Lâm Phóng hay không rồi chứ?”

Tôi quay mặt đi không nhìn anh, nhưng lòng rất vui sướng.

Anh hôm đó lại ngoan ngoãn ngồi học chép bài, không có xem sách của anh.

“Sao hôm nay không đọc ‘Long Hồ Môn’?”

“Tập mới nhất còn chưa xuất bản.”

Tôi muốn làm anh phát cáu: “Sao anh đọc ‘Long Hồ Môn’?”

“Đẹp mà!”

“Vậy ‘Hoa hoa công tử’ thì sao?”

“Đẹp đó.”

“Còn ‘chị em’?”

“Tôi muốn hiểu phụ nữ hơn.”

Anh đưa tay sang: “Cho tôi số điện thoại của em.”

“Sao phải cho anh?”

Vậy mà anh lại rất nhanh liền rút tay về. Đáng nhẽ anh phải hỏi tôi thêm một lần nữa chứ.

Sau khi tan học, tôi cho rằng anh sẽ mời tôi đi ăn. Ấy vậy mà anh vội vàng vàng nói một câu: “Tôi sẽ tìm em!” Rồi chạy về ký túc xá.

Thứ bảy và Chủ nhật, tôi canh chừng bên cạnh chiếc điện thoại, ngày này qua ngày khác, đợi một âm thanh của một người. Nếu anh muốn tìm tôi, nhất định có thể có số điện thoại di động của tôi từ một người bạn học trong lớp. Thế nhưng, anh không tìm tôi.

Thứ Hai, tôi tình cờ gặp anh ở ngoài phòng học, cố ý không nhìn anh.

“Hôm nay em có thời gian cùng nhau ăn trưa không?”

“Không rảnh.” Tôi trả lời hờ hững.

Dáng vẻ của anh rất thất vọng, xem ra anh không định đuổi theo tôi nữa.

“Này, đợi đã. Anh nói bữa trưa? Bữa trưa em rảnh, em tưởng anh nói bữa tối.” Tôi muốn ở cùng anh, đành phải tự mình hòa giải.

Chúng tôi lặn lội đường sá xa xôi đến vịnh Thiển Thủy ăn hamburger.

“Có thể cho anh số điện thoại của em không?” Anh hỏi.

“Anh không biết sao?”

“Em không nói cho anh biết.”

“Anh không thăm dò sao?”

Anh lắc đầu. Tôi thường cho rằng, anh thích tôi, nên tìm đủ mọi cách điều tra số điện thoại của tôi, đó là biểu hiện của một chàng trai mẩn mộ

một cô gái. Sau này tôi dĩ nhiên biết, anh không phải loại đàn ông đó, anh muốn phụ nữ nỗ lực.

Các bạn trong lớp bắt đầu biết tôi và Lâm Phương Văn yêu nhau. Các bạn cũng đoán được anh là người viết lời nổi tiếng dạo gần đây Lâm Phóng.

Tin tức rất nhanh truyền đến tai Nhạc Cơ. Một ngày kia, tôi đang đi trên hành lang thì chạm mặt cô ta, cô ta nói với tôi:

“Nghe nói cậu đang yêu đương cùng tài tử?”

Tôi thấy sự đổ kỵ trong đáy mắt của cô ta. Cô ta cho rằng phàm là đàn ông xuất sắc đều phải theo đuổi cô ta. Lâm Phương Văn theo đuổi tôi, chỉ vì anh chưa gặp cô ta mà thôi.

Rốt cuộc cũng có một lần cho cô ta đụng mặt tôi và Lâm Phương Văn đang ở cùng nhau. Tôi thấy cô ta cố ý từ rất xa chạy đến bắt chuyện với tôi. Tôi lại cố ý không giới thiệu Lâm Phương Văn với cô ta. Tôi nhất định phải bảo vệ mối tình đầu của mình.

“Bạn đó là ai?” Lâm Phương Văn hỏi tôi.

“Bạn thời trung học của em, đẹp chứ?” Tôi dò xét anh.

Anh không thèm tranh luận tới tôi.

Hai chúng tôi thường đấu võ mồm như vậy. Anh mãi mãi xa cách, anh chỉ biết giữ khư khư chiếc mũ lưỡi trai trên đầu anh.

Ngày 31 tháng 12 năm 1986, chúng tôi hẹn nhau ở nhà hàng Casablanca ăn cơm chúc mừng năm mới. Tôi nghe Địch Chi nói, nơi đó có thể khiêu vũ. Cho nên khi Lâm Phương Văn hỏi tôi muốn đến chỗ nào để đón giao thừa, tôi liền chọn Casablanca.

Buổi tối giao thừa đó, tôi đợi năm tiếng đồng hồ, vẫn không thấy anh. Màn đêm ngược mười giờ nổi tiếng để chào đón năm 1987, mọi người trên phố hò reo, tôi tức giận phát khóc. Có phải anh từ nay về sau không xuất hiện nữa?

Mười hai giờ mười lăm phút anh mới đến, bình yên vô sự. Anh ngồi xuống, tôi lập tức đứng dậy bỏ đi.

Anh kéo tay tôi lại: “Em đi đâu?”

“Sao bây giờ anh mới đến?” Tôi vừa khóc vừa chất vấn anh.

“Anh trong phòng thu.”

“Anh đã quên em ở đây chờ anh?”

“Quên rồi.”

Anh thản nhiên trả lời tôi như vậy đó! Tôi không thể không thừa nhận, cho đến nay đều là tôi một mình cố gắng mà thôi, anh căn bản chẳng quan tâm. Tôi bụm mặt khóc nức nở chạy ra khỏi nhà hàng. Anh lôi kéo tôi ở bên ngoài nhà hàng, nhét một bản phổ nhạc vào tay tôi: “Đây là ca khúc anh viết cho em.”

Anh từ trong túi lấy ra chiếc kèn harmonica tên Nhạc Phong kia, thổi một khúc ca...

“Nói với anh, anh và em liệu có tương lai hay không?”

Đoạn cuối của thời gian, phải chăng cất giấu suy nghĩ của em?

Trước tiếng thở than sau cùng bất lực nhất em dành cho anh,

Có thể nhìn anh bằng ánh mắt ấy, trong trẻo nhất cũng mê loạn nhất?

Thâm tình là gánh nặng mà anh không thể đảm đương, câu nói yêu thương chỉ là lời nói dối ngẫu nhiên thành hiện thực.

Vì em, anh bằng lòng mạo hiểm một lần, cho dù chẳng biết đến ngày mai...”

Cảm động là một lò luyện nóng bỏng, nung chảy trái tim tôi. Khiến nước mắt tôi tuôn rơi, cho dù có dùng cả đôi tay lau khô, cũng không chặn lại được.

“Sao anh muốn viết bài hát này cho em?”

Anh không trả lời tôi. Tôi đã quên rằng anh không nhất định trả lời câu hỏi.

Trong lòng tôi niềm vui diễn tả không hết. Trời xanh cao vời vợi, trái đất rộng lớn, đại dương sâu thăm thẳm, núi cao vực sâu đến đâu cũng thua xa việc trên thế giới này có một người đàn ông viết một bài hát cho tôi.

Anh ôm tôi, tôi gục đầu vào lồng ngực của anh.

“Em sợ anh mãi mãi sẽ không xuất hiện nữa!”

“Sao có thể?” Anh hôn tôi.

“Chúc mừng năm mới!” Anh nói với tôi.

“Chúc mừng năm mới!” Tôi cũng chúc lại.

Ngày 1 tháng 1 năm 1987, chúng tôi đợi mặt trời mọc bên bờ biển. Tôi dần dần nhận ra, người mà tôi đang yêu là một người rất khó lòng để tôi hiểu thấu. Anh quên mất rằng tôi đang đợi chờ anh, nhưng lại viết cho riêng tôi một bài hát. Tôi chưa từng nghĩ anh lại có tình cảm sâu sắc với tôi như thế. Anh có bản lĩnh làm tôi hạnh phúc, cũng rất có bản lĩnh làm tôi rơi lệ.

“Trước em, anh có quen bạn gái nào chưa?” Tôi hỏi anh.

Anh gật đầu, tôi rất đố kỵ.

“Anh có tặng bài hát cho cô ấy không?”

Anh im lặng.

“Mặt trời mọc rồi, anh nhìn kìa!” Tôi lắc cánh tay anh.

Đúng vậy, mặt trời mọc rồi. Tôi và Lâm Phương Văn có tương lai hay không?

“Thâm tình là gánh nặng mà anh không thể đảm đương,

Câu nói yêu thương chỉ là lời nói dối ngẫu nhiên thành hiện thực.”

Đây chẳng phải là lời Lâm Phương Văn muốn nói với tôi hay sao? Anh là một người đàn ông bi quan. Nữ nhân sợ nhất là gặp gỡ người đàn ông bi quan. Cô gái cần dùng gấp đôi tình yêu đến che chở anh ta. Vui buồn của cô gái đều do chàng trai điều khiển.

Nhưng, cho dù không có tương lai. Anh vẫn là người đàn ông đã cùng tôi ngắm mặt trời mọc vào ngày đầu tiên của năm 1987.

Một hôm, tôi theo Lâm Phương Văn đến xem ca sĩ thu âm bài hát mới. Trong phòng thu âm, tôi lần đầu tiên gặp Lâm Chính Bình. Anh ta không biết tôi là bạn tốt của Địch Chi, nên dùng ánh mắt nòng nọc nhìn tôi. Tôi nhớ đến chuyện anh ta ở cùng đàn ông, có phần khó chịu.

“Lâm Phóng viết tình ca rất hay, có thể làm nhiều phụ nữ xúc động.” Lâm Chính Bình nói với tôi.

Tôi không hiểu lắm ý anh ta muốn nói. Anh ta là đang khen ngợi tình cảm của Lâm Phương Văn, hay là muốn nhắc nhở tôi rằng Lâm Phương

Văn đã viết rất nhiều tình ca cho những người phụ nữ khác?

Khi tôi và Lâm Phương Văn cùng nhau rời khỏi phòng thu âm thì đêm đã khuya. Nãy giờ anh không nói gì, có lẽ phần con người ưu phiền của anh lại trỗi dậy.

“Hình như em và Lâm Chính Bình trò chuyện rất thân thiết?” Anh nhỏ giọng hỏi.

Hóa ra anh ghen. Tôi bỗng nhiên cảm thấy rất vui. Anh ghen khi tôi nói chuyện với một người đàn ông khác. Không phải anh vẫn luôn xa cách sao?

“Anh ghen sao?” Tôi thử dò hỏi anh.

“Lâm Chính Bình không phải người tốt.” Anh nói.

Tôi cười mà không đáp. Tôi đương nhiên biết rõ. Tôi giả bộ không biết, để anh lo lắng.

“Mà, nè! Chờng nào anh mới chịu lấy mũ của anh xuống?” Tôi chợt có dũng khí khiêu chiến với anh lần nữa, “Lúc tắm, anh có đội mũ không?”

“Em ghen với cái mũ của anh. Nó thân thiết với anh còn hơn em. Không một ngày nào cách xa anh.” Tôi than thở.

Anh tiếp tục đi về phía trước.

“Gỡ mũ của anh xuống đi.” Tôi ở sau đuổi theo anh, vươn tay muốn kéo mũ của anh xuống. Anh chạy trốn rất nhanh, không cho tôi đụng đến cái mũ của anh.

“Em chạy rất nhanh.” Anh nói.

“Đương nhiên. Em là thành viên đội bóng chuyền nữ mà.” Tôi định kéo mũ anh xuống.

“Em thật tò mò quá.” Anh tránh lẹ.

“Sao anh không chịu bỏ mũ xuống?”

“Anh nói rồi, anh chưa từng nghĩ tại sao.”

“Nhất định là có lý do. Trên đầu anh có một cái lỗ, đúng không?”

“Không phải mỗi một chuyện đều có lý do của nó. Để anh đưa em về.”

“Anh không bỏ mũ xuống, thì em không về.” Tôi giận dỗi.

“Em thật sự không về?”

“Trừ phi anh bỏ mũ xuống.”

“Vậy anh về một mình, tạm biệt.”

Rồi anh bỏ đi, để tôi lại một mình! Tôi giận đến mức bật khóc trên đường.

Chiếc mũ kia chắc là do một cô gái tặng anh, cho nên anh không chịu lấy mũ xuống. Anh vẫn còn nhớ nhung người ấy.

Tôi ngồi xuống ven đường. Tôi không thể tin được, anh lại bỏ lại tôi. Một chiếc ô tô cắt ngang màn đêm tĩnh mịch, chạy như bay vụt qua người tôi. Câu nói yêu thương chỉ là lời nói dối ngẫu nhiên thành hiện thực?

Lâm Phương Văn đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi lần nữa. Tôi cúi đầu cười trộm. Khi tôi ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện anh không còn đội mũ nữa.

Trên đầu của anh không có cái lỗ nào, cũng không có sẹo, chỉ có mái tóc đen nhánh dày đặc của anh.

Anh cầm mũ, xoay xoay cúi người như thực hiện lễ nghi với tôi, khiến tôi dở khóc dở cười.

“Anh quay lại làm gì?”

“Không phải em thích nhất là làm đàn ông bực bội bỏ chạy hay sao?”

“Không phải anh thích nhất là vút bỏ phụ nữ trên đường hay sao?”

“Xin em đừng tranh cãi với anh nữa. Anh không đội mũ, giống như không mặc quần áo vậy! Đi về nào!”

“Tại sao anh bỏ mũ xuống?”

“Chưa từng nghĩ tại sao.”

Tôi dần dần hiểu ra, Lâm Phương Văn là một người như vậy đó. Anh từ lâu đến nay đã đội mũ, không có nguyên do. Anh đột nhiên lấy mũ xuống, cũng không có nguyên do. Anh yêu một người, không nói nguyên do. Không thương một người, cũng sẽ không nói nguyên do. Anh hóa ra là một người đàn ông không nên dựa vào.

“Anh có thể đội lại mũ của anh.” Tôi nói với anh.

Anh quay đầu lại, cười nói: “Không cần.”

Địch Chi cũng có tình yêu mới. Người đó là một kỹ thuật viên của phòng thu âm của công ty đĩa hát. Địch Chi đưa bức ảnh chụp hai người học dùng kính phản quang cho tôi xem.

“Anh ta không giống những lựa chọn trước đây, không đẹp trai lắm.” Tôi nói.

“Tớ bây giờ trở lại con người thật.” Địch Chi nói nghiêm túc, “Anh ấy là cao thủ leo núi, tớ theo anh ấy học leo núi.”

“Leo núi rất nguy hiểm.” Tôi lo lắng cho bạn.

“Cậu nói leo núi nguy hiểm, hay tình yêu nguy hiểm?”

Hết chương 2.2

CÔ GÁI TRÊN CÂY SA KÊ

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 2+3: Cảm Giác Của Người Đang Yêu(3)

Nào ngờ Quang Huệ cũng có tình yêu mới. Anh ta là nha sĩ, làm nha sĩ ở một phòng khám tư nhân.

“Cậu đã cùng bạn trai làm chuyện đó chưa?” Địch Chi không chút e dè tra hỏi tôi và Quang Huệ.

“Cậu chỉ luôn quan tâm vấn đề này.” Tôi mắng Địch Chi.

“Đúng đó! Cậu không biết xấu hổ sao?” Quang Huệ cũng mắng cô ấy.

“Các cậu đừng có ngây thơ như vậy hoài được không? Sớm muộn gì các cậu cũng làm chuyện đó với một người đàn ông thôi.” Địch Chi lười biếng nói, “Đó thực sự là một chuyện tuyệt vời!”

“Nào! Tớ cụng ly với hai cô nàng trinh nữ các cậu!” Địch Chi nâng chén.

Sự cởi mở và khát vọng của Địch Chi đối với tình dục có lẽ là từ khi sinh ra đã có.

“Cậu có hứng thú làm bán thời gian không?” Địch Chi hỏi tôi.

“Làm việc gì?”

“Làm hiệu đính cho một tờ tạp chí, lương hàng tháng một nghìn đồng.”

“Được đấy! Tớ ghét dạy thêm.”

Tờ tạp chí kia xuất bản nguyệt san hương vị cuộc sống. Làm hiệu đính chỉ có tôi và một cậu con trai khác. Mỗi ngày đều bỏ ra mấy tiếng đồ hồ căng mắt ra nhìn bản thảo và báo in ấn, đôi mắt vô cùng mệt mỏi rã rời. Một nghìn đồng mỗi tháng cũng không dễ kiếm.

Nhưng tôi có một mục tiêu. Chiếc kèn harmonica của Lâm Phương Văn đã rất cũ kỹ rồi, nhãn hiệu Nhạc Phong cũng không phải đồ tốt. Tôi muốn tặng anh một cái mới.

Tôi để dành ba tháng tiền lương làm thêm, buổi trưa chỉ gặm một ổ bánh mì.

Kèn harmonica của hãng Hồ Điệp Nhật Bản là hàng tốt nhất thời bấy giờ, có giá ba nghìn hai trăm đồng. Tôi chưa bao giờ mua món quà mắc như vậy cho người khác. Trong cửa hàng bán nhạc cụ, tôi cẩn thận kiểm tra chiếc kèn harmonica một lần rồi lại thêm lần nữa, người bán hàng cũng chê tôi soi mói nhiều.

Chiếc kèn harmonica đặt trong một chiếc hộp gỗ nhỏ xinh, vô cùng tinh xảo. Tôi dùng giấy hoa gói nó lại, thắt bên trên chiếc hộp một chiếc nơ bướm màu vàng. Rồi tôi lặng lẽ đặt trên giường Lâm Phương Văn, lấy chiếc kèn harmonica cũ kỹ hiệu Nhạc Phong đi. Khi Lâm Phương Văn trở lại phòng, thấy chiếc kèn harmonica tôi tặng, anh nhất định sẽ rất cảm động.

Ba tiếng sau, anh đến khuôn viên trường tìm tôi. Lúc đó tôi đang đứng trước tủ để đồ. Tôi tưởng anh sẽ kim lòng không đậu mà ôm tôi vào lòng, nhưng bộ dạng của anh rất dọa người.

“Kèn harmonica của anh đâu?” Anh nổi giận đùng đùng hỏi tôi.

“Kèn harmonica gì cơ?” Tôi có chút khó hiểu.

“Cái kèn harmonica hiệu Nhạc Phong của anh.”

“Em tặng một chiếc harmonica mới cho anh, anh không thấy sao?”

“Là em lấy kèn harmonica của anh?” Dáng vẻ của anh càng thêm hung dữ.

“Chiếc kèn kia quá cũ, cho nên em...”

“Trả chiếc kèn của anh lại cho anh.” Ánh mắt của anh quá đáng sợ. Tôi mở ngăn tủ để đồ, lấy chiếc kèn harmonica cũ ra, đặt bộp lên tay anh. Nước mắt của tôi cũng đã tuôn ra. Tại sao yêu một người lại đau lòng như vậy? Kèn harmonica có bí mật quan trọng gì hơn tình yêu sao?

“Trả lại cho anh, trả hết cho anh đó!” Tôi vừa khóc vừa nói, “Em dùng ba tháng lương mua cho anh một chiếc kèn harmonica, anh chẳng cảm kích chút nào!”

“Em không cần phải làm như thế.” Anh lại có thể nói với giọng điệu bình thản như vậy, giống như nói với một người bạn bình thường.

Chúng tôi trừng mắt nhìn nhau. Tất cả mọi người đều tận mắt chứng kiến tôi là người thua cuộc trong mối tình này. Tôi còn có thể ở lại đây sao?

Tôi ở nhà gần người hai ngày, làm gì cũng không vui lên được. Điều buồn cười nhất là, trong lúc căm hận anh chàng đó nhưng tôi vẫn sốt ruột mong ngóng anh ta gọi điện thoại cho tôi. Điện thoại không reo chuông, tôi bỗng thấy mình như một con ngốc. Anh ta đã làm gì cho tôi? Chẳng qua viết một bài hát, lấy cái mũ xuống mà thôi. Tôi lại trở nên hèn mọn như vậy. Vào buổi tối, tôi bật radio. Nó vẫn phát những bài hát tình ca, còn có bài hát Lâm Phương Văn tặng tôi.

“Nói với anh, anh và em liệu có tương lai hay không?”

Đoạn cuối của thời gian, phải chăng cất giấu suy nghĩ của em...”

Từ từ, tôi phát hiện tiếng nhạc không phải đến từ radio, mà đến từ ngoài cửa sổ. Tôi tới trước cửa sổ, không dám tin Lâm Phương Văn đang ở dưới lầu thổi nhạc bằng chiếc kèn tôi đã tặng anh. Thấy cảnh này trên phim hay trong tiểu thuyết, tôi nhất định sẽ cười khẩy dè bĩu. Tôi cho rằng cách đó quá cũ mèm rồi, nếu như người yêu của tôi làm như thế, tôi nhất định sẽ đuổi đánh anh ta. Thế nhưng tôi khi đó hoàn toàn không có ý định đánh đuổi anh.

Tôi tắt toàn bộ đèn trong phòng, tôi không thể xuống dưới. Anh ta coi tôi là gì chứ? Mặc sức nhường nhịn anh ta sao, cũng để mặc anh ta lừa mình sao? Sau đó, anh thổi một bài hát tôi không biết, mang theo tâm tư đau thương lường lự, giống như đôi tình nhân sắp sửa biệt ly. Kết thúc khúc nhạc, tôi không nghe thấy tiếng kèn harmonica nữa. Tôi nhào đến bên cửa sổ, không còn nhìn thấy anh.

Tôi chạy xuống dưới lầu, muốn tìm kiếm anh, nhưng không thấy bóng hình anh ở đâu. Anh là một người như thế đó, thích làm người khác thất vọng. Quay đầu lại, anh lại ở phía sau tôi.

“Sao anh còn chưa đi?” Tôi làm mặt lạnh hỏi anh.

“Đèn bàn của em còn chưa tắt.” Anh nói.

Đúng vậy, tôi cố ý để lại một ngọn đèn bàn.

“Giận anh sao?” Lâm Phương Văn hỏi tôi.

Tôi cố gắng gật mạnh đầu.

“Thật sự giận anh lắm sao?” Anh rất chán nản.

Tôi gật đầu khom mình đến chín mươi độ.

“Kèn harmonica là của ba anh để lại cho anh. Là món đồ duy nhất ông để lại cho anh.”

“Ba anh không còn sao?” Tôi sửng sốt.

“Ông là một thủy thủ hay u sầu, mỗi khi cô đơn ông lại đứng trên boong tàu thổi kèn harmonica. Mỗi năm, ông chỉ về nhà hai ba lần, đối với anh và chị anh mà nói, ông giống như một người xa lạ. Năm 1980, con thuyền ông làm việc trên đó đã gặp bão và chìm ở biển Panama, không một thuyền viên nào sống sót. Cảnh sát phát hiện trong khoang thuyền một chiếc kèn harmonica. Chiếc kèn harmonica để ở trong đồng quần áo và vật dụng hằng ngày, vậy mà không bị chút sứt mẻ. Họ đã gửi chiếc kèn harmonica về đây. Đây là một chiếc kèn harmonica kỳ lạ, dính mùi tanh, gặp cảnh chìm thuyền, bề ngoài cũ kỹ, nhưng âm sắc vẫn hoàn hảo như cũ.”

“Mẹ anh đâu?”

“Anh đã lâu rồi chưa nói chuyện cùng bà. Bà là một người phụ nữ xinh đẹp thông minh, lấy ba anh có lẽ là quyết định sai lầm nhất trong cuộc đời này của bà. Sau khi ba mất, bà quay lại nghề cũ, kinh doanh một nhà hàng nhỏ.”

Tôi chưa từng nghĩ tới Lâm Phương Văn sống trong thế giới khác.

“Còn giận anh sao?” Anh lại hỏi tôi.

Tôi cố sức gạt đầu. Anh tóm được tôi, tôi cười với anh.

Ba tháng lương đầu tiên đã dùng mua kèn harmonica cho Lâm Phương Văn. Tháng lương thứ tư, tôi đồng ý mời Địch Chi và Quang Huệ đi ăn.

“Hóa ra anh ta có vợ rồi.” Địch Chi cười khổ, “Tớ chạm mặt anh ta trên đường, anh ta nắm tay một bà cô mang cái bụng lớn đi mua đồ trẻ con.”

“Kỹ thuật viên phòng ghi âm kia á?”

“Đàn ông đều như thế hết. Người tốt giống Đặng Sơ Phát đã sớm chết sạch!” Địch Chi than ngẩn thở dài.

Địch Chi lấy một gói thuốc Dunhill trong túi xách tay. Cô nàng châm một điếu thuốc, động tác cũng không quá thuần thục, nhưng hình ảnh quá đau lòng. Sự đau thương đó đã từng xuất hiện trên mặt cô. Cô đã hai lần gặp phải đàn ông không tốt.

“Học hút thuốc khi nào vậy?” Tôi hỏi Địch Chi.

“Mới học mấy ngày trước thôi. Một người không có việc gì làm, hút thuốc lá thì thời gian sẽ trôi nhanh hơn một chút.”

“Không nên hút thuốc.”

“Vận may của cậu tốt hơn tớ, cậu quen người đàn ông tốt.”

“Lâm Phương Văn tốt hay xấu, tớ còn không biết.”

“Anh ta có lên giường với cậu không?”

“Không có.”

“Đó chính là đàn ông tốt.”

Địch Chi nói vậy là ám chỉ cô đã có quan hệ với tên kỹ thuật viên kia. Hai người quen nhau mới chỉ ba tuần.

“Các cậu biết đấy, khi phụ nữ mang thai không thể làm chuyện đó.” Địch Chi nhả ra một vòng khói lơ lửng.

Tôi và Quang Huệ im lặng không nói gì.

“Trình Vận, có thể mời tớ uống rượu chứ?” Địch Chi hỏi tôi.

“Đương nhiên là được!”

Tôi gọi một ly rượu vang trắng.

“Có phải tớ rất ngu đần không? Luôn luôn bị đàn ông lừa đảo.”

“Cậu không ngu, cậu chỉ là quá khao khát được dỗ dành.” Tôi chỉnh lại.

“Tớ, cậu, cả cậu cần đàn ông.” Địch Chi lại gọi thêm một ly rượu vang trắng.

“Đừng uống nữa!” Tôi ngăn cản bạn mình.

“Tớ tự trả tiền!”

“Cậu biết ý tớ không phải vậy mà!”

“Cậu muốn uống, tớ uống cùng cậu!” Quang Huệ cầm ly rượu vang trong tay Địch Chi cạn sạch. Kỳ lạ, sao cô ấy lại hòa theo Địch Chi uống rượu?

“Chúng mình đến đảo Nam Nha đi!” Địch Chi nói.

“Bây giờ đi đảo Nam Nha? Đến đó làm gì?” Tôi ngạc nhiên.

“Đi tìm Đặng Sơ Phát!” Địch Chi xem đồng hồ, “Bây giờ còn thuyền.”

Chúng tôi ngồi chuyển tàu cuối cùng đến đảo Nam Nha. Đến trước căn nhà đá của Đặng Sơ Phát, gõ cửa. Đặng Sơ Phát thấy ba chúng tôi, rất là bất ngờ.

“Đặng Sơ Phát, chúng em đến thăm anh!” Địch Chi ngã vào lòng anh ta.

“Bạn ấy uống say rồi.” Tôi giải thích.

Đặng Sơ Phát dẫn chúng tôi vào căn nhà đá. Căn nhà này chỉ có một mình anh ở. Anh gầy hơn trước đây rất nhiều.

Anh cầm chiếc khăn ẩm lau mặt cho Địch Chi.

Địch Chi dang hai tay vòng qua cổ Đặng Sơ Phát, dịu dàng nói với anh: “Em muốn vào phòng ngủ của anh.”

Đặng Sơ Phát không còn cách nào khác, bế bạn ấy lên. Hai người họ lại lần nữa ở bên nhau sao?

Quang Huệ hỏi tôi: “Cậu hận ai nhất?”

“Tạm thời không có.”

“Tớ có! Tớ hận nhất Lão Văn Khang. Ông ta lừa tớ! Từ khi tớ quen Tôn Duy Đống, mới biết thế nào là tình yêu. Lão Văn Khang là tên bịp bợm vô liêm sỉ. Tớ muốn gọi điện thoại chửi ông ta!”

Lão Văn Khang nhận điện thoại.

“Này, Lão Văn Khang phải không?” Quang Huệ hỏi.

“Tôi là Thẩm Quang Huệ. Ông là cái tên chết tiệt tuyệt tử tuyệt tôn! Ông chừng nào mới chết đi? Người như ông chết càng sớm càng tốt.”

Lão Văn Khang có lẽ bị dọa sợ, lập tức ngắt máy. Tôi và Quang Huệ ngã lên giường cười lớn.

“Không phải cậu đã nói sau khi tốt nghiệp ông ta đã gửi tin nhắn thoại cho cậu ư?”

“Tớ gạt cậu thôi. Ông ta không đi tìm tớ, tớ chỉ là không thể tiếp nhận chuyện mình bị lừa. Tớ đã từng cho rằng đó là một tình yêu siêu phàm thoát tục.” Quang Huệ mang theo nỗi đau chìm vào giấc ngủ.

Đêm trên đảo nhỏ, âm thanh duy nhất là tiếng ếch nhái trong bụi cỏ. Tôi rất nhớ người đàn ông của tôi, lấy điện thoại gọi cho anh.

“Em đang ở đâu? Anh không tìm thấy em.” Anh lo lắng hỏi tôi.

“Em đang ở đảo Nam Nha. Địch Chi uống say rồi, em theo bạn ấy đến tìm Đặng Sơ Phát. Quang Huệ cũng ở đây, bạn ấy ngủ rồi. Phải sáng sớm mai em mới có thể trở về.”

“Anh rất nhớ em.” Anh chưa từng nói những lời này với tôi.

“Chúng ta có tương lai hay không?” Tôi hỏi anh. Cảnh ngộ của Địch Chi làm tôi bi quan với đàn ông.

“Khuya rồi, ngủ đi.” Anh không trả lời tôi.

Sáng hôm sau, Đặng Sơ Phát mua bữa sáng cho chúng tôi. Địch Chi vẫn còn ngủ trên giường của anh.

“Tối qua anh có cùng bạn ấy hay không...” Tôi ngập ngừng hỏi Đặng Sơ Phát.

“Anh không phải loại đàn ông đó.” Anh bày tỏ, “Địch Chi đã không còn yêu anh nữa. Mặc dù tối hôm qua cô ấy nhất định sẽ không cự tuyệt anh, nhưng anh không muốn làm như vậy.”

Sau khi Địch Chi tỉnh dậy, Đặng Sơ Phát tiễn chúng tôi đến bến tàu, về lại Hồng Kông. Lâm Phương Văn lại chờ tôi ở bến tàu. Anh dùng hành động để chứng minh tương lai của chúng tôi.

Nếu như trên đời có rất nhiều loại hạnh phúc, thì đây là một trong những điều hạnh phúc nhất.

“Sao anh lại ở đây?” Tôi hỏi anh.

“Em nói sáng hôm nay sẽ về.”

“Thật sự khiến người ta cảm động quá à!” Địch Chi trêu chọc anh.

Quang Huệ cũng xen vào chọc anh, cùng Địch Chi kể tung người hứng:

“Thật khiến người ta ghen tị hết sức!”

Đây chính là lần gặp mặt đầu tiên của ba người họ.

Địch Chi và Quang Huệ đi trước, tôi cùng Lâm Phương Văn tay trong tay đi bộ ở Trung Hoàn[5].

[5] Trung Hoàn: trung tâm chính trị và kinh tế ở Hồng Kông.

“Tại sao hôm qua anh nói câu đó với em?” Tôi tò mò hỏi anh.

“Câu nào cơ?”

“Anh rất nhớ em.” Tôi nhắc lại.

Anh im lặng, tôi đột nhiên cảm thấy sự im lặng của anh không tầm thường chút nào.

“Có phải đêm qua anh nhớ tới một người khác, cho nên mới nói rất nhớ em với em không?”

Anh nhìn tôi chăm chăm, tôi biết cảm giác của tôi là đúng. Tôi không hiểu đàn ông, hiểu biết về tình yêu cũng rất nông cạn. Nhưng tôi có cảm giác của người đang yêu, sẽ không sai.

“Anh đưa em đến một nơi.” Anh đề nghị thay cho câu trả lời.

Tôi đi bên cạnh anh, im lặng không lên tiếng. Anh ở bến tàu đợi tôi, là anh áy náy, chứ không phải làm tôi hạnh phúc. Nếu như trên đời có rất nhiều loại bất hạnh, thì đây là một trong những điều bất hạnh tức cười.

Hết chương 2.3

CÔ GÁI TRÊN CÂY SA KÊ

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 2+4: Cảm Giác Của Người Đang Yêu(4)

Lâm Phương Văn dẫn tôi đến Lan Quế Phường[6]. Phường Lan Quế vào sáng sớm và buổi tối là hai thế giới khác nhau. Những cửa hàng bán đồ ăn sáng ven đường Tà Lộ đầy những nam nữ ngồi xem báo. Anh đi đến cuối đường Tà Lộ, nơi đó có một quán bar. Quán bar đã đóng cửa. Anh dẫn tôi lên lầu hai, nơi có thể thấy một phòng tranh ở tầng một tòa nhà đối diện.

[6] Lan Quế Phường: theo nghĩa hẹp là một con đường quanh sườn dốc có hình L ở khu Trung Hoàn ở Hồng Kông, nghĩa rộng là chỉ khu phố đông đúc và là một địa điểm du lịch đặc sắc của Hồng Kông.

Trong phòng tranh, có một người phụ nữ mặc chiếc áo ngủ dài tay màu trắng đang đứng vẽ tranh. Người phụ nữ kia xem ra khoảng ba mươi tuổi. Một mái tóc dài buông xuống trước ngực, dài đến thắt lưng. Chị ta khá cao, rất gầy, chắc khoảng trên dưới một mét bảy hai. Chị ta không chút son phấn, có làn da trắng ngà, một cái miệng hơi rộng, một chiếc mũi hơi to, một đôi mắt dường như không quan tâm đến chuyện gì cả. Các bộ phận tập hợp trên mặt nhìn cũng rất hài hòa và đẹp, là kiểu vẻ đẹp khá khó dùng từ ngữ để hình dung.

“Chị ấy là người đêm qua anh nhớ sao?” Tôi hỏi Lâm Phương Văn.

Anh không trả lời tôi. Tại nơi có một người phụ nữ xuất chúng trước mặt, tôi bỗng nhiên cảm thấy mình rất nhỏ bé.

“Cô ấy là bạn gái trước đây của anh.”

“Thấy chị ấy lớn hơn anh nhiều.”

“Lớn hơn anh tám tuổi.”

“Hai người chia tay bao lâu rồi?”

“Xấp xỉ một năm.”

“Khắc cốt ghi tâm?” Tôi lại hỏi anh.

“Cái gì mà khắc cốt ghi tâm?” Anh hỏi ngược lại tôi.

“Đã xa nhau một năm, anh vẫn chạy đến đây lén nhìn chị ấy.”

Ngay lúc này, trong phòng tranh xuất hiện một người con trai. Cậu con trai kia rất anh tuấn, xem ra mới hơn mười tám tuổi. Cậu ta ôm người phụ nữ đó từ phía sau, cơ thể cậu ta đong đưa cùng chị ta.

“Hai người chia tay vì cậu ta sao?”

“Cô ấy cùng cậu kia chỉ mới lui tới một tháng.”

“Ồ! Hóa ra anh thường hay đến chỗ này nhìn lén chị ấy.” Vậy là khoảng thời gian đang quen tôi, trái tim anh vẫn ở lại phòng tranh kia, tôi thật sự đổ kị.

“Chị ấy dường như thích đàn ông trẻ tuổi hơn mình!”

“Cô ta là một người phụ nữ phóng đãng.” Anh đưa ra nhận xét.

“Vì sao hai người chia tay?”

Anh cười khố với tôi: “Chúng tôi gây tổn thương cho nhau.”

Tôi quả thật rất ghen ghét. Lâm Phương Văn và người phụ nữ trong phòng tranh kia đã từng gây tổn thương cho nhau. Cho nên dù anh đã rời xa chị ta, nhưng anh vẫn không thể quên chị ta. Còn vị trí của tôi trong lòng anh rõ ràng còn kém xa người phụ nữ miệng rộng kia.

“Có phải anh làm tình với người đó?” Tôi hỏi anh.

Anh không trả lời tôi.

Tôi đột nhiên phát giác Lâm Phương Văn và người phụ nữ trong phòng tranh kia có quan hệ không bình thường. Còn tôi với anh, lại không có gì cả, vì vậy tôi kém chị ta rất nhiều.

Tôi ôm lấy Lâm Phương Văn, ôm chặt anh, không cho anh hít thở.

“Em làm gì vậy?”

“Làm chuyện ấy với em đi!”

Tôi cho rằng chỉ như vậy, quan hệ giữa tôi và Lâm Phương Văn mới có thể so sánh với quan hệ của anh và người phụ nữ miệng rộng kia. Chị ta đã ngủ với Lâm Phương Văn, còn tôi thì không. Chị ta và anh triền miên, còn tôi chẳng qua chỉ là một người phụ nữ không dính dấp đến anh. Mỗi quan hệ này không an toàn.

Anh nhẹ nhàng đẩy tôi ra: “Em đừng như vậy.”

“Em muốn làm chuyện đó với anh.” Tôi quẩn lấy anh không chịu buông, nhiệt tình hôn mặt anh, miệng anh và cổ của anh. Tôi đã đánh mất tôn nghiêm của mình, cầu xin một người đàn ông chiếm lấy tôi, cho rằng nhờ vậy tôi có thể giữ được anh.

Anh chặt vật đẩy tôi ra: “Em đừng điên lên có được không?”

Tôi bị cự tuyệt, xấu hổ vô cùng. Tôi bỏ chạy xuống dưới lầu, lao ra Tà Lộ, không biết nên đi về đâu. Tại sao anh muốn dẫn tôi đến nhìn người phụ nữ miệng rộng đó? Anh yêu phụ nữ phóng dăng kia. Tại sao? Tại sao anh không để tâm chị ta phóng dăng? Chính vì chị ta phóng dăng, anh mới chia

tay chị ta sao? Người phụ nữ kia lớn hơn anh tám tuổi, anh thích phụ nữ lớn tuổi hơn sao?

Tôi mơ mơ màng màng quay lại ký túc xá, vào phòng của anh. Trong một buổi sáng mưa rơi tầm tã, anh ở trên xe taxi, cho tôi quá giang đoạn đường, chúng tôi cùng nghe bài hát “Nhân gian”:

“Từ ngày gặp được em, những năm tháng tuổi trẻ đó...” Tình yêu bắt đầu mê hoặc chúng ta từ giây phút đầu tiên. Nhưng sáng sớm ngày hôm đó, anh có thể rời khỏi ký túc xá đi nhìn trộm người phụ nữ miệng rộng, cho nên trên đường về mới gặp tôi. Tình yêu của tôi và Lâm Phương Văn lại nảy sinh dưới bóng dáng của một người phụ nữ khác. “Nhân gian” là bài hát anh viết cho người phụ nữ kia. Tôi lại bị ca từ đó mê hoặc, hâm mộ câu chuyện tình yêu của hai người họ. Thật nực cười!

Tôi kéo ngăn kéo bàn học ra, bên trong rất lộn xộn. Tôi định tìm một ít thứ liên quan đến anh và người phụ nữ kia, thế nhưng không thu được gì. Chỉ có chiếc kèn harmonica Hồ Điệp tôi tặng anh và chiếc mũ lưỡi trai nằm cùng chỗ.

“Em đang làm gì đó?” Lâm Phương Văn chợt lên tiếng hỏi sau lưng tôi.

Tôi đang có ý định nhìn lén chuyện riêng tư của anh. Để che giấu sự xấu hổ của tôi, tôi đem tất cả những thứ trên bàn quăng xuống đất, đồ đạc trong hộc bàn cũng ném xuống đất.

Thế mà anh không ngăn cản tôi. Tôi tiếp tục cầm đồ đạc của anh ném loạn cả lên. Anh vẫn đứng ở một góc, không can thiệp đến tôi. Tôi đem tất cả mọi thứ trong tầm tay ném xuống đất, tay chân mỏi nhừ, anh vẫn ngoảnh mặt làm ngơ. Anh quả thật ý chí sắt đá. Tôi muốn rời khỏi phòng, anh cũng không ngăn cản tôi. Tôi đi ra hành lang, chỉ cảm thấy toàn thân không còn sức lực, ngay cả ý chí bước tới cũng không có. Trong phòng vẫn là một

mảnh vắng lặng. Tôi bỗng nhiên rất sợ, một khi tôi rời khỏi đây, chuyện của chúng tôi xem như chấm hết.

Tôi quay đầu lại, dùng hết sức lực còn sót lại bước từng bước đến gần căn phòng của anh. Tôi trở lại, anh vẫn im lặng. Tôi cúi người nhặt đồ đạc tôi ném trên mặt đất.

Tôi bỗng khinh thường bản thân mình. Tại sao ngay cả dũng khí bỏ đi tôi cũng không có? Người phụ nữ miệng rộng nhất định sẽ không hành động giống tôi.

Anh bất ngờ ôm tôi. Tôi cảm thấy toàn thân bủn rủn, giống như bị oan ức rất lớn mà gào khóc, khóc vô cùng xấu xí.

“Nếu anh không thích em, không cần miễn cưỡng.” Tôi lên tiếng.

“Em biết tại sao anh đưa em đến đó không?”

“Anh quyết định quên cô ấy, anh muốn cho em biết.”

Anh hôn tôi, tôi nhắm mắt lại, nói với anh:

“Em có thể...”

Tôi có thể ngủ với anh, bằng lòng ngủ với anh, nhất định không chùn bước, cho dù tương lai chúng tôi chưa hẳn đã bên nhau.

“Không cần.” Anh quả quyết.

Anh dịu dàng vuốt ve hai má của tôi, nói: “Không cần, hiện tại không cần.”

Tôi kể chuyện này với Dịch Chi, cô ấy nói cứ như thật:

“Đàn ông trong khoảng từ mười tám đến hai mươi lăm tuổi, sẽ yêu người phụ nữ lớn tuổi hơn mình, là tình cảm yêu mẹ, nói một cách thô tục chính là còn chưa cai sữa.”

Lâm Phương Văn nói mẹ anh là một người phụ nữ xinh đẹp thông minh. Mặc dù anh đã lâu chưa nói chuyện với bà, nhưng khi anh nhắc đến mẹ, luôn luôn u buồn. Anh có giống như những lời Địch Chi nói hay không? Là tình cảm dành cho mẹ, cho nên mới yêu người phụ nữ miệng rộng?

“Cớ sao anh ấy thích phụ nữ phóng đảng? Không phải đàn ông đều thích phụ nữ ngây thơ sao?” Tôi thắc mắc.

“Phụ nữ ngây thơ là thiên thần, phụ nữ phóng đảng là ma quỷ. Ma quỷ lúc nào cũng chơi vui hơn.” Địch Chi diễn giải.

Tôi giấu Lâm Phương Văn, hẹn Địch Chi và Quang Huệ đến quán bar đối diện phòng tranh kia uống rượu, thật ra là đi nhìn trộm người phụ nữ miệng rộng. Người phụ nữ miệng rộng kia hôm đó không có vẽ tranh. Chị ta đứng trước cửa sổ kính sát đất của phòng tranh, ngửa đầu uống nước. Chị ta không dùng ly uống nước, mà cầm một chiếc bình nước bằng bình thủy tinh có quai. Loại bình thủy tinh có thể đổ đầy tám ly nước lọc.

“Chị ta có vẻ đói khát nhỉ.” Địch Chi nói.

“Miệng của chị ta thật sự rất lớn.” Quang Huệ bồi thêm.

“Lớn đến độ có thể nuốt gọn năm tay của tớ.” Tôi bổ sung.

“Hình dạng chị ta rất đặc biệt.” Quang Huệ nhận xét, “Mắt to, mũi to, lỗ tai cũng to, miệng là to nhất. Nhưng tất cả ghép cùng nhau lại không quá khó coi.”

“Giống nữ yêu quái chuyên ăn thịt những chàng trai trẻ.” Tôi nói.

“Cho nên Lâm Phương Văn của cậu đã bị chị ta ăn thịt!” Địch Chi cười lớn.

“Cậu cười rất đậm đặng!” Tôi bĩu môi.

“Phải không? Tớ thật sự cười rất đậm đặng sao?” Địch Chi lại lấy ra một cái gương từ trong túi xách ra soi, nói: “Quả nhiên rất đậm đặng, đàn ông thích kiểu cười này.” Còn nói thêm, “Cậu xem, người phụ nữ miệng rộng đang cười đậm đặng.”

Trong phòng tranh, xuất hiện một người đàn ông. Người phụ nữ miệng rộng dường như lại thay đổi bạn trai, cũng là một chàng trai trẻ tuổi ngoài đôi mươi, càng đẹp trai hơn người trước.

Địch Chi đứng dậy nói: “Chúng ta đến đó đi!”

“Đến đó?” Tôi do dự.

“Sợ gì chứ? Dù sao chị ta không biết chúng ta.”

Đọc theo hành lang đi lên lầu một của tòa nhà, nơi đó có phòng tranh của người phụ nữ miệng rộng. Phòng trưng bày chỉ có hơn tám mươi mét vuông, bán các tác phẩm đa phần thuộc trường phái trừu tượng. Nhân vật chính trong tranh phần lớn là người, nói chính xác hơn thì, có một số hình ảnh nhìn giống người.

Người phụ nữ miệng rộng không đặc biệt chú ý đến chúng tôi, chị ta đang giới thiệu một bức tranh với cặp nam nữ người nước ngoài. Anh chàng trẻ tuổi chạy theo cầu thang xoắn ốc lên tầng trên. Lâm Phương Văn nói người phụ nữ miệng rộng ở trên lầu của phòng tranh. Không khó để tưởng tượng ra, trên đó có một chiếc giường lò xo rất lớn, rất mất trật tự, là nơi nữ yêu quái miệng rộng hấp thụ tinh hoa của những chàng trai trẻ.

Đôi người nước ngoài không mua tranh. Trước khi rời đi, người đàn ông nước ngoài kia nói với người phụ nữ miệng rộng:

“Tạm biệt, Phí Anna.”

Tên của chị ta là Phí Anna. Chữ ký trên tranh cũng là Phí Anna.

Trong phòng tranh chỉ còn lại chúng tôi. Người phụ nữ miệng rộng tuyệt nhiên không để ý đến chúng tôi, ba chúng tôi xem ra thực sự không giống đến mua tranh. Lúc chúng tôi đi ngang qua người Phí Anna, trên người chị ta có một mùi hương rất đặc biệt. Nó không giống dầu thơm cũng không giống nước hoa, là mùi dầu ô liu, còn có thoang thoảng mùi nhựa thông.

Tôi hỏi Địch Chi: “Cậu ngửi được mùi hương trên người chị ta không?”

“Là nội tiết của chị ta sao? Trên người phụ nữ phóng đãng sẽ có một mùi nội tiết mất cân đối.”

“Nói bậy! Đó là mùi hương của họa sĩ.” Quang Huệ chỉnh lại, “Màu vẽ phải trộn bằng dầu ô liu, bút vẽ phải rửa bằng nhựa thông.”

“Đúng rồi, chính là cái mùi này.” Mùi hương này khiến chị ta có vẻ thêm đặc biệt.

“Sao cậu biết?” Tôi hỏi Quang Huệ.

“Tôn Duy Đống cũng vẽ tranh.”

“Đi thôi, ở đây không phát hiện được gì.” Địch Chi đề nghị.

Tôi thấy một bức tranh ở cuối phòng tranh. Một thiếu niên đang đứng trên con đường trống không rộng lớn. Thiếu niên kia chính là Lâm Phương Văn.

“Cái gì? Đó mà là Lâm Phương Văn? Chỉ có một con mắt, không có miệng và mũi. Vậy mà cậu cũng nhận ra đó là Lâm Phương Văn?” Hai cô bạn không tin tôi.

“Không giống, không giống Lâm Phương Văn.” Quang Huệ lắc đầu nói.

“Cái này căn bản không giống người, mà giống đầu kỳ lân. Cậu nói cái đầu kỳ lân này là Lâm Phương Văn của cậu?” Địch Chi hỏi tôi.

Các bạn ấy dựa vào cái gì mà tranh luận với tôi chứ? Lần đầu tiên nhìn thấy bức tranh kia, trái tim tôi liền đập thành thịch. Tôi ý thức được sự tồn tại của anh. Anh tồn tại trong bức tranh, tồn tại trên con đường trống không rộng lớn trong bức tranh. Mặc dù khuôn mặt không hoàn chỉnh, cũng không có cơ thể hoàn chỉnh, nhưng đã có sức hút và độc đáo của riêng Lâm Phương Văn, vẽ mặt thích làm người ta thất vọng. Cảm giác của người đang yêu sẽ không sai.

“Là anh ấy, tớ khẳng định đó là anh ấy.” Tôi lặp lại.

Địch Chi và Quang Huệ vẫn không đồng ý.

“Bức tranh này bán bao nhiêu?” Tôi hỏi Phí Anna miệng rộng.

Tôi muốn cầm trên tay bức tranh này từ chị ta. Tôi không muốn Lâm Phương Văn ở lại nơi này.

“Cậu điên rồi! Cậu làm gì có nhiều tiền như vậy?” Địch Chi kéo tôi lại.

Người phụ nữ miệng rộng đi tới, thấy tôi chỉ vào bức tranh vẽ Lâm Phương Văn, thản nhiên nói:

“Bức tranh này không bán.”

“Không bán? Vậy sao lại đặt nó ở đây?” Địch Chi tranh luận với chị ta.

“Không bán chính là không bán.”

“Chị muốn bao nhiêu?” Tôi hỏi lại chị ta.

“Tôi nói rồi, không bán.” Chị ta trở lại ngồi trên ghế sofa, lại cầm cái bình thủy tinh kia, uống từng ngụm lớn.

Chị ta không chịu bán, tôi không thể ép buộc, không thể làm gì khác hơn là rời khỏi phòng tranh. Một con đường trống không rộng lớn, chỉ có một mình Lâm Phương Văn, đó không phải là thế giới nội tâm của người phụ nữ miệng rộng chứ? Trong trái tim trống vắng của chị ta, kể đến người đi, chỉ có một mình Lâm Phương Văn ở lại. Chị ta chỉ nhớ nhung anh, chị ta có tình cảm đặc biệt với anh, không giống với những chàng trai khác. Anh trong cuộc sống của chị ta không phải là khách qua đường, mà là người duy nhất có thể dừng lại. Phát hiện này đối với tôi mà nói, quá đáng sợ!

Hết chương 2

CÔ GÁI TRÊN CÂY SA KÊ

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 3+1: Bài Hát Đêm Giao Thừa(1)

Lâm Phương Văn ra mắt một năm, lần đầu tiên nhận được tiền bản quyền của anh, là một con số ấn tượng.

“Em thích quà gì?” Anh hỏi tôi.

“Không cần tặng quà cho em đâu.” Tôi nói có phần trái lương tâm. Tôi đương nhiên muốn nhận quà của người yêu rồi.

Anh nhìn tôi chăm chăm, giống như nhìn thấu tâm sự của tôi: “Em thích quà gì, nói đi.”

“Anh thích tặng quà gì cũng được.” Tôi thành thật nói với anh.

Tôi vẫn luôn hồi hộp mong chờ món quà đó, hơn nữa càng ngày càng tin sẽ là một chiếc nhẫn. Thế nhưng, tôi nhận được không phải là chiếc nhẫn, mà là một cây đàn violin.

“Sao anh lại tặng đàn violin cho em.” Tôi rất khó hiểu.

“Bộ dạng em kéo đàn violin sẽ rất đẹp.” Anh trả lời.

“Nhưng em không biết kéo đàn violin.”

Đó là một cây đàn violin đắt tiền. Anh tặng tôi, không quan tâm tôi có sử dụng nó hay không. Đó là món quà đầu tiên anh tặng tôi, tôi không nỡ lãng phí nó.

“Cậu có biết thầy dạy kéo violin nào không?” Tôi hỏi Địch Chi.

“Cậu muốn học đàn violin á?” Cô bạn rất kinh ngạc.

“Đúng vậy.”

Địch Chi bật cười thật lâu bên đầu kia điện thoại, rồi mới nói: “Cậu học violin? Cậu quên cậu mù tịt nhạc điệu sao? Cậu hát còn lạc giọng nữa là. Cậu có biết đàn violin là dễ bị lạc nhịp nhất không?”

Tôi đứng đối diện với chiếc gương lớn, gác đàn violin lên trên vai, đặt cây vĩ lên dây đàn. Tôi bắt chước giống như những nhà vĩ cầm nổi tiếng thế giới, kéo đàn vô cùng nhập tâm.

Bộ dạng kéo vĩ cầm của tôi thật sự đẹp à?

Địch Chi nhanh chóng giúp tôi tìm được một thầy dạy vĩ cầm. Ông đã có hơn hai mươi năm kinh nghiệm dạy học, đã từng dạy dỗ một thần đồng violin tám tuổi khi xưa, rất nhiều người đều ngưỡng mộ muốn được thầy dạy cho.

Thầy violin họ Dương, tên Vận Nhạc. Đảo ngược cái tên đó lại thành “Nhạc Vận Dương”[1], thì rất phù hợp với nghề nghiệp của ông. Ông chỉ cao hơn cây đàn violin một chút, đó có lẽ là nguyên nhân ông chỉ có thể kéo đàn violin. Mặc dù đang trong lớp học tại nhà riêng của mình, ông vẫn mặc âu phục chỉnh tề, cử chỉ nho nhã. Chắc hẳn ông là một mỹ nam... vào hai mươi năm trước. Tôi dám khẳng định ông đội tóc giả, tôi không thấy được chân tóc của ông. Ông ta thu học phí đắt như vậy, lại không đi đặt một bộ tóc giả có chất lượng một tí, thật quá keo kiệt. Trên tường nhà ông ta treo đầy hình ông chụp cùng học trò. Học trò của ông đều là những đứa trẻ, có lẽ tôi là người già nhất. Mặc dù trước mặt Địch Chi tràn đầy tự tin, thực ra tôi một chút lòng tin cũng không có. Tôi trời sinh đã mù nhạc, cho rằng mình cả đời sẽ cách biệt với âm nhạc. Nhưng tôi không ngờ mình lại vì một người đàn ông mà đi học nhạc.

[1] Nhạc Vận Dương - 乐韵扬: có nghĩa là tiếng nhạc cất cao.

Trong lúc chờ đợi, một học sinh khác của Dương Vận Nhạc đến. Hóa ra tôi không phải là học trò già nhất, người đàn ông kia cũng gần ba mươi tuổi. Anh ta đeo một đôi kính rất dày. Đôi mắt ti hí rất giống hai hạt đậu tằm, anh ta cận ít nhất cũng bốn năm độ. Chúng tôi tán gẫu với nhau. Tôi hỏi anh ta sao lại học violin. Anh ta nói anh ta đánh cược với bạn bè, học được một loại nhạc cụ trong vòng một năm.

“Giữa đàn violin và đàn nhị, tôi chọn học đàn violin.” Anh chàng cận thị nói với tôi. Tôi cho rằng anh ta đã có lựa chọn sáng suốt. Bộ dạng anh ta thế kia, lại còn kéo đàn nhị, sẽ giống nhân sĩ mù.

“Vậy sao cô học đàn violin?” Anh ta hỏi ngược lại tôi.

“Vì tình yêu.” Tôi ngọt ngào cho một người xa lạ biết.

Buổi đầu tiên của khóa học violin chính thức bắt đầu. Dương Vận Nhạc cẩn thận xem xét cây đàn violin của tôi.

“Mới bắt đầu học không cần cần cây đàn tốt như thế.” Ông vô cùng thương tiếc, giống như tôi sẽ làm hư cây đàn này.

“Chính vì cây đàn này, em mới đi học.” Tôi nói.

“Tốt! Bây giờ chúng ta bắt đầu bài học đầu tiên. Thầy muốn nói trước với em. Thầy rất nghiêm khắc, thầy nghiêm mới có trò giỏi.”

“Lúc nào thì em mới có thể học kéo được một bản nhạc?” Đó là vấn đề tôi quan tâm nhất.

Sắc mặt ông ta trầm xuống: “Chỗ thầy không phải lớp học cấp tốc.”

“Em cần phải...” Ông nói lấp lửng.

Tôi đưa violin đặt lên vai, chuẩn bị làm theo những gì ông ta nói: “Em phải thế nào ạ?”

“Em cần phải đóng học phí trước.”

Đúng vậy, tôi quên đóng học phí. Dương Vận Nhạc thật ra là một nhà âm nhạc mười phần con buôn.

“Buổi học đầu tiên, thầy sẽ dạy em kéo dây suông. Em thử kéo đại xem sao.”

Tôi đem cây vĩ đặt lên dây đàn rồi kéo một chút, vô cùng chói tai, tự tôi cũng làm cho mình hoảng sợ. Nhưng Dương Vận Nhạc như không có chuyện gì. Ông đã quen với tình cảnh này.

“Thầy Dương, em phải nói cho thầy biết trước, em hoàn toàn mù nhạc.” Tôi thanh minh với ông trước.

“Hai mươi năm qua, thầy đã dạy vô số học sinh, cũng đã dạy dỗ mấy thần đồng rồi, không ai làm khó được thầy.” Ông kiêu ngạo khoe ra.

Buổi học đầu tiên, tôi học các động tác kéo đàn cơ bản. Mỗi bức tường trong phòng học nhà họ Dương tất cả đều là gương. Tôi ngắm bộ dạng kéo violin của mình. Tưởng tượng có một ngày, tôi sẽ cùng Lâm Phương Văn, đôi tình nhân hợp tấu với đàn violin và kèn harmonica.

“Sao em lại đến học đàn violin?” Ông hỏi tôi.

“Vì tình yêu ạ.” Tôi dũng dạc trả lời.

“Tốt, động lực này vô cùng tốt. Nếu như không bị vứt bỏ, thì em nhất định sẽ học được.” Ông nói.

“Bây giờ mấy người trẻ tuổi thật hạnh phúc!” Dương Vận Nhạc cảm thán, “Có thể vì tình yêu mà đi học thứ gì đó. Khi xưa, thầy vì cuộc sống mà học đàn violin.”

“Rất tốt. Cuộc sống là động lực rất tốt.” Tôi nói, “Bằng không chết đói rồi.”

Tôi không kể chuyện học đàn violin với Lâm Phương Văn. Tôi muốn cho anh một niềm vui bất ngờ.

Buổi học thứ hai, tôi bắt đầu học kéo một bài hát, là bài hát khi học lớp một đã hát – “Twinkle Twinkle Little Star”. Tôi vẫn lệch điệu rất lợi hại, khiến người khác sồn tóc gáy.

Tôi trốn trong nhà học kéo đàn mỗi ngày.

“Cậu... Rốt cuộc cậu có nghe được nốt nhạc do cậu kéo ra không vậy?” Địch Chi bực bội hỏi tôi.

“Không được.” Tôi ảo não, “Tớ là kẻ mù nhạc mà! Tớ chỉ nhớ được phương pháp, giống như cái máy làm theo lập trình sẵn vậy.”

“Cậu không nên la Trình Vận. Trong tế bào của cậu, căn bản không có âm luật.” Quang Huệ nói.

“Nha sĩ của cậu thế nào rồi?” Tôi hỏi Quang Huệ.

“Anh ta tốt, chỉ là quá phiền, mỗi ngày đều phải gặp mặt tớ. Tớ ôn bài kiểm tra, anh ta cũng muốn ngồi bên cạnh tớ.”

“Anh ta yêu cậu thế còn muốn gì nữa.” Tôi nói tiếp.

“Cậu có làm chuyện đó với anh ta không?” Địch Chi hỏi bạn.

“Không có!” Quang Huệ trịnh trọng nói.

“Còn cậu?”

“Không có!” Tôi cũng nhanh miệng trả lời.

“Hai người các cậu thực sự là thánh nữ đồng trinh mà.” Địch Chi cảm thán.

“Cậu đúng là ham muốn đến phát điên rồi!” Chúng tôi cùng hét lên.

“Báo cho các cậu một tin vui. Tớ quen bạn trai mới rồi.” Địch Chi reo lên, “Anh ấy làm diễn viên đóng thế.”

“Là kiểu bạt mạng trong phim hả?” Tôi hoảng sợ.

“Đúng thế.” Cô nàng tươi cười như hoa, “Anh ấy sẽ chết bất cứ lúc nào. Lần đầu tiên gặp anh, là ở chỗ dàn dựng phim trường. Anh đi ra từ ngọn lửa hùng hực, cái cảnh đó thật là tráng lệ.”

“Hình như đang đóng phim mà.” Quang Huệ chen vào.

“Đúng thế. Sau đó nói ra mới biết, hóa ra chúng tớ đều đồng thời có cảm giác với nhau ở giây phút đó. Tớ cảm thấy anh ấy giống như vừa vào sinh ra tử để đến gặp tớ.”

“Bắt đầu bao lâu rồi?” Tôi hỏi cô bạn.

“Một tuần cộng một ngày. Hôm qua vừa đúng một tuần chúng tớ quen nhau.”

“Lần này đừng kích động, phải nhìn rõ đối phương mới được.” Tôi chân thành khuyên bạn. Sợ bạn mình lại bị đàn ông lừa.

“Tớ biết, cậu yên tâm đi. Tớ tưởng anh làm diễn viên đóng thế thì rất thô lỗ, nhưng anh rất chu đáo, cái này gọi là con người sắt đá nhu tình.” Cô ấy ôm đầu gối của mình, say sưa tưởng tượng.

“Say mê thì say mê, nhưng không nên chảy nước miếng lên đầu gối của mình chứ.” Tôi tốt bụng nhắc nhở bạn.

“Anh ta tên gì?” Quang Huệ hỏi.

“Vệ An.”

“Nghe qua như nhân viên bảo vệ.” Tôi nhận xét.

“Kỹ thuật đóng thế của anh ấy vô cùng giỏi. Anh ấy từng bay qua mười tám chiếc xe trong phim điện ảnh. Anh ấy nói với tớ, ước mơ lớn nhất của anh ấy là có một ngày có thể đến Trung Quốc, bay qua Vạn Lý Trường Thành.”

“Năm mơ giữa ban ngày.” Tôi nói.

“Cũng không hẳn không có khả năng.” Địch Chi biện hộ cho anh ta.

“Cậu có từng nghĩ công việc của anh ta rất nguy hiểm, là một nghề nghiệp nguy hiểm giống một số nghề như nhân viên cứu hỏa, cảnh sát và sát thủ không?” Quang Huệ hỏi Địch Chi.

“Sợ nhất là không chết, mà lại tàn phế, yêu cầu cậu phải chăm sóc anh ta. Cậu biết không hả? Cậu tuyệt đối không phải là kiểu phụ nữ chịu chăm sóc ông chồng tàn phế suốt đời suốt kiếp mà không oán không than đâu. Cậu không tình sâu nghĩa nặng như vậy đâu.” Tôi cũng nói chêm vào.

“Tớ chính là thích anh ấy không thể cho tớ cảm giác an toàn. Anh ấy có thể chết bất cứ lúc nào, bởi vậy mỗi giây mỗi phút chúng tớ ở bên nhau đều tràn ngập kích thích, đều sợ một giây sau đó sẽ thành vĩnh biệt. Mỗi lần anh cách xa tớ, tớ đều nhớ đến cảnh anh trong biển lửa hùng hực. Tớ chưa từng lo lắng cho một người xé ruột xé gan như thế. Tớ thích cái cảm giác bất cứ khi nào cũng có thể thành góa phụ này.”

Với suy nghĩ của Địch Chi, tôi không cảm thấy kỳ quái. Bạn tôi là kiểu người ham chơi, thích mạo hiểm. Trước hết sẽ hỏi: “Trò chơi nào nguy hiểm nhất?” Sau đó sẽ lập tức chạy đi chơi trò đó.

Yêu Đặng Sơ Phát vì anh ta là anh hùng dưới nước. Lâm Chính Bình càng không cần phải nói, anh ta là ngôi sao rục rờ. Chỉ có kỹ thuật viên phòng thu âm kia là ngoại lệ. Quãng thời gian đó, cô ấy quá đau buồn.

Ưu điểm của Địch Chi là không bao giờ chùn bước, khuyết điểm là thường xuyên lỡ bước.

“Lúc nào thì cậu để tớ được chiêm ngưỡng phong thái anh hùng đổng thể của anh chàng nhà cậu đây?” Tôi trêu Địch Chi.

“Ngay bây giờ luôn. Tớ bảo anh ấy đến đón tớ, chúng ta cùng đi ăn.”

Vệ An lái chiếc xe thể thao Nhật Bản màu đen của anh ta đến đúng giờ. Anh ta cho tôi cái cảm giác như là một tên lưu manh ở vùng mới bị giải phóng đến Tiêm Sa Chủy[2]. Anh ta giống một anh chàng trẻ tuổi mới phát tài, mặc quần áo mua ở khu Tiêm Sa Chủy, có thể thôi.

[2] Tiêm Sa Chủy: nằm phía nam bán đảo Cửu Long, thuộc khu Tiêm Vượng, là một trong những khu vực phát triển cao, vẫn là khu vực trung tâm của Hồng Kông.

Anh ta dường như gấp rút thể hiện bản thân. Anh ta lái xe với tốc độ một trăm tám mươi km. Tôi và Quang Huệ nắm chặt tay nắm cửa, không dám nói lời nào. Chỉ có Địch Chi còn có thể liến thoắng với chúng tôi.

“Một tháng sau là lễ trao giải Kim Khúc[3]. Bài ‘Ngày mai’ đã rõ ràng có thể trở thành bài Kim Khúc. Lâm Phóng rất có khả năng lấy được giải lời bài hát hay nhất. Anh ta có mời cậu cùng đến lễ trao giải không?”

[3] Giải Kim Khúc: là lễ trao giải âm nhạc và phim ảnh nổi tiếng của Hồng Kông.

“Không nghe anh ấy nhắc đến.”

“Cậu là bạn gái anh ta, không có nào lại không tìm cậu đi cùng anh ta!”
Địch Chi nói.

Cuối cùng cũng tới nơi, tôi và Quang Huệ thở phào nhẹ nhõm.

“Tớ không muốn tự tử cùng với các cậu đâu.” Tôi than với Địch Chi.

Lâm Phương Văn quả thực chưa từng nhắc đến lễ trao giải với tôi.
Chẳng nhẽ anh không định đến buổi lễ cùng tôi sao?

Năm nay, ba người bạn bè tốt chúng tôi cùng quang minh chính đại yêu đương, quyết định đón giao thừa cùng nhau. Địa điểm do tôi tự quyết định đó là Casablanca. Tôi hi vọng sau này đêm giao thừa mỗi năm, tôi và Lâm Phương Văn đều có thể trải qua cùng nhau.

Tôi nhắc nhở Lâm Phương Văn: “Từ lúc này, anh đừng quên nữa. Giả sử anh quên tặng bài hát cho em, em sẽ không tha thứ cho anh.”

Hết chương 3.1

CÔ GÁI TRÊN CÂY SA KÊ

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 3+2: Bài Hát Đêm Giao Thừa(2)

Anh ngoan ngoãn không có quên. Địch Chi và Vệ An đều mặc áo khoác da đen, vô cùng giống nhau. Quang Huệ đi cùng Tôn Duy Đống. Tôn Duy Đống mặc đồ vest, Quang Huệ mặc bộ váy dài sang trọng, mái tóc buông dài sau lưng, xem ra khá chín chắn. Tôi và Lâm Phương Văn trông có vẻ bình thường, không thời trang cũng không sang trọng.

Ba người đàn ông vì ba người phụ nữ mà ngồi cùng một chỗ. Bọn họ thật sự không có chủ đề nói chuyện chung. Vệ An thì không ngừng nói về xe, anh ta chuẩn bị tham gia giải đấu Grand Prix Ma Cao. Tôn Duy Đống uốn nắn phương pháp đánh răng của chúng tôi. Trong cuộc sống của anh ta, thì ra chỉ có hai thứ: hàm răng và Quang Huệ. Lâm Phương Văn tương đối trầm mặc, sự im lặng của anh giữa họ có vẻ đặc biệt đáng yêu.

Còn mười giây là đến năm 1988, người dẫn chương trình trên sân khấu bắt đầu đếm ngược mười giây.

“Chúc mừng năm mới!” Sáu người chúng tôi nâng chén chúc tụng.

“Tình yêu vĩnh cửu.” Địch Chi la lớn.

“Phụ nữ muôn năm!” Vệ An hòa theo.

“Bây giờ là năm mới, liên quan gì đến phụ nữ?” Địch Chi cười mắng anh ta. Địch Chi luôn yêu đàn ông có chỉ số thông minh thấp hơn cô.

Trên sân khấu, một phụ nữ Philippin mập mập hát một bài thể loại blue. Tôi và Lâm Phương Văn ôm nhau giữa sàn khiêu vũ. Tôi đang có tâm sự khó nói. Còn hơn mười mấy tiếng nữa là đến lễ trao giải Kim Khúc, anh

vẫn không mời tôi đi cùng. Phải chăng anh không muốn ở một nơi như thế, công khai thừa nhận tôi là bạn gái của anh.

“Giao thừa sang năm, chúng ta còn có thể bên nhau không?” Tôi hỏi anh.

“Sao lại không?” Anh nói.

Tôi thường nghĩ hai người sẽ không thể ở bên nhau mãi mãi. Gắn kết là ngoại lệ, chia xa mới là lẽ tất nhiên. Chúng ta đều vì cuối cùng sẽ chia xa mà hiện tại yêu nhau cuồng nhiệt.

Người phụ nữ mập mạp rời sân khấu. Một người cầm đàn violin trên tay lên buổi diễn, tiếng đàn ai oán thê lương, không thích hợp với buổi tối hôm đó.

“Đây là ‘Vive L'Amour[4]”. Lâm Phương Văn nói cho tôi biết.

[4] Vive L'Amour (Tình yêu muôn năm): là một bản nhạc của nhà soạn nhạc nổi tiếng người Anh- Edward William Elgar.

Vào giây phút đó, tôi thật lòng muốn nói cho anh biết tôi đang lén học violin. Hơn nữa, đã có vô số lần tôi muốn từ bỏ. Tôi vẫn còn muốn phàn nàn chuyện anh tặng đàn violin cho tôi, làm tôi chịu nhiều đau khổ. Song, người trên sân khấu đang diễn tấu “Vive L'Amour”, khi tình yêu muôn năm rồi còn có gì phải oán hận chứ?

Rời khỏi Casablanca, Địch Chi đề nghị đến vũ trường. Thấy tôi và Quang Huệ tỏ ý không hứng thú lắm, cô nàng mới lạnh trí nói: “Bây giờ hẳn là thời gian dành cho hai người, chúng ta mỗi người mỗi ngả thôi. Lâm Phương Văn, ngày mai phải đoạt được giải thưởng nha! Em sẽ đến cổ vũ!” Địch Chi nói với Lâm Phương Văn.

Chúng tôi ngồi bên bờ biển, đợi mặt trời mọc năm 1988. Bầu bạn với chúng tôi không phải là “Ngày mai”, mà là sự im lặng.

Là tôi không kìm được mở miệng trước: “Có muốn em đi cùng anh không?”

Anh lấy ra chiếc walkman từ trong túi của mình, đem tai nghe gắn vào lỗ tai tôi, là một bài hát mới.

“Nếu tình yêu cùng năm tháng có thể nhẹ nhàng xé tan, ném xuống biển sâu

Vậy thì anh sẵn lòng từ nay về sau trầm mặc nơi đáy biển...

Giọng nói của em, anh thích nghe nhưng không hiểu được,

Im lặng của anh, em nguyện thấy nhưng cũng không rõ...”

“Ngày này mỗi năm, anh sẽ tặng em một bài hát.” Anh nói.

Tôi ngược nhìn anh, nước mắt tràn mi: “Em thật sự hận anh.”

“Vì sao?”

“Vì em sẽ không bao giờ rời khỏi anh được.”

“Phụ nữ thật khó hiểu.” Anh nói.

“Nếu như hằng năm có một bài, vậy trong cả đời em, em có thể nhận tối đa sáu mươi bài hát rồi.” Tôi nói.

“Có lẽ là tám mươi bài.” Anh nói.

Tôi lắc đầu: “Không thể nào! Em không thể sống đến một trăm lẻ một tuổi.”

Hóa ra cả đời tôi, nhiều lắm chỉ có thể nhận được sáu mươi bài hát từ tay anh, có thể còn ít hơn. Cái con số đó, chẳng qua chỉ là số lượng bài hát nạp đầy trong năm đĩa nhạc mà thôi. Tình yêu của chúng tôi, chỉ có năm đĩa, quá ít!

“Không được. Sau này, bài hát anh viết ra đều phải đưa cho em.”

“Tham lam!” Anh trêu tôi.

“Tối hôm nay thật sự không cần em đi cùng anh à?” Tôi lại hỏi anh.

“Anh không muốn em đối mặt thất bại cùng anh.”

“Em không ngờ anh lại là một người sợ thất bại.” Tôi cũng trêu lại anh.

“Anh sợ thất bại, cho nên mới càng nỗ lực.”

“Anh sẽ thắng, em ở nhà chờ anh.”

Chuyện đó đáng nhẽ kết thúc tốt đẹp. Buổi chiều ngày hôm đó, tôi nhận được điện thoại của Dịch Chi. Cô ấy nói cho tôi biết cô ấy có vé vào cửa lễ trao giải.

“Có muốn đến đó không?”

“Không. Tớ đã hứa ở nhà chờ anh ấy.”

“Ở nhà sao bằng đến đó tận mắt nhìn anh ấy nhận giải chứ?”

“Anh ấy không muốn tớ đi.”

“Cậu đừng cho anh ấy thấy cậu đến. Nếu như anh ấy thắng, cậu có thể lập tức cho anh ấy một niềm vui bất ngờ. Bảy giờ đúng, tớ và Vệ An đến đón cậu.”

Tôi không biết có nên đi hay không. Nếu đến tận nơi, tôi có thể cùng chia sẻ chiến thắng cùng anh, cũng có thể giúp anh giải sầu. Tôi vẫn nên đi.

Tôi, Địch Chi và Vệ An ngồi hàng ghế thứ ba mươi trong sân khấu. Để Lâm Phương Văn không thấy tôi, tôi đợi sau khi chương trình bắt đầu mới vào chỗ ngồi. Tôi ở trong hội trường tìm bóng lưng của Lâm Phương Văn. Anh ngồi ở hàng ghế thứ sáu, cùng với mấy nhạc sĩ khác. Chúng tôi cách nhau hai mươi bốn dãy ghế.

Giải thưởng ca từ hay nhất không rơi vào tay anh, mà là người viết lời ngồi bên cạnh anh. Tôi không ngờ sau khi anh bắt tay chúc mừng người kia, lại đột nhiên quay đầu lại, còn vừa vắn cùng tôi bốn mắt giao nhau. Vào giây phút thoáng qua đó, anh rất ngạc nhiên, rồi lập tức quay đầu, không nhìn tôi nữa. Khoảng cách hai mươi bốn dãy ghế đột nhiên giống như kéo dài xa rất xa, tách chúng tôi ra. Anh nhất định hận tôi đến xem anh bị thua.

Lễ trao giải kết thúc. Anh cùng mọi người rời đi, không để ý đến tôi.

Tôi thấy hối hận, nhưng nó cũng không giúp ích được gì. Tôi ở ký túc xá chờ anh. Khi trời sáng anh mới trở về.

“Xin lỗi, em không nên xuất hiện ở đó.” Tôi lên tiếng trước.

“Chúng ta chia tay đi.” Anh nhỏ giọng nói.

“Tại sao? Vì chuyện tối hôm qua sao?” Tôi có hơi kích động.

“Không.” Anh nói, “Anh không để ý em xuất hiện ở đó. Chuyện đó không quan trọng.”

“Vậy thì cứ làm sao?”

“Em cần tình yêu rộng lượng, mà có lẽ anh không thể đáp ứng.”

“Em không hiểu ý của anh.”

“Yêu đương với em là một chuyện rất mệt mỏi.”

“Mệt mỏi?”

Tôi không cách nào chấp nhận cái lý do đó. Tôi cảm thấy rất nực cười nếu nguyên nhân chia tay của chúng tôi là cũng không đủ cầu.

Vào lúc đó, tôi rất muốn bổ nhào vào lòng anh, van xin anh rút lại những lời anh nói. Nhưng mà, tôi không làm được. Tôi không thể ngay cả chút tự tôn sau cùng cũng đánh mất. Tôi bỗng hận anh hết sức. Từ lúc lọt lòng cho đến nay, đây là lần đầu tiên tôi nếm trải mùi vị bị vứt bỏ và cự tuyệt. Thì ra những ngọt ngào bao ngày qua cũng không thể nào bù đắp một lần tổn thương.

Tôi ngồi trên giường của anh, gào khóc. Tôi muốn kiên cường lên một chút, nhưng không làm được.

“Đừng như vậy.” Anh an ủi tôi. Anh có phần luống cuống không biết làm thế nào.

“Lời hứa bài hát đêm giao thừa, sẽ không thực hiện nữa, phải không?” Tôi hỏi anh.

Anh im lặng.

“Anh đưa em về.” Anh nói.

“Không cần. Em tự đi.” Tôi quật cường rời khỏi phòng của anh, e rằng từ nay về sau sẽ không trở lại. Bài hát đêm giao thừa là lời nói dối ngẫu nhiên thành hiện thực.

Tối hôm đó, là Địch Chi và Quang Huệ ở bên cạnh tôi.

“May mà cậu còn chưa lên giường với anh ta, cho dù chia tay cũng không bị tổn thất.” Địch Chi nói.

“Không, tớ hối hận vì chưa lên giường cùng anh. Nếu mối tình này cứ kết thúc tại đây, mà chúng tớ chưa bao giờ có loại quan hệ đó, là một sự tiếc nuối.”

“Tớ cũng nghĩ vậy.” Quang Huệ nói, “Dường như giống tớ và Lão Văn Khang trước khi chia xa phát sinh quan hệ vậy. Chúng ta đều là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ.”

“Nếu trong cuộc sống của anh ấy, tớ là một người phụ nữ chưa từng ngủ cùng anh ấy, tớ sợ anh ấy sẽ không nhớ về tớ.” Tôi bày tỏ.

“Đàn ông không hẳn sẽ nhớ nhưng người phụ nữ lên giường với anh ta.” Địch Chi phản bác, “Chẳng nhẽ Lâm Chính Bình sẽ nhớ tớ sao? Các cậu đừng ngây thơ như vậy được không?”

“Tớ không hiểu anh ấy. Tớ không biết mình đã làm sai điều gì.” Tôi khổ sở nói.

“Ai bảo cậu đi yêu một người tài hoa chi. Những kẻ tài hoa đa phần đều rất khó chạm đến.” Địch Chi cố an ủi, “Không cần phải bi quan. Biết đâu hai ngày sau, anh ta lại đến tìm cậu. Rất ít người có thể chia tay một lần đã thành công.”

Có vài ngày, tôi không đi học, cố gắng tránh anh. Tôi hi vọng anh sẽ lo lắng cho tôi, nhưng đã năm ngày rồi, anh không hề đến tìm tôi.

Lâm Phương Văn cũng đang lảng tránh tôi. Một buổi chiều sau khi chia tay mười bốn ngày, chúng tôi cuối cùng cũng gặp nhau ở vườn trường.

“Em khỏe chứ?” Anh ân cần hỏi tôi.

Tôi nhìn anh, trong lòng xót xa, nước mắt lại tuôn ra.

Anh vội vàng dỗ dành tôi: “Đừng như vậy mà!”

“Anh yêu người khác rồi phải không?” Tôi hỏi anh.

Anh lắc đầu.

“Có thể không chia tay, được không?” Tôi cầu xin anh.

Anh lặng im không nói.

Tôi sử dụng quyền lợi của cô gái bị vứt bỏ, gắng sức ném sách vở, ví tiền, đồ đạc trên tay xuống mặt đất.

Anh cúi người giúp tôi nhặt đồ trên mặt đất.

“Anh đi đi!” Tôi quát anh.

“Anh đi đi!” Tôi lập lại lần nữa.

Anh đi. Tôi ngồi xõm xuống, thu dọn đồ đạc tứ tung trên đất. Sinh mệnh của tôi đã đánh mất tất cả hi vọng.

Tôi hôm đó, tôi vẫn tiếp tục đến chỗ Dương Vận Nhạc học violin. Vốn là vì Lâm Phương Văn mới học đàn violin. Hôm nay đã bị vứt bỏ, hẳn là bỏ học mới đúng. Thế nhưng, tôi không nỡ bỏ chiếc đàn violin anh tặng tôi. Nó là một chút liên hệ còn sót lại giữa tôi và anh. Nếu giữa chúng tôi là một bài hát, thì nó là dư âm, là phần thê lương đau đớn nhất.

Ở chỗ Dương Vận Nhạc, tôi chạm mặt anh chàng cận thị.

“Cô học thế nào rồi?” Anh ta hỏi tôi.

“Rất tệ.”

“Tôi cũng vậy.” Anh nói, “Không phải cô vì tình yêu mà học đàn sao?”

Tôi cười gượng. Tôi nghĩ đến câu nói trong buổi học đầu tiên mà Dương Vận Nhạc đã nói với tôi. Ông đã nói, tình yêu là động lực tốt, nếu như

không bị vứt bỏ.

Dương Vận Nhạc dạy tôi kéo một bản dạ khúc ngắn. Tôi luôn luôn lạc nhịp, hôm đó tâm trạng lại kém, càng lạc nhịp ghê hơn.

Dương Vận Nhạc không thể nhịn được nữa, phải lên tiếng phê bình: “Em kéo đàn rất khó nghe.”

Tôi không để ý đến ông, ra sức kéo mạnh, phát ra âm thanh vô cùng chói tai. Dương Vận Nhạc nghẹn họng nhìn trân trối, tên cận thị lấy tay bịt chặt hai lỗ tai.

Tôi muốn ngược đãi bọn họ! Tôi muốn trả thù đàn ông.

Bài hát “Ngẩn ngủi” mà Lâm Phương Văn tặng tôi vào đêm giao thừa đã được phát hành. Tôi thường nghe qua radio, bài hát có lời:

“Nếu tình yêu cùng năm tháng có thể nhẹ nhàng xé tan,

Ném xuống biển sâu

Vậy thì anh sẵn lòng

Từ nay về sau trầm mặc nơi đáy biển...”

Bài hát luẩn quẩn trong không khí, chúng ta từ đây lại trầm mặc.

Hết chương 3.2

CÔ GÁI TRÊN CÂY SA KÊ

Trương Tiểu Nhàn
www.dtv-ebook.com

Chương 3+3: Bài Hát Đêm Giao Thừa(4)

Anh thường trốn học, tôi không dám trốn học. Tôi cứ nhìn cửa phòng học, ngây ngốc hi vọng anh sẽ xuất hiện. Khi anh xuất hiện, chúng tôi lại không có lời nào để nói. Chúng tôi chia tay đã bốn tuần, tôi cảm nhận được thế nào là sống một ngày bằng một năm. Tôi tiếp tục học đàn violin, dùng khả năng lạc nhịp để ngược đãi Dương Vận Nhạc, ai bảo ông ta là đàn ông? Ông ta thu tiền của tôi, bị tôi ngược đãi cũng đáng.

Đến buổi tối một ngày kia, tôi nhận được điện thoại của Địch Chi. Cô bạn khóc rất dữ dội qua điện thoại, tôi lập tức chạy đến gặp bạn.

Địch Chi uống rượu một mình ở quán bar.

“Có chuyện gì vậy?” Tôi hỏi bạn.

“Tớ muốn chia tay với Vệ An.”

Tôi hơi bất ngờ, rồi lại thấy trơ tráo khi có chút vui vẻ. Sau này tôi sẽ không cô đơn nữa, có Địch Chi cùng với tôi.

“Hóa ra anh ta có người yêu. Hơn nữa còn là bạn gái thanh mai trúc mã, họ ở chung.” Địch Chi kể.

“Làm sao cậu biết?”

“Tớ biết cô gái kia. Cô ta là đồng nghiệp trong công ty.”

“Trùng hợp vậy sao? Vệ An thật cả gan.”

“Cô ta ở bộ phận quan hệ công chúng, tớ và cô ta không nói chuyện với nhau. Hôm nay ngẫu nhiên cùng ăn trưa với nhau. Cô ta mở ví lấy tiền, tớ tình cờ thấy ảnh của Vệ An trong ví của cô ta. Cô ta nói với tớ, bạn trai của cô ta là diễn viên đóng thế. Vừa rồi, tớ chất vấn Vệ An, anh ta đã thừa nhận rồi.”

“Cậu định thế nào?”

“Tớ sẽ không buông tay.”

“Ồ, chẳng phải vừa rồi cậu nói là muốn chia tay với anh ta sao?”

“Tớ không cam tâm.”

“Tớ yêu Vệ An, Vệ An cũng yêu tớ. Anh cùng cô gái kia đã không còn tình cảm, chẳng qua là trách nhiệm mà thôi.”

“Anh ta nói vậy?”

“Ừ.”

“Cậu và anh ta bên nhau chỉ có ba tháng, anh ta và bạn gái là thanh mai trúc mã.”

“Tình yêu không thể dùng thời gian để so sánh.”

“Cậu luôn thích khiêu chiến với khó khăn.”

Cô nàng bật cười:

“Cậu và Lâm Phương Văn có cơ hội tái hợp không?”

“Tớ không biết.”

“Anh ta là một người lập dị, yêu nữ thích những chàng trai trẻ tuổi kia cũng thật quái dị. Với anh ta mà nói, cậu chính là quá bình thường.”

Tôi bình thường? Tôi hẳn là bình thường. Không ngờ khi một người bị bỏ rơi, bình thường cũng là một cái tội.

Địch Chi đối tốt với Vệ An hơn trước đây, cô muốn chiến thắng trong cuộc chiến này. Làm kẻ thứ ba và làm góa phụ, cô đều thích. Một ngày tôi theo bọn họ đi uống trà chiều, Địch Chi thấy một cô bé rất đáng yêu, liền hét toáng lên muốn sinh một đứa cùng Vệ An.

“Được thôi, chỉ cần em thích.” Vệ An nói.

“Cậu nói xem, tớ và Vệ An sinh một bé gái thì đặt tên gì thì hay nhỉ?” Địch Chi hỏi tôi.

“Băng vệ sinh.” Tôi nói. Tôi ước gì có thể bóp chết hai người họ.

Sau khi tạm biệt bọn họ, tôi đến nhà Dương Vận Nhạc học đàn violin. Tôi không định ngược đãi ông ta nữa. Tôi chăm chỉ kéo đàn, muốn cố gắng tận sức lần cuối vì tình yêu đã mất của tôi. Nhưng, tôi không làm được, tôi căn bản không có tí tài năng nào về mặt này.

Dương Vận Nhạc thở dài một hơi: “Thầy tuyên bố đầu hàng. Thầy dạy học hai mươi năm, chưa bao giờ gặp qua một học trò hết thuốc chữa như em. Em không bình thường.”

Ông nói tôi không bình thường? Địch Chi nói tôi quá bình thường.

Tôi đột nhiên cảm thấy phần nộ một cách khó hiểu. Tôi không cách nào cố ép chính mình nữa, cũng không có sức làm chuyện gì vì tình yêu nữa. Tôi ôm đàn violin, chạy về Đại học Hồng Kông, chạy ào vào phòng Lâm Phương Văn. Đúng lúc anh đang nằm trên giường. Tôi dùng sức ném chiếc đàn violin lên tường:

“Trả lại cho anh!”

Lâm Phương Văn rất ngạc nhiên. Tôi chưa diễn đạt hết, cầm lấy cây đàn violin lên, kéo đàn đứng trước mặt anh.

“Có phải rất khó nghe?”

Tôi kéo bản “Vive L'Amour” mà Dương Vận Nhạc dạy tôi, là chỗ dễ nhất của bài hát. Hai phần ba bài tôi đã lạc nhịp.

“‘Vive L'Amour’?” Anh hỏi tôi.

“Thật bản lĩnh, chỉ với một phần ba, anh liền nhận ra bài hát đó.” Tôi buồn bã miễn cưỡng cười, “Vì sao tặng em một cây đàn violin? Em học không được.”

“Đó chỉ là một món quà thôi.” Anh nói.

“Đúng vậy. Là tôi tự mình đa tình.” Tôi thả cây đàn xuống đất, lao ra khỏi phòng anh.

Tôi bỗng hiểu rõ, vì sao anh nói yêu tôi là một chuyện rất mệt mỏi. Tôi có quá nhiều yêu cầu với anh. Anh không trách tôi xuất hiện tại lễ trao giải, mà là một lần nữa nhận ra, tôi sẽ không cho anh tự do.

Sau hôm trả cây đàn violin cho Lâm Phương Văn, tôi nhận được tin báo tử của Vi Lệ Lệ. Trong đại hội thể dục thể thao của trường cao đẳng sư phạm, cô bị một đĩa sắt do một nữ vận động viên môn ném đĩa ném quá mạnh đập trúng ót, chảy máu não tại chỗ. Cô ấy được đưa đến bệnh viện, trải qua một giờ cấp cứu, cuối cùng không qua khỏi.

Ngoại trừ Diệp Thanh Hà và Lưu Hân Bình đang ở nước ngoài không thể về ra, thành viên đội bóng chuyền nữ đều có mặt. Bệnh viện Tổng Tiêu Miên thực tập chính là nơi Lệ Lệ được đưa vào. Cô ấy mất, cũng một tay Tiểu Miên quán xác. Tiểu Miên nói, phía sau đầu Lệ Lệ lõm xuống một lỗ.

Mẹ của Lệ Lệ ngồi ở linh đường, vẻ mặt đờ đẫn. Thay vào đó, cô gái Hồng Kim Bảo đã ném chiếc đĩa sắt ngộ sát Lệ Lệ thì khóc chết đi sống lại.

Chúng tôi chưa từng nghĩ rằng những người trẻ tuổi như chúng tôi đã có người chết. Trong khi chúng tôi theo đuổi thanh xuân tươi đẹp đã có người ra đi mãi mãi. Cô ấy có thể bị bệnh, có thể xảy ra tai nạn giao thông ngoài ý muốn, cứ sao lại vì một cái đĩa hoang đường như vậy? Nghe nói trước khi bị đập trúng, cô ấy vừa đứng trên bục trao giải nhận huy chương quán quân bốn trăm mét nữ, rời khỏi bục trao giải không bao lâu liền bị ngộ sát. Chết đột ngột như vậy, vẻ mặt trước khi chết của cô ấy nhất định là vẫn còn rất vui.

Di hài của Lệ Lệ được chôn cất tại nghĩa trang Hoa Nhân mãi mãi. Mẹ của Lệ Lệ chọn bộ quần áo quả bóng chuyền ở trường Bảo Trung mà Lệ Lệ vẫn giữ lại để chôn cùng. Chúng tôi ký tên lên quả bóng chuyền. Tôi nhìn theo chiếc quan tài có thi thể Lệ Lệ nằm trong đó từ từ chôn trong đất. Lần đầu tiên tôi cảm nhận cái chết lại gần kề như thế. Người thân duy nhất của Lệ Lệ là mẹ của cô. Tôi nghĩ đến trong nhà cô không có một thứ gì thuộc về đàn ông. Phải chăng cô chưa bao giờ gặp cha ruột của mình mà đã trở lại với cát bụi?

Tôi, Địch Chi và Quang Huệ ở cùng nhau, chúng tôi đều rất sợ. Một người đã từng rất gần gũi với chúng tôi đột nhiên qua đời, cái cảm giác này rất đáng sợ.

“Tớ không dám về nhà.” Địch Chi nói.

“Tớ cứ nghĩ đến cái đĩa nhiễm máu kia là sẽ gặp ác mộng.” Quang Huệ cũng nói.

“Mạng sống thật mong manh.” Tôi nói, “Người thông minh như vậy lại không địch lại một khối sắt.”

“Cho nên muốn yêu thì cứ yêu thỏa thích đi.” Địch Chi nói tiếp.

“Đúng vậy, cho dù có sai thì đã làm sao?” Quang Huệ bổ sung.

Cái chết của Lệ Lệ đã tạo ra một chấn động rất lớn trong lòng chúng tôi. Chúng tôi chỉ nói thêm vài câu rồi chia tay. Số mạng vô thường. Dịch Chi chạy đến gặp Vệ An, Quang Huệ muốn tìm Tôn Duy Đồng. Còn tôi đột nhiên rất muốn thấy Lâm Phương Văn, rất muốn rất muốn ở bên cạnh người mình yêu nhất, tìm kiếm chút an ủi. Có một ngày, cái chết sẽ chia cắt chúng ta.

Tôi băng qua hành lang ký túc xá, nhẹ nhàng gõ cửa phòng anh.

Lâm Phương Văn ra mở cửa. Tôi nhìn anh, chẳng thể nào mở miệng. Anh nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng. Tôi bổ nhào vào lòng anh, ôm chặt lấy anh. Có một ngày, cái chết sẽ chia cắt chúng ta.

“Vi Lệ Lệ đã chết.” Tôi nức nở, “Cô ấy bị một cái đĩa sắt đập trúng sau đầu trong đại hội thể thao trường.”

“Anh có đọc báo biết được.” Anh khẽ nói.

“Em rất sợ.”

Anh siết chặt vòng tay, truyền hơi ấm cho tôi. Tôi chợt cảm thấy, anh lại trở về bên cạnh tôi rồi.

“Em rất nhớ anh!” Tôi thổ lộ với anh.

“Anh cũng vậy.” Anh nói.

Tôi mừng rỡ, khóc rống lên trong lòng anh.

“Đừng khóc.” Anh ôm tôi càng chặt hơn.

“Không phải anh đã không còn yêu em rồi sao?” Tôi hỏi anh.

“Anh chưa từng nói như vậy.”

“Anh cũng chưa từng nói yêu em.” Tôi bắt bẻ.

Anh hôn tôi, tôi ôm đầu anh, không chịu để đầu lưỡi của anh cạy mở miệng tôi. Anh kéo tôi đến giường. Tôi vẫn luôn nhắm chặt mắt, không dám mở mắt nhìn anh. Anh cởi quần áo của tôi. Tôi hồi hận không mặc áo ngực mới, hơn nữa kiểu dáng áo ngực và quần lót chẳng hề ăn nhập. Nếu như biết trước cảnh này, tôi đã ăn mặc đẹp hơn rồi.

Thời khắc đó chính là mười một giờ năm mươi lăm tối, radio vừa khéo phát bài hát Lâm Phương Văn tặng tôi trong đêm giao thừa năm 1986 – ngày mai:

“Vì em, anh bằng lòng mạo hiểm một lần, cho dù chẳng biết đến ngày mai...”

Lần đầu tiên trải qua rất tệ, không có thành công. Địch Chi nói cô và Đặng Sơ Phát thử rất nhiều lần mới thành công. Tôi và Lâm Phương Văn xem ra đều thất bại thảm hại. Chúng tôi cuối cùng không nhịn được, nằm trên giường cười ha hả.

Tôi nghĩ đến cây đàn violin kia. Hôm đó, tôi ném phịch nó xuống đất.

“Đàn violin đâu rồi?”

“Nát vụn rồi.”

“Không thể sửa lại sao?”

“Hình dạng đã biến đổi, không thể tu bổ.”

“Nát vụn cũng trả lại cho em.”

“Không thể kéo đàn được, giữ có ích gì?”

“Kỷ niệm. Kỷ niệm một lần chia tay.” Tôi nói.

“Anh đã đem quăng rồi.”

Tôi hồi hận vô cùng, tôi thích cây đàn đó.

Tôi đem chuyện tôi và Lâm Phương Văn tái hợp nói với Địch Chi.

“Ôi chao!” Cô ấy thở dài, “Nguy cơ cậu cùng bị một người bỏ rơi tăng cao.”

“Không phải thế! Tớ là cố ý nối lại tình xưa với anh ấy, sau đó sẽ do tớ đưa ra lời chia tay với anh ấy.”

“Thật chứ?”

“Tớ thật sự có nghĩ đến điều đó. Tớ nghĩ, tớ dù sao chẳng nữa muốn làm hòa với anh ấy, sau đó chủ động nói chia tay. Người nào đưa ra lời chia tay đầu tiên nhất định sẽ dễ dàng hơn.” Tôi nêu cảm nhận.

“Đương nhiên rồi! Lúc tớ nói chia tay với Đặng Sơ Phát, trong lòng chỉ đau buồn một thời gian. Bị người ta vứt bỏ mà nói, cho dù không yêu anh ta nhiều, bản thân vẫn sẽ rất thương tâm. Cho nên, sau này tớ muốn làm người đầu tiên tuyên bố rút lui.” Địch Chi nói hùng hồn.

Sau khi ăn xong bữa trưa, tôi cùng Địch Chi đi dạo loanh quanh. Tôi nghĩ đến chiếc áo ngực đã mặc hôm qua, làm tôi có đôi chút xấu hổ. Tôi quyết định muốn mua mấy bộ mới.

“Tớ muốn mua áo ngực.” Tôi đề nghị.

Địch Chi nhìn tôi với ánh mắt xấu xa.

“Làm gì nhìn tớ như vậy chứ?”

“Có phải cậu đã lên giường với Lâm Phương Văn không?”

“Không thành công.” Tôi thừa nhận.

“Đoán trúng rồi!” Cô nàng cười dâm dê: “Phụ nữ sẽ không vô duyên vô cớ đi mua áo ngực, nhất định là muốn mặc cho bạn trai xem.”

“Không có bạn trai cũng phải dùng áo ngực vậy.”

“Nếu không có bạn trai, chỉ mặc cho chính mình xem sẽ không chú trọng nhiều đâu.” Cô nàng tiện tay cầm một áo ngực trong suốt cho tôi xem: “Cái này rất gợi cảm, nhất định ai đó sẽ chết mê.”

“Quá lộ liễu.”

“Không lộ liễu còn gì lý thú?” Cô nàng lại cầm lấy một cái áo ngực ren trắng, “Cái này đi! Ngay thơ lại mang theo chút gợi cảm.”

“Cái này móc áo ở đằng trước.” Tôi phụng phịu.

“Móc áo ở trước là hay nhất.” Cô nàng lại cười xấu xa: “Anh ta phải cởi móc khóa ở phía trước, nhất định sẽ làm tim anh ta đập nhanh. Vệ An thích nhất.”

“Nếu Vệ An thích thì cậu đi mà mua!” Tôi nói với Địch Chi, “Tớ thích kiểu dáng đơn giản.”

“Nội y của phụ nữ vốn là mặc cho đàn ông nhìn.” Địch Chi nói.

Chúng tôi cùng nhau thử áo ngực trong phòng thử đồ.

“Cậu định tiếp tục làm người thứ ba sao?” Tôi hỏi bạn của mình.

“Đương nhiên là không rồi. Anh ấy sẽ chia tay với cô ta. Anh ấy muốn tớ cho anh ấy thời gian. Cậu nghĩ rằng tớ thích làm người thứ ba sao? Sau

mỗi lần cùng tớ lên giường, anh ấy đều phải trở về bên cạnh người phụ nữ kia. Tớ cảm thấy đau đớn, tớ đã từng muốn chết.”

“Cậu đừng làm chuyện khờ dại.”

“Tớ chỉ nghĩ đến mà thôi, tớ không có dũng khí làm chuyện đó. Tớ bây giờ muốn nghĩ đến phương pháp tích cực hơn.”

“Phương pháp gì?”

“Tớ muốn anh ấy mỗi ngày đều lên giường với tớ, khiến anh ấy sức cùng lực kiệt. anh ấy trở về bên cạnh người phụ nữ kia, cái gì cũng không thể làm được.”

Chúng tôi đưa lưng về phía nhau, ngồi cười lăn cười bò trên mặt đất.

“Cái này đẹp không?” Tôi hỏi cô ấy.

Cô nàng đưa tay xoa bóp trên ngực tôi vài cái, gật gù nói: “Rất đàn hồi, không tệ, không tệ.”

“Tớ là đang hỏi áo ngực của tớ, không phải bộ ngực của tớ.” Tôi cũng đưa tay bóp mạnh ngực cô bạn vài cái, cũng gật gù khen: “Không tồi, không tồi. Đàn hồi tốt.”

Tôi quan sát kỹ càng Địch Chi qua gương. Ngực của cô ấy đầy đặn, số đo là 34C, vòng eo con ong, mông căng tròn, chân thon dài. Quả nhiên hấp dẫn! Tôi nhìn mà cũng động lòng.

“Dáng của cậu rất hấp dẫn.”

Cô nàng bỗng có chút đa cảm: “Đây là lý do đàn ông thích tớ sao?”

Tôi thương cảm nhìn cô ấy: “Không, cậu là một cô gái tốt.”

“Phải không? Ngay cả bản thân tớ cũng hoài nghi chính mình. Tớ đã lên giường với bốn người đàn ông.”

“Mọi chuyện làm vì tình yêu, không phải là chuyện xấu.” Tôi nói.

Hết chương 3

CÔ GÁI TRÊN CÂY SA KÊ

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 4+1: Nỗi Nhớ Rải Không Trung(1)

Trường học bắt đầu nghỉ hè, tôi đã không cần phải làm hiệu đính ở tòa tạp chí. Họ đã để tôi làm người lấy tin, Lý Doanh đề nghị tôi phỏng vấn Lâm Phóng.

“Anh là tài tử có rất nhiều phụ nữ cảm nắng.” Chị ta nói.

Người ở tòa soạn không biết Lâm Phương Văn là bạn trai của tôi.

Trong quá trình tiến hành phỏng vấn Lâm Phương Văn, chỉ có tôi và anh.

“Anh phải xem em như người đến phỏng vấn anh, phải thành thật trả lời câu hỏi của em.” Tôi nói với anh.

Anh gác chân lên đùi tôi, tôi đẩy anh ra: “Vui lòng không được quấy rối tình dục nữ phóng viên.”

“Lời bài hát anh thích nhất là trong bài hát nào?” Tôi bắt đầu hỏi anh.

“Nhân gian.”

“Có bao nhiêu bài hát, anh suốt đời này có thể hát lên vì em.

Từ ngày gặp được em, những năm tháng tuổi trẻ đó...”

Tôi lẩm nhẩm cho anh nghe.

Anh gật đầu.

“Ca khúc đó là viết cho ai?” Tôi cho rằng là viết cho Phí Anna miệng rộng.

Anh nhìn tôi một lúc lâu, cuối cùng cũng trả lời: “Một người phụ nữ.”

“Ai thế?”

“Đã không còn quan trọng.”

“Anh có viết bài hát cho cô gái nào khác không?”

“Tôi đã hứa với một cô gái, đêm giao thừa hằng năm sẽ tặng cô ấy một bài hát.”

“Sẽ làm được đến cùng chứ?”

“Làm hết sức.”

“Cho tới bây giờ, anh có yêu người phụ nữ nào nhất không?”

“Câu hỏi này nhất định phải trả lời sao?”

“Đúng vậy, có rất nhiều người quan tâm đến tình yêu của anh, bởi vì tình ca anh viết rất êm tai.”

“Người phụ nữ yêu nhất?” Anh cảm thấy phiền muộn.

Tôi cẩn rắng nhìn anh, mong chờ đáp án.

“Anh ở một phút giây nào đó sẽ rất yêu một người phụ nữ, nhưng loại cảm giác này không hẳn sẽ duy trì liên tục.”

Lòng tôi đột nhiên trầm xuống, tôi không biết phải vui vì anh đã nói thật với tôi, hay nên đau lòng vì câu nói thật kia.

Tôi hoàn thành bài phỏng vấn. Người của tòa soạn nói bài phỏng vấn của tôi viết rất khá, rất có tình cảm. Đương nhiên rồi, tôi dùng tình cảm hai năm để viết bài báo này. Đồng thời nhờ vậy mới biết, anh không hẳn sẽ yêu một người phụ nữ mãi mãi. Sau này, tôi lại đi phỏng vấn một vài người nữa, bao gồm một ban nhạc ngầm chán chường, một họa sĩ chán chường. Vì vậy, con người tôi cũng trở nên chán chường. Những ngày Lâm Phương Văn không ở nhà, tôi giống như một người vợ trẻ vậy, giúp anh dọn dẹp đồ đạc, giặt quần áo. Đến khi ngọn đèn dầu trên sân thượng đã tàn lụi, tôi cũng không đợi được anh trở về, có chút cảm giác mất hết hi vọng.

Quang Huệ cùng Tôn Duy Đống vẫn dây dưa không dứt. Tôi gần đây có gặp Tôn Duy Đống một lần, anh ta đã gầy đi nhiều, cả người tiều tụy. Anh ta đang tự ngược bản thân.

Địch Chi đã cắt ngắn mái tóc dài của cô ấy. Cô ấy nói cô ấy muốn quên quá khứ. Vệ An thường gọi điện cho cô ấy. Rốt cuộc có một lần, cô ấy đến cuộc hẹn với anh ta. Sau đó cô ấy cho anh ta một cú đánh mạnh. Sau này cô ấy rất hối hận, cô ấy nói nếu hôm đó tay có đeo nhẫn thì có thể đánh anh ta đau hơn rồi.

Địch Chi đề nghị ba chị em chúng tôi đi du lịch Tokyo, quên đi tất cả đàn ông. Quang Huệ tán thành, cô ấy muốn hít thở chút không khí mới mẻ. Tôi vốn muốn nói với Lâm Phương Văn là tôi muốn đi Tokyo, hi vọng anh sẽ nói: “Ở lại với anh, đợi anh và em cùng đi.” Thế nhưng, tối hôm đó, tôi vẫn như thường lệ ngồi một mình trong nhà anh, ngây ngốc đợi chờ. Đến sáng sớm anh mới về nhà, tôi nhịn không được nổi giận với anh.

“Anh gần đây rất hiếm khi ở cùng với em.”

“Em cần phải có cuộc sống của riêng mình.” Anh nói.

“Em càng ngày càng không hiểu anh. Không biết giờ phút này người anh nhớ nhất là ai?”

“Em để bụng quá, có phải muốn anh nói thật ra.” Anh trả lời khá xa cách.

“Anh không còn yêu em, đúng không?”

“Em luôn luôn thích khiến người ta ngạt thở.”

“Tốt thôi! Em rời khỏi đây.” Tôi mở mạnh cửa bỏ đi, anh cũng không giữ tôi lại.

Tôi nói với Địch Chi, tôi muốn đi Tokyo, hơn nữa còn phải mau chóng đi luôn. Hai ngày sau, chúng tôi theo đoàn du lịch xuất phát. Tôi mong Lâm Phương Văn không thấy tôi, không tìm được tôi, anh mới có thể lo lắng cho tôi.

Tới Tokyo, chúng tôi ở trong một khách sạn khu Shinjuku. Đó là một nơi phát triển, phồn hoa. Tôi lại điên cuồng nhớ đến người đàn ông ở Tiêm Sa Chủy.

Chúng tôi quẩn luyến không rời xa một quán chim nướng ở Kabukicho. Trong đó có một đầu bếp là người Trung Quốc đến từ Thượng Hải. Anh ta trò chuyện bằng tiếng phổ thông với chúng tôi, thân hình cao to đẹp trai. Địch Chi cứ nhìn ngắm anh ta chăm chăm, mãi không chịu đi. Có đôi khi tôi thấy Địch Chi là một người rất hạnh phúc, cô ấy dễ dàng thích một người như vậy.

“Tớ có nên gọi điện thoại đường dài với Lâm Phương Văn, nói với anh ấy tớ đang ở Tokyo?” Tôi hỏi Địch Chi và Quang Huệ, “Tớ sợ anh ấy không tìm thấy tớ.”

“Không được.” Địch Chi vội phản đối, “Để anh ta lo lắng chút đi, anh ta mới nhớ đến cậu.”

“Cậu và Lâm Phương Văn rốt cuộc có vấn đề gì?” Quang Huệ hỏi tôi.

“Tớ cũng không biết nữa, nếu như biết là vấn đề gì thì tốt rồi.”

Trở lại khách sạn, hai cô ấy rất nhanh đã đi ngủ. Căn phòng chúng tôi ở có một ban công nhỏ. Tôi đứng trên ban công, từ khách sạn ngắm tháp Tokyo ba mươi hai tầng đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ nhưng xa lạ. Tôi điên cuồng nhớ Lâm Phương Văn, lúc này, anh có đang đứng trên ban công chờ tôi hay không?

Tôi gọi điện về Hồng Kông cho anh. Điện thoại mới vang hai tiếng, anh đã lập tức nhận cuộc gọi.

“Là em đây.”

“Em đang ở đâu?” Anh lo lắng hỏi tôi.

“Em đang ở Tokyo.”

“Tokyo?” Anh lấy làm kinh ngạc.

“Em ở với Dịch Chi và Quang Huệ.”

“Anh rất nhớ em.”

Lòng tôi đau xót, không tìm được liền nước nở.

Tôi và Lâm Phương Văn, một người ở Tokyo, một người ở Hồng Kông, cách nhau bốn nghìn km. Anh ở khoảng cách hơn bốn nghìn km đó mới nói với tôi: “Anh rất nhớ em.”

Tôi khóc trong điện thoại, anh gấp gáp hỏi tôi.

“Em đang khóc sao? Đừng khóc, có chuyện gì thì nói với anh đây.”

“Giây phút này người phụ nữ anh yêu nhất là ai?”

“Trình Vận, Trình Vận, Trình Vận, Trình Vận.”

“Nhưng phút tiếp theo có thể không phải là em.”

“Em để ý đến câu nói đó vậy sao?”

“Đúng vậy. Em không muốn chỉ là người khách qua đường trong cuộc sống của anh. Anh đã từng rời xa em một lần, cũng sẽ có lần thứ hai.”

“Anh đến Tokyo tìm em, em đang ở khách sạn nào?”

“Anh đừng tới, sáu ngày nữa em sẽ về.” Giây phút đó, tôi hi vọng anh lập tức vượt qua bốn nghìn km đến bên cạnh tôi, cho tôi tình yêu ấm áp nhất xiết bao. Nhưng, tôi cũng vô cùng xảo quyết tin rằng, xa nhau mới có thể làm anh càng yêu tôi. Tôi cần sáu ngày này để hâm nóng mối tình này.

Đến Tokyo ngày thứ hai, chúng tôi đã đến Disneyland. Đó là một ngày chơi vui nhất, bởi vì có một người đàn ông cách đây bốn nghìn km đang vô cùng nhớ tôi. Hóa ra được người ta nhớ còn hạnh phúc hơn so với nhớ người ta.

Tối hôm đó trở về khách sạn, tôi gọi điện thoại cho Lâm Phương Văn, không ai nghe máy. Phải chăng anh đang trên máy bay đến Tokyo, đến gặp tôi, cho tôi một niềm vui bất ngờ? Nhưng mà anh không biết tôi đang ở đâu. Nếu như anh hỏi Tôn Duy Đống, anh Tôn sẽ nói cho anh biết, vì anh Tôn biết chúng tôi đang ở khách sạn nào. Tôi cả đêm không ngủ. Sang ngày thứ ba, tôi cố ý ở lại khách sạn đợi, nhưng anh không xuất hiện. Ngày thứ tư, ngày thứ năm, ngày thứ sáu, tôi đã gọi vô số lần về Hồng Kông, nhưng vẫn không có ai nhận máy.

Lâm Phương Văn rốt cuộc đã đi đâu? Máy bay từ Hồng Kông đến Tokyo mấy hôm nay không phát sinh sự cố ngoài ý muốn. Hay là anh đã đến Tokyo nhưng gặp phải bất trắc rồi không? Lòng tôi thấp thỏm bất an.

“Lần sau tớ sẽ không đi du lịch với cậu nữa. Cậu cả ngày nhớ Lâm Phương Văn, cái gì cũng không khiến cậu vui lên được.” Địch Chi mắng

tôi.

“Nhớ nhưng là cảm giác rất tuyệt đó nha! Đáng tiếc tớ chẳng nhớ Tôn Duy Đống gì cả.” Quang Huệ nói.

“Tớ thấy ngày không sầu không lo mới là vui vẻ nhất.” Dịch Chi cảm thán.

“Đúng vậy, nhớ người khác chẳng tốt tí nào.” Tôi cũng than thở.

Xế chiều ngày thứ bảy, chúng tôi đáp máy bay quay về Hồng Kông. Tôi mua một chiếc áo len màu be chui đầu cho Lâm Phương Văn. Có lẽ anh căn bản không đến Tokyo, mà vẫn đang cắm đầu cắm cổ, ngày đêm đảo lộn làm việc trong phòng thu âm. Theo thường lệ anh đã quên mất tôi, đã quên tôi đang ở Tokyo chờ anh. Anh nói anh nhớ tôi, cũng chỉ trong giây phút đó.

Sau khi máy bay hạ cánh, tôi đến nhà của Lâm Phương Văn. Tôi mở cửa đi vào, phát hiện anh đang cùng Khưu Chính Lập và Lão Yêu mắt đen nói chuyện vui vẻ.

“Em về rồi sao?” Anh lên tiếng hỏi tôi.

Tôi rất tức giận, “Thì ra anh ở đây tám chuyện, em còn nghĩ anh đến Tokyo tìm em.”

Anh không trả lời tôi, một mực im lặng.

“Tại sao cả ngày lẫn đêm không có ai nhận điện thoại của em?” Tôi hỏi anh.

“Mấy ngày qua anh ở trong phòng thu âm đến trời sáng mới về nhà. Ở nhà nào có ai nhận điện thoại? Hôm nay vừa hoàn thành.”

Quả nhiên tôi đã đoán đúng, anh bận rộn công việc, đã quên mất tôi. Anh nói muốn đến Tokyo tìm tôi, chẳng qua là lời nói dối hoa mỹ thôi.

Tôi đứng đó, tức giận đến thốt không nên lời. Khưu Chính Lập và Lão Yêu mắt đen tìm một lý do rời đi, chỉ còn hai người chúng tôi. Tôi lục lọi trong hành lý lấy ra chiếc áo len màu be kia.

“Cái này vốn mua để tặng anh.” Tôi nói.

Tôi vứt áo len xuống đất, hai chân điên cuồng giẫm đạp lên nó. Anh ngăn tôi lại.

“Buông tay!”

Anh dùng sức kéo tôi vào phòng ngủ. Trên giường lại có rất nhiều chiếc máy bay giấy. Ít nhất cũng phải mấy trăm cái.

“Vì công việc nên anh không thể đến Tokyo tìm em. Mỗi khi nhớ đến em, anh liền gấp máy bay, hi vọng có thể bay đến bên cạnh em.” Anh nói.

Tôi đột nhiên cảm thấy rất xấu hổ. Tôi vừa dùng chân đạp lên chiếc áo len tôi mua tặng anh. Anh lại trong mấy ngày gấp máy trăm chiếc máy bay, nỗi nhớ nhung lan tràn trong phòng.

“Có bao nhiêu chiếc máy bay thế?” Tôi hỏi anh.

“Không biết, anh không có đếm.”

“Vậy cùng nhau đếm đi.” Tôi nói.

Tôi đếm được tổng cộng có chín trăm tám mươi sáu chiếc máy bay. Trong sáu ngày, bình quân mỗi ngày anh gấp được một trăm sáu mươi tư chiếc máy bay. Là nhớ đến tôi một trăm sáu mươi bốn lần.

“Em đã về, những chiếc máy bay này có thể bỏ vào thùng rác rồi.” Anh nói.

“Không được! Em muốn giữ chúng lại. Chỗ này có chín trăm tám mươi sáu lần nhớ em. Nếu sau này anh quên em, em sẽ dùng chín trăm tám mươi sáu chiếc máy bay này nhắc nhở anh, nhắc nhở anh đã từng nhớ em nhiều như vậy.”

Tôi phát hiện người khách thuê tầng trên có để lại một bể cá không lớn không nhỏ, bên trong còn có ống phát sáng bảy sắc. Tôi đem chín trăm tám mươi sáu chiếc máy bay bỏ vào trong bể cá, vừa hay có thể để đầy bể. Sau đó tôi ôm bể cá đặt trên chiếc tủ thấp, gắn điện vào. Những chiếc đèn neon phát sáng. Những chiếc máy bay giấy trong bể cá dường như đang bay trên bầu trời đêm Tokyo. Nhìn nó như ánh sáng lấp lánh đa sắc của các đô thị về đêm.

“Đẹp quá!” Tôi ngắm những chiếc máy bay.

Lâm Phương Văn ôm chặt tôi từ phía sau: “Sau này đừng âm thầm ra đi.”

Tôi cũng không muốn như vậy.

Vào một buổi sáng của năm học cuối cùng ở trường đại học, trời bắt đầu mưa tầm tã. Trong phòng học, không còn thấy Lâm Phương Văn. Chỗ anh thường ngồi giờ luôn trống. Lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau cũng là trong căn phòng này, anh đang xem “Long Hồ Môn”. Không ngờ đó đã là chuyện của hai năm trước. Không thể cùng tốt nghiệp với anh, tôi có chút tiếc nuối. Tôi đã từng rất sợ mất anh. Nhưng mỗi khi nhìn thấy chín trăm tám mươi sáu chiếc máy bay trong bể cá kia như những chiếc máy bay thật đang bay lượn trên bầu trời đêm Tokyo, tôi cuối cùng cũng tin rằng anh sẽ không rời bỏ tôi.

Hôm đó được tan học sớm, mưa vẫn như thác đổ không ngừng. Tôi đi ra đến cổng trường, có một người phụ nữ từ chiếc xe riêng đi tới. Đó là mẹ

của Lâm Phương Văn, người lái xe là một người đàn ông trung niên có vóc dáng thấp bé.

“Cô Trinh.” Bà gọi.

“Bác gái.” Tôi có chút không ngờ. Chắc hẳn bà không phải đang đợi tôi.

“Có phải Lâm Phương Văn đã thôi học rồi không? Bác vừa đến ký túc xá tìm nó, họ nói trước khi nghỉ hè nó đã chuyển đi.”

“Vâng ạ. Công việc của anh ấy khá bận rộn, hơn nữa còn rất phát triển.”

“Đó cũng không phải là lý do không đi học.” Bà rất thất vọng. “Nó đang ở đâu?”

Tôi không biết có nên nói cho bà biết hay không.

“Nó bảo con không được nói với bác, đúng không?”

“Không, không phải đâu ạ.”

“Cái áo len này bác định đưa cho nó, hãy giúp bác chuyển cho nó.” Bà đưa món đồ đó giao tận tay tôi.

Nước mưa tạt lên gương mặt tang thương của bà, đôi mắt to của bà vô cùng mệt mỏi. Tôi không biết nên nói gì để an ủi bà. Bà chạy đến, trèo lên chiếc xe có người đàn ông thấp bé kia, người đó vẫn luôn cúi đầu. Chiếc ô tô chậm rãi chạy đi. Có lẽ Lâm Phương Văn không nên hận bà, bà có quyền chọn người đàn ông cho chính mình.

Hết chương 4.1

CÔ GÁI TRÊN CÂY SA KÊ

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 4+2: Nỗi Nhớ Rải Không Trung(2)

Tôi xách áo lên đến nhà của Lâm Phương Văn, lại phát hiện ở đó có một cô gái chỉ mặc độc một chiếc áo thun và một chiếc quần ngắn mỏng hoa lá màu đen đang ngồi trên sô pha. Cô gái đó đang kéo chiếc đàn violin tan nát mà Lâm Phương Văn tặng tôi, âm thanh vô cùng chói tai.

“Cô là ai?” Cô gái hỏi tôi.

Chị ta lại hỏi tôi là ai.

“Tôi là bạn gái của Lâm Phương Văn.” Tôi nói.

Cô gái thấp bé thon gầy, có cảm giác hơi khô khan, da ngăm đen. Đôi mắt bé nhưng tinh quái. Mũi cũng rất thấp, cánh mũi hếch lên trời, cùng đôi mắt nhỏ lấp lánh, giống như bốn cái lỗ vắt lên mặt. Chỗ đẹp nhất trên người chị ta là hai đùi, thon dài khác xa thân người gầy còm. Chị ta còn có vòng eo đặc biệt nhỏ, ngực cũng nhỏ giống hai cái chén. Chị ta là ai? Vì sao lại ở trong nhà Lâm Phương Văn?

“Đây là một cây đàn violin tốt.” Chị ta cầm đàn đặt lên trên vai, làm động tác kéo đàn. Dường như trong lòng có một khúc nhạc vang lên, chỉ có một mình trong phòng và kéo đàn vô cùng say sưa.

“Đáng tiếc không biết ai đã đập nó tan nát rồi.” Chị ta nhìn đàn thở dài.

“Là tôi.” Tôi nói.

Cô gái mỗi một điều thuốc, nói: “Chị đã từng sống chung với một nhà vĩ cầm ở Áo ba năm. Đương nhiên, trong ba năm chị đây còn có bạn trai khác. Nhưng, kĩ thuật kéo đàn violin của chị là theo học anh ta. Động tác kéo đàn

của anh ta rất gợi cảm, mỗi lần như vậy chị đều muốn lập tức làm tình với anh ta. Có một lần, chúng tôi cãi nhau, chị đem chiếc đàn violin trị giá một trăm nghìn của anh ta ném xuống sông. Anh ta lập tức nhảy xuống sông cứu cây đàn anh ta yêu nhất, nhưng đã quá muộn.” Chị ta ngả người lên sofa, cười lớn.

Trước mặt người lạ lại nhắc đến chuyện làm tình, loại phụ nữ này nhất định rất thoải mái bày tỏ tình cảm.

“Lâm Phương Văn đi đâu rồi?”

“Lúc chị tỉnh dậy đã không thấy rồi.”

Tỉnh dậy? Họ vừa ngủ cùng nhau?

“Tôi còn chưa biết chị là ai?”

“Lâm Nhật. Còn em?”

“Trình Vận.”

“Trình Vận. Cái tên thật dễ nghe.” Chị ta lại hút một hơi thuốc lá, “Chị là chị của Lâm Phương Văn.”

Lâm Phương Văn từng nhắc đến anh có một người chị, di truyền tính cách của cha anh, thích phiêu bạt khắp nơi. Tôi không ngờ chính là cô gái phóng khoáng trước mắt này. Hình dáng của chị không giống với Lâm Phương Văn và bác Lâm.

“Em là bạn gái của Lâm Phương Văn.” Tôi nói.

“Chị đã sớm đoán ra!” Chị nhiệt tình ôm chặt tôi.

“Cơ thể của em ôm thật đã. Chẳng em chị nhất định cũng thích ôm em.” Chị ấy làm tôi có chút xấu hổ.

“Thuốc chị hút, có mùi hương rất lạ.” Tôi nói.

“Chị mới trở về từ Nga, đây là thuốc lá mà thợ mỏ hay hút. Chị và Lâm Phương Văn đã ba năm rồi chưa gặp nhau. Em quen nó bao lâu rồi?”

“Hai năm ạ.”

“Thằng em chị có phải là người yêu tốt hay không?”

“Thế nào mới tính là người yêu tốt ạ?”

“Là khiến phụ nữ đau lòng, đó là người yêu tốt.”

Chị ấy lấy ra một chiếc máy bay trong bể cá, vươn tay lên cao đẩy máy bay đi. Chiếc máy bay kia lượn qua đầu tôi, từ phòng khách bay thẳng đến trần nhà phòng ngủ, rồi từ từ rớt xuống.

“Đây là máy bay do em trai chị gấp.” Chị ấy nói.

“Sao chị biết?”

“Chỉ có máy bay nó gấp, mới có thể bay cao như vậy, xa như thế.”

Lâm Phương Văn cầm một túi đồ trở về.

“Khăn mặt, bàn chải đánh răng và áo ngủ của chị đây.” Anh nói với Lâm Nhật.

“Chị ngủ khóa thân.” Chị ấy nói nghiêm túc.

“Đó là chuyện của chị, xin đừng khóa thân trong phòng khách.” Lâm Phương Văn cũng trang nghiêm nói với chị ấy.

Tôi đưa áo len cho Lâm Phương Văn, “Cái này là mẹ anh bảo em đưa cho anh.”

“Là áo len của mẹ sao?” Lâm Nhật mở túi đồ ra, là một chiếc áo len cổ chữ V màu xám tro. Lâm Nhật ôm vào trong lòng, mặt dán lên chiếc áo len nói: “Ấm quá!”

“Vậy thì tặng cho chị đó.” Lâm Phương Văn vẫn nói với giọng điệu vô tình trước sau như một.

“Tốt quá!” Lâm Nhật lấy áo len làm của riêng.

Buổi tối, tôi ở lại nhà của Lâm Phương Văn, Lâm Nhật ngủ ở phòng bên cạnh. Ánh trăng chiếu lên người Lâm Phương Văn, tôi nằm trên người anh, chia sẻ ánh trăng.

“Sao chị anh không giống anh?”

“Chị ấy giống ba.”

“Chị ấy làm nghề gì?”

“Cứ cho là phóng viên đi.”

“Anh và chị có tình cảm tốt chứ?”

Đợi thật lâu, anh không có trả lời tôi. Hơi thở của anh dần trở nên nặng trĩu, ngủ rất giống một đứa trẻ.

Có người gõ cửa.

“Ai đó?”

Lâm Nhật trên người choàng một chiếc chăn lông, đẩy cửa tiến vào. Tôi vội vàng lăn xuống khỏi người Lâm Phương Văn.

“Chị có thể ngủ cùng các em không?” Trên mặt chị là bộ dạng bất lực.

“Không phải chị thích ngủ khỏa thân sao ạ?” Tôi hỏi chị ấy.

Chị ấy gỡ chần lông trên người ra, bên trong mặc chiếc áo ngủ mà Lâm Phương Văn đã mua cho chị. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Ánh trăng rất đẹp. Chị ở phòng bên kia không nhìn thấy được ánh trăng.”

“Ánh trăng ở ngay bên cạnh.” Tôi nói.

“Em ngủ trên ngực nó, chị ngủ trên chân nó. Mỗi người chiếm một nửa, được không?” Chị ấy gối đầu lên chân Lâm Phương Văn.

Tôi nằm trước ngực Lâm Phương Văn. Hai người phụ nữ cùng chia sẻ ánh trăng và hơi ấm trên người anh.

“Nghệ sĩ violin kia, chị có yêu anh ta không?” Tôi hỏi chị.

“Yêu. Dù ngăn ngủi nhưng mà có yêu.”

“Nhưng lúc chị và anh ta bên nhau, vẫn tiếp tục qua lại với người đàn ông khác.”

“Bởi vì có chết chóc, chị không muốn trung trinh.” Lâm Nhật nhìn tôi và nói.

“Không. Bởi vì có chết chóc, em mới sẵn lòng trung trinh.” Tôi nói.

“Chị rất cô đơn.” Chị ấy cuộn mình lại.

“Chị đang nhớ đến nhà vĩ cầm kia hay là người đàn ông khác?” Tôi lại hỏi.

“Chị và anh ta tình cờ gặp nhau trên xe lửa, chỉ bên nhau một ngày một đêm, nhưng chị lại điên cuồng nhớ về anh ta.”

“Anh ta ở đâu? Chị có thể tìm được anh ta mà.”

“Chị không muốn gặp lại anh ta, không muốn phá hoại cảm giác này.”

“Chị đang trốn tránh sao?”

“Không. Là bảo vệ, bảo vệ một mối tình.”

“Một người đàn ông ở chung với chị ba năm, nhưng chị không nhớ anh ta. Chị lại đi nhớ một người xa lạ chỉ ở bên chị một ngày một đêm sao?”
Tôi có chút thẫn thức.

“Vì mối tình chỉ kéo dài một ngày một đêm nên chưa từng có cơ hội thối rửa.”

Lúc đó tôi đã nghĩ, những lời chị ấy nói có lẽ đúng. Thời gian nuôi dưỡng một mối tình, cũng làm hư hại một mối tình.

Lâm Nhật bình an đi vào giấc ngủ trên chân Lâm Phương Văn, còn tôi trần trọc mãi. Trong cơ thể hai người đó có chảy chung dòng máu, cũng đã cảm và khó nắm bắt giống nhau. Lâm Phương Văn có giống như chị của anh hay không? Anh không nhớ tôi, nhưng lại nhớ rõ một người phụ nữ chỉ trong một ngày vui vẻ?

Lâm Phương Văn tỉnh dậy trong lúc ngủ mơ.

“Đừng nhúc nhích, chị anh đang nằm trên chân anh.” Tôi khẽ nhắc nhở.

Anh nhìn người chị cuộn người lại ngủ, hôn tôi một cái.

“Nếu cứ như vậy, anh sẽ cưới em hay không?” Tôi hỏi anh.

“Có.” Anh dụi dàng trả lời.

Tôi bật khóc.

Lâm Nhật dừng chân ở Hồng Kông hai tuần rồi lại đi. Chị ấy nói muốn đến Israel tìm một người bạn, chị rất nhớ người đó. Khi ở sân bay, chị ôm tôi rồi nói: “Nếu thằng em nhà chị đối xử với em không tốt, thì hãy chia tay nó.”

“Em sẽ làm vậy.” Tôi nói.

Chị ấy lại ôm chặt Lâm Phương Văn một lúc lâu, mới bước vào khu vực cấm.

Lâm Nhật đi, nhưng sự đa cảm mà chị mang đến vẫn còn lưu lại trong nhà. Lâm Phương Văn dành phần lớn thời gian ở lại trong phòng sản xuất, cùng với lời ca yêu đương của anh. Tôi bắt đầu hối hận vì sống chung với anh. Sớm chiều gặp mặt thì tình yêu chói rọi bao nhiêu cũng sẽ trở nên bình thường nhạt nhẽo. Điều đó không phải là mối quan hệ mà tôi muốn. Tôi không muốn làm một người phụ nữ chỉ biết ngồi chờ đàn ông về mỗi tối, còn không biết người đàn ông đó có nhớ đến người phụ nữ đang chờ anh ta trở về hay không.

Tôi tìm mọi cách lấy lòng anh. Tôi nấu cơm, để trong nồi giữ nhiệt để đợi anh về ăn. Thậm chí, tôi còn đan áo len. Tôi của khi đó, khẳng định là một người phụ nữ sợ mất đi người đàn ông không muốn ổn định.

Buổi tối hôm đó, tôi đang ngồi máy móc đan áo len, đột nhiên chán ghét bản thân mình. Lâm Phương Văn mở cửa đi vào, tôi hung dữ ném áo len cái phịch. Anh không để ý đến tôi, vẫn một mạch đi vào phòng ngủ. Tôi tức giận cầm túi xách bỏ đi, về nhà của tôi, khóc cả buổi tối. Có phải thời gian quá lâu, chúng tôi đều trở nên lười biếng? Lười yêu thêm một chút chẳng? Ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư, anh không đi tìm tôi.

Anh là một người đàn ông sẽ không cầu xin tình yêu từ phụ nữ, cuối cùng tôi tự trở lại.

Lúc tôi mở cửa đi vào, anh đang ngồi trên ghế sofa thổi kèn harmonica mà tôi tặng. Thấy tôi tới, anh không dừng lại.

“Em đến đây chỉ để ngắm máy bay của em.” Tôi đến trước bể cá, vớt ra một chiếc máy bay.

Anh kéo tay tôi, ôm chặt tôi vào lòng. Trên người anh, tôi ngửi được mùi dầu ô liu và mùi nhựa thông. Mùi hương đó là của Phí Anna, tôi không bao giờ quên.

“Anh đã gặp Phí Anna, đúng không?” Tôi trừng mắt với anh.

“Không có.” Anh phủ nhận.

“Sao anh phải nói dối em? Em dám khẳng định, anh vừa mới gặp chị ta.”

Anh rất sừng sốt. Anh không biết rằng phụ nữ thường có cái mũi rất nhạy.

“Có đúng không?” Tôi gằn giọng hỏi anh.

Anh không nói gì.

“Anh từng hứa với em, sẽ không gặp chị ta nữa.”

Anh vẫn không nói lời nào như trước.

“Tại sao vậy?” Tôi vừa khóc vừa hỏi anh.

Anh vẫn không trả lời.

“Tại sao!” Tôi gào lên với anh, “Tại sao lại muốn tìm chị ta?”

Tôi hoàn toàn thất vọng. Hai năm qua, tôi đã cố gắng vì tình yêu, vẫn không cách nào thỏa mãn anh. Anh không cần một người phụ nữ giống như

tôi. Tôi chạy ào vào phòng trong, thu dọn những thứ thuộc về tôi.

Anh ngồi chỗ cũ, không ngăn tôi lại.

Tôi thu dọn đồ đạc qua loa, sau đó quay lại phòng khách.

“Chúng ta chia tay đi!” Tôi vừa khóc vừa nói với anh.

“Em thật sự muốn đi?”

“Anh là tên lừa đảo.” Tôi mắng anh.

Bản lĩnh của anh là không nói lời nào.

“Sao vẫn lên giường với chị ta?”

Tôi vốn chỉ định thăm dò anh, không ngờ anh lại không còn lời nào để phản bác. Anh quả nhiên lên giường cùng Phí Anna.

“Ngoại trừ im lặng và nói dối, em không biết giữa chúng ta còn có gì?”
Tôi rưng rưng bỏ lại một câu.

Tôi mở mạnh cửa rời đi, anh không giữ tôi lại. Những lúc tôi muốn đi, anh chưa bao giờ giữ tôi lại.

Tôi ôm hành lý, đi trong dòng người tấp nập giữa phố xá sầm uất ở Tiêm Sa Chủy, bất lực rơi lệ. Lòng lấy mà ngăn ngui chính là mối tình đầu của tôi.

Về đến nhà, lấy chiếc đàn vĩ cầm trên bức tượng ông già thê lương gục đầu xuống, kéo một bản “Vive L'Amour” mãi không dứt. Là lời thề non hẹn biển trăm năm, sẽ không còn bài hát đêm giao thừa nữa.

Địch Chi biết tôi và Lâm Phương Văn chia tay, chỉ nói: “Cũng chẳng phải không có đàn ông thì không sống được.”

Cô ấy dường như thấy may mắn vì tôi có thể cùng cô ấy thất tình. Quang Huệ vẫn đang dây dưa rề rà với Tôn Duy Đống. Nếu cô ấy không tìm được người đàn ông nào khác trước, thì cô ấy quyết không thả anh ta ra. Đúng vào lúc đó, một tin dữ đồng thời đả kích ba chúng tôi.

Tống Tiểu Miên sắp kết hôn rồi. Trong lúc ba chúng tôi đang chán chường buồn bã, thì cô nàng lại tìm được hạnh phúc!

Cô ấy báo tin vui với Quang Huệ trước tiên. Cô nàng ngọt ngào hỏi Quang Huệ qua điện thoại: “Tớ muốn biết địa chỉ của cậu có thay đổi hay không.”

Một người bạn đã lâu không gặp bỗng nhiên gọi điện thoại đến cho bạn, rồi hỏi địa chỉ của bạn. Không còn nghi ngờ gì nữa, người bạn đó muốn gửi thiệp mời đám cưới đến cho bạn, đồng thời cho rằng bạn sẽ thấy vui thay cho mình.

“Chồng của bạn ấy là bác sĩ!” Giọng điệu Quang Huệ tràn ngập ghen tỵ.

“Bạn ấy mà cũng có thể lấy được bác sĩ?” Địch Chi nói với vẻ mặt khó tin, “Bạn ấy rất bình thường mà.”

“Gần quan được ban lộc nha!” Quang Huệ nói, “Các cậu còn nhớ mẹ bạn ấy không? Bác ấy rất muốn đưa con gái lên tầng lớp trên đó.”

“Tớ không đổ kị vì bạn ấy lấy chồng bác sĩ, tớ đổ kị vì bạn ấy lên xe hoa mà thôi.” Tôi lên tiếng.

“Cô gái điều kiện càng bình thường thì càng sớm lấy chồng. Ba người chúng ta tố chất cao như thế, ba mươi tuổi có thể lấy chồng thành công hay không còn chưa biết.” Địch Chi nghiêm túc nói.

Quang Huệ rất không vui, vì cô ấy vẫn luôn muốn được lấy chồng tốt. Cô ấy tìm được một nha sĩ, nhưng không cách nào ép bản thân mình yêu

anh ta. Thế mà Tiểu Miên lại tìm được một bác sĩ. Địch Chi đổ ky vì đến giờ cô ấy vẫn không tìm được đàn ông tốt. Người cô ấy muốn lấy thì lại không muốn cưới cô ấy. Tôi đổ ky, vì tôi không có được hạnh phúc như thế. Nếu Tiểu Miên biết chúng tôi ghen ghét cô ấy kết hôn, thì cô ấy nhất định sẽ hối hận vì đã báo tin kết hôn cho chúng tôi biết.

Hết chương 4.2

CÔ GÁI TRÊN CÂY SA KÊ

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 4+3: Nỗi Nhớ Rải Không Trung(3)

Hôn lễ được cử hành ở giáo đường Thiên Chúa tại khu Bào Mã. Ba chúng tôi cố gắng trang điểm, ăn mặc một phen. Quang Huệ tin rằng ở trong hôn lễ sẽ có cơ hội làm quen một vị bác sĩ. Địch Chi ngoại trừ suy nghĩ sẵn “người đẹp” ra, còn muốn thể hiện mình còn xinh đẹp hơn cô dâu. Tôi là một cô gái thất tình, đương nhiên cũng muốn trang điểm thật đẹp. Nhạc Cơ và bạn trai cùng đến, nghe nói là con nhà giàu. Nhưng thật ra chồng của Tiểu Miên mới khiến chúng tôi hoảng sợ.

Đứng trước bàn thờ, người đàn ông mặc lễ phục màu đen đang lo lắng đứng chờ cô dâu đó chính là chồng của Tiểu Miên. Hình thể của anh ta giống như một con kiến phóng đại lên ba trăm ngàn lần. Mặc dù đã phóng to lên ba trăm ngàn lần, nhưng bởi vì cơ thể vốn thật sự quá nhỏ cho nên bây giờ anh ta cao lắm cũng cỡ một mét năm bảy. Cái cổ ngắn gần như không thấy đâu, lưng còn có phần còng xuống, tay chân dài mà nhỏ. Càng nhìn càng thấy anh ta giống quái thú là con kiến máy lớn trong bộ phim “Siêu nhân”. Tiểu Miên gả cho một người như vậy sao? Chúng tôi lập tức không còn đổ kị với cô ấy nữa.

Cha và mẹ của Tiểu Miên đều giữ khuôn mặt đặc biệt nghiêm nghị. Họ đại khái cho rằng con kiến lớn là kiệt tác tâm đắc của họ, là ông chồng như ý mà rất nhiều cô gái tha thiết mong ước.

Cha sứ dẫn dắt khách mời cùng nhau hát bài “Chúc mừng kết hôn”... “Tình yêu hoàn mỹ hơn hẳn mọi thứ trên thế gian... Tình yêu vĩnh cửu, vì đôi chúng ta nguyện bên nhau mãi mãi... Ngây thơ, tin cậy. Không sợ sinh, tử, bệnh, lão...”

Tôi nhập tâm hát lên mỗi một từ trong bài hát, đó là tình yêu lý tưởng nhất. Có lẽ vì quá nhập tâm, từ câu thứ hai tôi đã bắt đầu lạc nhịp. Dịch Chi và Quang Huệ đã nhìn quen không thấy lạ nữa, nhưng sau lưng tôi truyền đến một tiếng cười. Mà sau lưng tôi là một người đàn ông đeo mắt kính gọng vàng. Anh ta thân thiện mỉm cười với tôi. Khi đó, tôi thật không ngờ, anh ta là người đàn ông thứ hai của tôi.

Sau hai tuần Tiểu Miên và con kiến lớn đi Châu Âu hưởng tuần trăng mật trở về, tôi nhận được điện thoại của Tiểu Miên.

“Có một người rất muốn làm quen với cậu.”

“Ai cơ?”

“Bạn học của ông nhà tớ, cũng là đồng nghiệp, tên là Từ Khởi Phi. Ngày tớ kết hôn, anh ấy đã gặp cậu, rất có ấn tượng với cậu.”

“Nhưng mà tớ không có chút ấn tượng nào cả.”

“Cậu đương nhiên không biết anh ta để ý cậu. Tớ không nói với anh ta là cậu đã có bạn trai, không biết cậu có thích hay không. Huống hồ cũng chỉ là làm quen một người bạn mới, không nhất định phải nói đến chuyện cưới xin, thêm lựa chọn cũng tốt mà. Từ Khởi Phi là một người đàn ông tốt, nếu không tớ sẽ không giới thiệu cho cậu. Anh ta chia tay với bạn gái đã hai năm rồi, vẫn chưa có người yêu, năm nay ba mươi tuổi, làm ở khoa ngoại. Tối thứ bảy tuần này, chúng ta đi ăn với nhau được không?”

“Thật ngại quá, không hay lắm.” Tôi khéo léo từ chối.

“Người ta là kim cương hột xoàn nha, có rất nhiều người tranh nhau giới thiệu bạn gái cho anh ta, anh ta vẫn không thấy vừa mắt.”

“Anh ta coi trọng tớ, thì tớ nhất định phải đi ăn cùng anh ta sao?” Tôi hơi tức giận nói lại.

“Cứ cho là đi ăn với tớ là được rồi. Một chút sĩ diện này không phải cậu cũng không nề mặt tớ chứ?”

Tôi không ngờ Tiểu Miên mới lấy chồng được hai tuần, mà miệng lưỡi đã giống một bà trẻ rồi.

“Được rồi.”

Kỳ thật, tôi không có hứng thú đi kết bạn với một người đàn ông khác. Lâm Phương Văn vẫn ở trong lòng tôi, vẫn là nỗi đau buốt tim gan của tôi. Nhưng, phụ nữ luôn luôn có chút hư vinh, có một người đàn ông tốt bày tỏ sự ngưỡng mộ với mình, bản thân cũng có phần hứng khởi. Lâm Phương Văn đi tìm Phí Anna sau lưng tôi, tôi quang minh chính đại đi ăn cùng Từ Khởi Phi, cũng chẳng có gì sai. Tôi cố tình trả thù anh.

Địa điểm bữa tối là ở phòng cơm Tây của nhà hàng Lệ Tinh.

Từ Khởi Phi mặc một bộ âu phục chỉnh tề màu xanh thẫm, thắt một chiếc cà- vát sọc trắng xanh lá cây. Mái tóc dày đen được chải thẳng thơm. Trên mặt đeo một đôi kính gọng vàng, còn trên người tỏa ra mùi thuốc khử trùng.

“Tôi vừa mới tan ca đến đây.” Anh ta nói.

Anh đứng lên bắt tay với tôi. Dáng người rất cao, thân thể cường tráng. Mười ngón tay cũng rất sạch sẽ, tinh tế, là đôi bàn tay thích hợp để làm phẫu thuật.

“Trình Vận là bạn thời trung học của em, chúng em đều là thành viên của đội bóng chuyền nữ.” Tiểu Miên tràn ngập mùi vị bà cô lên tiếng giới thiệu.

Tên của con kiến bự là Quan Ngạn Minh, là bạn học thời đại học với Từ Khởi Phi.

“Từ Khởi Phi trước đây là đội trưởng đội bóng chuyên học sinh Hồng Kông, hai cậu có chung sở thích nha!” Tiểu Miên tích cực chào hàng.

“Sau khi vào đại học không chơi bóng nữa, sợ bị thương đến ngón tay.” Từ Khởi Phi nói.

“Cuộc phẫu thuật cho Lệ Lệ là do anh ấy phụ trách.” Tiểu Miên lại tìm chuyện nói.

“Đáng tiếc lúc cô ấy được đưa đến bệnh viện thì đã quá trễ.” Từ Khởi Phi tiếc nuối.

“Tớ thật rất nhớ Lệ Lệ, cô ấy chưa từng yêu đương đã qua đời, thật đáng tiếc.” Tiểu Miên cảm thán.

“Đó là cái chết hạnh phúc nhất.” Tôi bác bỏ.

Lúc tôi nói ra lời này, ba người họ đều trợn mắt nhìn tôi, giống như tôi nói sai rồi vậy.

“Không đúng sao? Cuộc sống không vấn không vương kỳ thực là hạnh phúc nhất.” Tôi chữa lại.

Cả bữa cơm, Tiểu Miên là người nói nhiều nhất. Cô ấy giờ đã là phụ nữ có chồng, không cần giữ dáng vẻ rụt rè. Con kiến bự nói chuyện ít, cũng ít khi cười. Anh ta dường như gánh trên lưng toàn bộ gian nan khổ cực của thế giới vậy. Từ Khởi Phi chỉ nói những lúc thích hợp. Ăn xong món tráng miệng, Tiểu Miên kéo tôi cùng đi toilet với cô ấy. Mục đích của cô bạn đương nhiên không phải là đi vệ sinh.

“Cậu thấy Từ Khởi Phi là người như thế nào?”

“Không tồi. Nhưng tớ không có cảm giác với anh ta.”

“Anh ta là bác sĩ, đương nhiên không lãng mạn như nghệ sĩ rồi. Nhưng anh ta sẽ chăm sóc người khác, hơn nữa rất có thành ý. Bác sĩ đem lại cảm giác an toàn nhất. Tớ nghe Địch Chi nói cậu và Lâm Phương Văn đã chia tay rồi.”

Địch Chi lẩm chuyện kia!

“Nếu tớ mắc bệnh không thể chữa, anh ta cũng không có cách nào cứu sống tớ.” Tôi nói.

“Cậu mắc bệnh không thể chữa sao?” Cô ấy nghiêm túc hỏi tôi.

Bệnh không thể chữa của tôi là yêu một người đàn ông không thể cho tôi một chút cảm giác an toàn nào.

Tiểu Miên thấy bữa cơm đã đi qua, mà tôi và Từ Khởi Phi dường như không có phóng điện, hiển nhiên có hơi thất vọng. Xe của con kiến bị đậu ở Richland, sau khi chia tay hai người họ, tôi và Từ Khởi Phi đi bộ đến bãi đậu xe khách sạn New World để lấy xe. Một nhóm thợ đang treo bóng đèn bảy màu lên cây thông Noel ở trước cửa New World, chuẩn bị đón Giáng Sinh. Hóa ra đã đến tháng mười hai rồi.

“Sắp đến Giáng sinh rồi.” Từ Khởi Phi lên tiếng.

“Đúng vậy.” Trên đường gió rất lạnh, Từ Khởi Phi cởi áo khoác phủ lên người tôi.

“Cảm ơn anh.”

“Đêm giao thừa em sẽ làm gì?” Anh hỏi tôi.

“Anh thì sao?”

“Đêm giao thừa mấy năm qua anh đều trải qua ở bệnh viện. Ngày đó mỗi năm, bệnh viện thường rất bận rộn. Rất nhiều người vui quá hóa buồn.”

“Trong hôn lễ em không nhớ đã gặp anh lúc nào.” Tôi nhắc lại.

“Anh đã thấy em. Em đến cùng hai cô bạn. Lúc hát thánh ca, anh đứng sau lưng em, em hát lạc điệu.”

“Em nhớ rồi, anh là người đã cười em.”

“Xin lỗi, anh không có ác ý.”

“Không sao, đúng là âm sắc của em không đầy đủ.”

“Rất ít người âm sắc không đầy đủ, nhưng em hát rất nhập tâm.”

“Anh đang châm chọc em, đúng không?”

“Không, anh cảm thấy em rất đáng yêu.”

Ngay lúc đó, tôi chạm mặt Lâm Phương Văn. Anh đội mũ lưỡi trai, là chiếc mũ mà khi mới quen anh, anh vẫn luôn đội nó. Anh vẫn đi thẳng về phía tôi, hơn nữa anh đã nhìn thấy tôi. Tôi và Từ Khởi Phi sánh vai nhau đi tới, trên người tôi còn khoác áo của anh ta. Tôi không biết phải làm sao. Anh liếc nhìn tôi một cái, đi lướt qua vai tôi, vượt qua cây thông Noel đầy kim tuyến bạc. Sau đó anh băng qua đường và mất hút. Lần gặp mặt đầu tiên sau khi chia tay, đã xảy ra một hiểu lầm lớn.

Xe của Từ Khởi Phi từ New World chạy ra, lăn từng bước trên con đường đông đúc vào tối cuối tuần của tháng mười hai, nửa bánh cũng khó dời đi. Mặt tiền các tòa nhà treo đèn đỏ sáng lấp lánh. Những ngọn đèn nối đuôi nhau kéo thành một dải đỏ dài mãi. Xe ô tô không thể nhích tới trước, trăm ngàn chiếc xe vì giảm phanh mà đuôi xe phát ánh đèn hiệu, tất cả đều màu đỏ, tạo ra một con đường đỏ kéo dài không có điểm tận cùng, xa xa mãi. Radio phát bài “Jingle Bells” sớm. Tôi nhớ đến gương mặt của Lâm Phương Văn và sự phản bội của anh, bụm mặt khóc nức nở.

“Em không sao chứ?” Từ Khởi Phi bị tôi dọa sợ.

Tôi tìm bừa một lý do để trả lời: “Em ghét bị vây ở đây.”

“Anh sẽ nghĩ cách.”

Chẳng biết từ khi nào, anh đã lái xe dừng ở một chỗ tránh xe, mở ô cửa phía trên xe ra.

“Bây giờ em thấy tốt hơn chút nào chưa?”

Bởi vì tôi khóc quá dữ, cho nên cũng co giật rất kịch liệt, căn bản không thể trả lời anh.

“Sao anh tới được đây?” Tôi hỏi anh.

“Đã vi phạm rất nhiều luật giao thông, may mà không bị cảnh sát tóm được. Không phải em mắc chứng sợ không gian chật hẹp chứ?”

“Không, không có. Anh có thể đưa em đến một nơi không?”

“Em muốn đi đâu?”

“Chỉ cần dừng lại một lát.” Tôi nói.

Tôi nhờ anh lái xe chạy đến một chỗ đối diện nhà của Lâm Phương Văn. Ban công tầng hai mươi vẫn sáng đèn, Lâm Phương Văn đang đứng một mình trên ban công uống bia. Trên đầu anh vẫn đội chiếc mũ thất tình. Lần đầu tiên tôi cảm thấy anh nhìn qua hơi đáng thương. Tôi không thể trở lại, tôi cứ nghĩ đến chuyện anh đặt Phí Anna trên người là tôi liền không cách nào tha thứ cho anh. Bỗng nhiên có cơn gió mạnh thổi qua, chiếc mũ của Lâm Phương Văn bị gió cuốn từ trên đầu rơi xuống dưới lầu. Anh biến mất trên ban công, có lẽ xuống dưới tìm mũ.

“Chúng ta đi thôi.” Tôi nói với Từ Khởi Phi.

Sau đêm đó, Từ Khởi Phi không tìm tôi nữa, chắc hẳn anh đã biết trong lòng tôi có một người. Càng gần tới đêm giao thừa, tôi lại càng hoang vắng. Lẽ nào tôi vì một bài hát mà quay lại với Lâm Phương Văn sao? Anh chưa bao giờ cầu xin tôi, không xin tôi tái hợp. Tôi lúc nào cũng sẵn sàng quay lại bên anh, chỉ cần anh mở miệng, tôi nhất định sẽ quay lại. Hóa ra bộ nhớ của con người có một hệ thống tự động tinh lọc. Nó sẽ tự xóa sạch những ký ức không vui, tôi dường như dần dần cảm thấy chuyện anh lên giường với Phí Anna là không có thật.

Quang Huệ đi châu Âu đón năm mới cùng Tôn Duy Đống, vì Quang Huệ tiếc rẻ món tiền du lịch dành cho mình. Địch Chi đã sớm đặt cọc với tôi, tôi và cô ấy cùng nhau đón giao thừa.

Địch Chi gần đây hút thuốc rất dữ, còn hút cần sa cùng với người công ty đĩa hát.

Đêm giao thừa, tôi vẫn không nhận được bất cứ tin tức gì từ Lâm Phương Văn, nổi thất vọng biến thành sự phẫn nộ. Tôi và Địch Chi kiên quyết trang điểm ăn diện một phen, đi tham dự một bữa tiệc Disco của một người đồng nghiệp Địch Chi.

Địch Chi tô quét mặt tôi trắng bóc, không khác gì màu cái bóng đèn. Sau đó, cô ấy giúp tôi kẻ mắt đậm màu đen, đôi mắt tôi giống như hai cái dấu ngoặc đóng màu đen. Cô ấy còn giúp tôi tô son môi màu đỏ cà chua. Tôi chưa bao giờ trang điểm đậm và cầu kỳ như vậy.

“Cậu bây giờ mới giống một cô gái. Tớ mà là đàn ông, thấy cậu cũng sẽ động lòng.” Địch Chi tán thưởng.

Địch Chi chỉ mặc một chiếc áo da cùng váy da, trên áo và váy đều quần dây xích vàng. Trên mũi giày cao gót mười hai phân cũng gắn con bướm vàng. Mái tóc vừa dày vừa xoắn phủ trên vai.

“Cậu đi tham gia tiệc giao thừa, hay là tham gia tiệc Halloween vậy?”
Tôi hỏi cô ấy.

“Biết đâu tối hôm nay sẽ tìm được bạn trai thì sao!” Cô ấy tràn ngập hi vọng.

Tôi mang một đôi giày cao tám phân, đó là đôi giày cao gót lần đầu tiên tôi mang trong đời. Địch Chi đi như bay, tôi đuổi theo phía sau, vất vả lắm mới theo kịp. Đêm giao thừa không có đàn ông, thực sự là giày vò.

Bữa tiệc Disco được tổ chức trong một quán bar tại Lan Quế Phường. Lan Quế Phường trong đêm giao thừa, chật ních nam nữ tha hồ vui chơi, xe không thể chạy vào. Mang một đôi giày tám phân đi bộ trên đoạn đường Tà Lộ này đối với tôi mà nói là một chuyện hết sức vất vả. Huống hồ, trên đường Tà Lộ có phòng tranh của Phí Anna.

“Tớ quên mất phòng tranh của yêu nữ thích trai trẻ là ở tòa nhà nào rồi.”
Địch Chi nói.

“Là căn kia.” Tôi chỉ và tòa nhà cũ đối diện quán bar. Thế nhưng, lâu một đã không còn là căn phòng tranh, mà là một cửa hàng bán quần áo công sở dành cho nữ.

“Sao lại biến thành cửa hàng quần áo?” Tôi có phần bất ngờ.

“Ai đã mua hết những bức tranh của yêu nữ thích trai trẻ? Hay là hết kinh doanh rồi.”

Hết chương 4.3

CÔ GÁI TRÊN CÂY SA KÊ

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 4+4: Nỗi Nhớ Rải Không Trung(4)

Ở vũ trường rất đông đúc. Chủ nhân bữa tiệc là giám đốc PR của công ty thu âm mà Địch Chi làm việc, là một người phụ nữ trung niên khá được hoan nghênh. Chị ta nhiệt tình bắt chuyện với tôi và Địch Chi, sắp xếp chúng tôi ngồi giữa một đám nam nữ. Họ đều là một thân một mình đến đây, đã uống nhiều rượu. Địch Chi và một người đàn ông cắt kiểu đầu húi cua trong số đó chơi oẳn tù tì. Lần nào cô ấy cũng đều thua, bị phạt uống rất nhiều rượu. Người đàn ông kia thường mượn cớ gần gũi cô ấy, bỗng nhiên đặt cánh tay lên vai tôi. Tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng hổ thẹn, ông ta coi tôi là loại phụ nữ gì hả? Tôi không phải đến đây để tìm một người đàn ông qua đêm. Tôi đứng lên, kéo Địch Chi đi.

“Chúng ta phải đi đâu?” Cô ấy say, mơ mơ màng màng hỏi tôi.

“Rời khỏi đây.” Tôi trả lời.

Tên đàn ông tóc húi cua đỡ Địch Chi, rồi nói: “Anh đưa em về nhà.”

Địch Chi dựa vào anh ta, lèm bèm nói: “Được.” Lại nói với tôi: “Có người đưa chúng ta về.”

“Không. Chúng ta tự về.” Tôi đoạt lại Địch Chi từ tay tên đầu húi cua.

Tôi lôi kéo Địch Chi ra khỏi vũ trường thì đã hơn mười một giờ, trên đường chật ních đoàn người đợi giây phút đếm ngược.

“Tớ muốn quay lại uống rượu.” Địch Chi giãy giụa, đẩy tôi ra.

“Không được! Không được quay lại đó!” Tôi kéo cô ấy, còn cô ấy thì liều mạng phản kháng. Trong lúc hỗn loạn, tôi đẩy cô ấy một cái. Ai ngờ cô

ấy đứng không vững, bị tôi đẩy ngã té trên mặt đất. Đầu cô ấy đập vào thềm đá, chảy một vũng máu.

Đúng lúc có hai cảnh sát tuần tra đi ngang qua, lập tức gọi xe cứu thương đưa Địch Chi đến bệnh viện.

Địch Chi nằm trên cáng cứu thương, tôi rất sợ cô ấy sẽ chết. Dù thế nào tôi cũng không nghĩ đến sẽ trải qua đêm giao thừa trên một chiếc xe cứu thương. Mà tôi sắp trở thành hung thủ giết chết người bạn thân của mình.

Bác sĩ của phòng cấp cứu giúp Địch Chi băng bó vết thương. Bác sĩ nói cô ấy chỉ bị thương ngoài da, lúc này tôi như trút được gánh nặng. Cô ấy uống quá nhiều rượu, nên bác sĩ muốn cô ấy ở lại bệnh viện một đêm để quan sát thêm. Tôi theo Địch Chi đến phòng bệnh, lòng áy náy khôn nguôi.

“Xin lỗi cậu, không phải tớ cố ý đẩy cậu đâu.”

“Hừ! Nếu phá nát dung mạo của tớ, tớ sẽ không tha thứ cho cậu.”

“Tớ để cậu đẩy lại tớ xem như báo thù.”

“Hai người chúng ta vào đêm giao thừa phải trải qua ở bệnh viện, còn chưa đủ đáng thương sao?” Cô ấy cười khổ, “Cậu không được đi, phải ở lại với tớ.”

Chúng tôi nằm ngủ trên chiếc giường bệnh chật hẹp, truyền cho nhau hơi ấm. Địch Chi ngủ rất nhanh, y tá nói bệnh viện không cho ngủ lại. Tôi vén chăn lại cho Địch Chi rồi rời khỏi phòng bệnh. Tôi đi qua phòng làm việc của y tá, hai cô y tá còn trẻ tuổi đang nghe chương trình phát thanh. Khi đồng hồ chỉ vào mười hai giờ đêm, DJ nói, “Đây là ca khúc mới của một nhà viết lời, đặc biệt yêu cầu chúng tôi phát sóng bài hát này đầu tiên vào đêm giao thừa năm mới 1988. Anh ấy muốn tặng một người, chúc cô năm mới vui vẻ.”

“Cần bao nhiêu cơn mưa bụi,

Mới có cơn mưa bụi này,

Cần bao nhiêu lần gặp ngẫu nhiên,

Mới có lần gặp ngẫu nhiên này?

Đôi ta là nhân vật trong câu chuyện,

Hay có đôi ta mới có câu chuyện?

Tất cả những nét bút hồng này là

Vì anh hèn nhát, hay em góc ghech?

Đợi chờ ngàn năm, phải chăng chỉ vì đợi một mối duyên tàn, một lần tan vỡ?

Lẽ nào năm tháng đó, thực sự như những cánh chim giữa trời, bèo dạt trong nước?

Trôi được đều trôi mất, bay được liền bay xa.

Chỉ còn nỗi nhớ và niềm quên, chỉ còn thất vọng cùng bất lực...”

Ca khúc do một nam ca sĩ Đài Loan thể hiện, vòng vèo u tối giống câu chuyện tình yêu của chúng tôi. Cả người tôi mềm nhũn cả ra, ngồi xõm trên mặt đất, dùng đôi tay siết chặt cơ thể mình, mới có thể tỉnh táo lại. Anh đã tặng tôi bài hát đêm giao thừa, tôi phải trả lại anh cái gì đây?

“Ca khúc này rất hay à. Tên bài hát là ‘Mưa bụi’. Tối nay không có mưa bụi.” Nữ DJ nói.

“Trình Vận.”

Một người đàn ông gọi tôi, tôi ngẩng đầu lên, là Từ Khởi Phi đang mặc áo bác sĩ màu trắng.

“Sao em lại ở đây?”

“Có người bạn bị thương, em theo bạn ấy nhập viện, bây giờ không sao nữa rồi.”

“Sao em ăn mặc thế này? Anh thiếu chút nữa đã không nhận ra em rồi?” Anh nhìn tôi với ánh mắt có phần xa lạ.

Đúng vậy. Tôi trang điểm dày màu đậm, mặc một chiếc váy đen ôm bó sát người, mang một đôi giày cao gót, thật giống một kỹ nữ rẻ tiền. Tên đàn ông tóc húi cua trong bữa tiệc Disco sàm sỡ chúng tôi, có lẽ lỗi không hoàn toàn ở anh ta.

“Anh vừa mới tan tâm, em có muốn anh đưa em về không?”

“Không cần đâu, cảm ơn anh.”

“Ừ. Vậy hẹn gặp lại.” Anh nói.

“Tạm biệt.”

Tôi đứng lên, rời khỏi hành lang.

“Trình Vận.” Anh lại gọi tôi.

“Sao ạ?”

“Chúc mừng năm mới!”

“Chúc mừng năm mới!”

Lâm Phương Văn dùng bài hát để gọi tôi về, lời hiệu triệu của anh, tôi luôn luôn không thể từ chối. Trên người tôi vẫn còn giữ chìa khóa nhà anh,

tự mở cửa đi vào. Những chiếc máy bay trong bể cá vẫn giống như đang bay lượn trên bầu trời Tokyo như cũ, tất cả đều không thay đổi.

Lâm Phương Văn đứng trên ban công, quay đầu lại nhìn tôi.

“Chúc mừng năm mới.” Anh nói.

“Chúc mừng năm mới.” Tôi cũng đáp lại.

“Em trở về vì muốn đẩy anh từ ban công xuống dưới thôi.”

Anh dang hai tay nói: “Được thôi.”

Chúng tôi đứng trên ban công đợi bình minh. Ngày 1 tháng 1 năm 1989, chúng tôi vẫn ở cùng nhau, tựa như tương phùng sau một kiếp.

“Mũ lưỡi trai của anh đâu?”

“Có một buổi tối ở đây đã làm mất rồi.” Anh trả lời.

“Phí Anna đâu?”

“Anh cũng chỉ gặp chị ta một lần.” Anh nói.

“Anh là một tên lừa đảo, một tên lừa đảo xấu xa, rất xấu xa.”

Anh ôm chặt lấy tôi: “Sẽ không có lần sau.”

Vào buổi chiều ngày 1 tháng 1, tôi đón Định Chi xuất viện. Cô ấy bị đụng vỡ đầu, còn tôi quay lại với Lâm Phương Văn, cô ấy hận chết tôi.

Nghỉ hè năm 89, tôi đã tốt nghiệp. Tôi tìm được việc làm trong bộ phận tiếp thị của tập đoàn công nghiệp quy mô lớn. Cùng năm đó, Quang Huệ cũng tốt nghiệp. Cô ấy đảm nhiệm quản lý kinh doanh trong một công ty bất động sản cho thuê và buôn bán cửa hàng cùng văn phòng.

Nhạc Cơ làm tư vấn ngân hàng tư nhân trong một ngân hàng lớn. Bên cạnh cô nàng nếu không phải công tử nhà giàu, thì là luật sư, giám đốc các loại.

Phòng marketing chỉ có một mình tôi là nhân viên, mọi chuyện lớn bé đều do tôi phụ trách. Có một hôm, Lâm Phương Văn đến đón tôi tan tầm. Anh đưa tôi đi qua mấy khu phố.

“Chúng ta định đi đâu vậy?” Tôi có chút kỳ quái.

Anh đi vào một con phố nhỏ, một chiếc xe riêng đậu trên đường phố. Anh đến gần một chiếc xe màu xanh da trời mới tinh, mở cửa xe.

“Chiếc xe này của anh sao?” Tôi rất bất ngờ.

Anh ngồi trên ghế lái, mở động cơ.

“Sao không nói cho em biết?”

“Muốn cho em một niềm vui bất ngờ.”

Ngày đó, chúng tôi vui sướng lái xe vòng quanh một vòng lớn từ Hương Cảng, Cửu Long đến Tân Giới. Tôi không ngờ năm tháng sau, trên xe có một người phụ nữ khác.

Tối hôm đó, tôi, Địch Chi và Quang Huệ ăn cơm chiều ở vịnh Đồng La. Sau khi ăn xong, chúng tôi định bắt xe taxi.

Địch Chi đúng lúc thấy xe của Lâm Phương Văn chạy qua bên cạnh chúng tôi.

“Cậu xem, đó không phải xe của Lâm Phóng sao?”

Tôi cũng vừa vặn nhìn thấy phần đuôi xe, đúng là xe của anh. Không ngờ lại gặp anh ở đây, đúng là trùng hợp.

“Được rồi, chúng ta không cần ngồi taxi nữa.” Địch Chi nói.

Tôi cùng Địch Chi và Quang Huệ chạy tới đuổi theo xe anh. Tôi điên cuồng vẫy tay sau xe anh, anh không nhìn thấy tôi. Khi mà gần như không đuổi kịp, thì may mà phía trước vừa chuyển sang đèn đỏ, xe anh dừng trước đèn giao thông.

Tôi vừa thở hổn hển vừa chạy lên, gõ lên cửa xe của anh. Anh nhìn thấy tôi, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc. Hóa ra bên cạnh anh còn có một người phụ nữ khác, là Nhạc Cơ. Tôi sững người ra, đứng như trời trồng, cảm thấy mình như một con ốc. Nhạc Cơ nhìn tôi, sau đó quay đầu đi, cô ấy không định giải thích với tôi.

Địch Chi và Quang Huệ đuổi kịp.

“Sao còn không lên xe?” Tôi chưa kịp ngăn cản Địch Chi đã giật cửa trèo lên xe.

Lên xe rồi, cô ấy và Quang Huệ mới phát hiện người phụ nữ khác trên xe, mà lại là Nhạc Cơ. Phản ứng của Lâm Phương Văn và Nhạc Cơ đã tố cáo cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì.

“Chúng ta đi thôi.” Tôi nói với hai cô bạn.

“Trình Vận, lên xe.” Địch Chi kéo tôi lên xe, “Sao lại không lên xe, đây là xe của bạn trai cậu mà.” Địch Chi cố ý nói thế cho Nhạc Cơ nghe, “Mà kỳ nha, Nhạc Cơ, sao cậu lại ở đây?”

Nhạc Cơ không quan tâm đến Địch Chi. Lâm Phương Văn không nói một câu.

Tôi mờ mịt đứng trên đường, Địch Chi kêu tôi không được về, tôi còn chỗ nào có thể đi sao? Tôi phải đi về.

Anh ngồi trên ghế sofa.

“Bắt đầu bao lâu rồi?” Tôi hỏi anh.

Anh không trả lời.

“Tại sao lại là Nhạc Cơ?”

Anh không trả lời.

Tôi cầm đồ đạc ném anh.

“Em khinh thường anh!” Tôi hò hét với anh.

Tôi lại cầm đồ đạc lên ném anh không ngừng.

“Tại sao anh làm tổn thương em hết lần này đến lần khác? Nếu không còn yêu em, có thể nói cho em biết, không cần phải lừa dối em!”

Anh sang đây ôm tôi.

“Anh đã không còn yêu em nữa.”

Anh ngăm nhìn tôi, không nói một lời.

“Anh nói đi!”

Anh vẫn không nói lời nào.

Ruột gan tôi đứt từng khúc. Tối hôm đó là buổi tối khó khăn nhất. Tôi từng nghĩ muốn từ trên ban công nhảy xuống, nhưng lại sợ từ nay về sau không còn nhìn thấy mặt anh. Trong giây phút như thế, tôi vẫn còn quyến luyến khuôn mặt đó, bởi vậy tôi càng thêm hận anh. Tôi nằm dài trên giường khóc thật lâu, anh trong phòng khách chẳng ừ chẳng hử. Tôi khóc rồi lại khóc, ngủ thiếp đi trên giường. Nửa đêm tỉnh dậy, anh nằm bên cạnh tôi, mắt mở to, tôi cũng mở to mắt, không còn lời nào để nói. Niềm vui trên

giường vẫn bại bởi sự phản bội. Có lẽ đàn ông đều thích sự mới mẻ, hưởng hồ một người đàn ông sống bằng nghề sáng tác, nghệ thuật? Cả đời anh cần rất nhiều đàn bà, tôi chỉ là một trong số đó, cuối cùng cũng phải biến mất. Anh giống như một vị thần, tôi chỉ là một cống phẩm tế thần. Anh ăn xong rồi, làm phong phú cuộc sống rồi, quên tôi rồi. Tôi đề lên người anh, anh vẫn đang mở to mắt nhìn. Tôi cởi áo mặc trên người, cởi áo ngực, cầm hai tay anh đặt lên ngực của tôi.

“Đừng như vậy.” Anh nói.

Tôi điên cuồng hôn anh, dùng tất cả bản năng tôi có để kích thích ham muốn của anh. Anh đã lâu chưa làm tình với tôi, tôi tưởng anh quá bận, hóa ra anh đã yêu người khác. Tôi muốn anh trở lại trong cơ thể tôi, nhớ lại cơ thể tôi. Tôi cởi áo và quần của anh, anh cũng cởi quần của tôi. Anh đề lên người tôi, tôi không ngừng rơi lệ. Tôi nắm chặt thắt lưng của anh, kéo cơ thể anh gần tôi hơn, hi vọng anh vượt ve an ủi nơi đó, ở lại bên cạnh tôi. Cho dù không giữ lại được, thì cũng có lần cuối cùng tốt đẹp nhất.

Tôi rất hối hận, đó tuyệt đối không phải một lần tốt đẹp nhất. Những chuyển động lên xuống của cơ thể đó thật giống như đang bốc thí. Anh chảy đầy mồ hôi, tôi đọng đầy nước mắt, nằm trên giường như hai người xa lạ.

“Tình yêu của chúng ta tan biến từ khi nào?” Tôi hỏi anh.

Anh không trả lời.

“Anh đã lên giường với Nhạc Cơ, đúng không?”

“Không có.” Anh lên tiếng.

“Em không tin anh.”

Tôi ôm lấy chiếc đàn violin bị tôi ném vỡ vẫn luôn đặt bên cạnh giường. Tôi kéo một chút phát ra tiếng đàn chói tai và sáo rỗng.

“Ngày mai em sẽ rời khỏi đây.” Tôi nói.

“Em không cần phải như vậy.”

“Em quyết định rồi, em không quen được bố thí.”

Sáng hôm sau, anh rời khỏi. Tôi tìm Địch Chi giúp tôi thu dọn hành lý.

“Hộp nhạc cũ bằng sứ này, cậu có muốn mang theo không?” Cô ấy hỏi tôi.

“Muốn.”

“Máy bay trong bể cá thì làm sao đây?”

Tôi ôm bể cá đến ban công. Tôi dùng cả hai tay vớt máy bay ra khỏi bể, ném lên trời. Chỗ này có chín trăm tám mươi sáu chiếc máy bay là chín trăm tám mươi sáu lần anh nhớ tôi, đều bay rải rác trên không trung, bay được liền bay xa.

Hết chương 4

CÔ GÁI TRÊN CÂY SA KÊ

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 5+1: Ôm Anh Lần Nữa(1)

Tôi lại trở về nhà của tôi, tình cờ nghe thấy bài hát của Lâm Phương Văn trên radio, luôn không tìm được mà bật khóc. Anh như bài hát của anh vậy, dường như đã không còn bất kỳ quan hệ nào với tôi nữa.

Thế nhưng, Địch Chi không còn cùng tôi thất tình sớm nhất. Cô ấy có bạn trai mới.

“Anh ấy cao một mét chín, vai rộng cả nửa mét, ngực rộng trăm hai đó!” Cô nàng phấn khởi khoe với chúng tôi.

“Anh ta là tiên sinh Hương Cảng? Loại người quái dị đầy đất cát dầu mỡ?” Tôi hỏi cô bạn.

“Đương nhiên không phải rồi. Anh ấy làm kinh doanh. Tổ và bạn tham gia tụ họp hội sinh viên du học Mỹ, anh ấy là chủ tịch hội sinh viên.”

Thành thật mà nói, tôi không có cảm tình đối với mấy cái hội sinh viên du học Mỹ, du học Anh, du học gì gì đó. Chẳng qua họ tìm một lý do để làm quen bạn khác phái mà thôi.

“Anh ta buôn bán cái gì?” Quang Huệ lên tiếng hỏi bạn.

“Anh ấy kinh doanh dầu mỏ.” Địch Chi trả lời.

“Dầu mỏ?” Tôi kinh ngạc, “Anh ta là người Ả Rập Saudi?”

“Nói bậy à! Anh ấy là đại lý kinh doanh dầu mỏ, là gia tộc làm ăn. Anh ấy giúp mẹ anh ấy làm việc. Anh rất giỏi thể thao, tennis, lướt ván, lặn, bắn tên bắn súng đều giỏi.”

“Điều kiện anh ta tốt như vậy, sao chưa có bạn gái?” Tôi hỏi Địch Chi.

“Anh ấy có yêu cầu cao mà. Nghe nói anh ấy trước đây có rất nhiều bạn gái, nhưng không có ai trối buộc được anh ấy.”

“Cậu cẩn thận, anh ta là công tử đào hoa à.” Quang Huệ nhắc nhở.

“Anh ấy lớn hơn tớ mười tuổi. Anh ấy nói với tớ, anh ấy mệt rồi, giờ rất muốn kết hôn.”

“Vậy chẳng phải là cậu sẽ bước chân vào gia đình giàu có sao?” Tôi chọc bạn.

Địch Chi cười tươi như đóa hoa nở rộ trong gió, sau đó nói nghiêm túc: “Tớ cũng muốn kết hôn. Tớ không giống hai cậu, tớ đã từng yêu mấy người đàn ông, đã mệt mỏi rồi. Tớ thật sự rất ghét mỗi tối đêm giao thừa còn phải đi tìm đàn ông. Tớ không có yêu cầu gì nhiều, chỉ cần có một người đàn ông chăm sóc tớ là tớ hạnh phúc nhất rồi.”

“Chúng ta ra một hiệp ước đi.” Tôi nói tiếp, “Trong ba chúng ta, ai lấy chồng trước thì sẽ phải bồi thường cho hai người còn lại.”

“Sao phải bồi thường?” Địch Chi hỏi tôi, giống như cô nàng sẽ là người lấy chồng sớm nhất vậy.

“Hai người còn lại cô đơn đáng thương như vậy, đương nhiên phải được bồi thường rồi, chí ít mỗi người phải được năm nghìn đồng.” Tôi hùng hồn nói.

“Tớ tán thành.” Quang Huệ đồng ý.

“Được rồi!” Địch Chi nói.

Địch Chi chính là năm mơ cũng không ngờ đến, cô ấy lại tìm được một người đàn ông có điều kiện tốt như vậy.

Vào một buổi chiều, tôi nhận được điện thoại của Địch Chi. Cô ấy ngọt ngào báo cho tôi một dãy số điện thoại mới: “Sau này cậu gọi theo số điện thoại này là có thể tìm được tớ. Đây là số nhà của Điền Hồng.”

“Cậu nhanh như vậy đã sống cùng anh ta?”

“Là anh ấy đưa chìa khóa nhà cho tớ. Tớ đang đợi anh ấy tan tầm. Hóa ra cảm giác chờ một người đàn ông đi làm về lại hạnh phúc như vậy. Cậu cũng mau mau tìm một người đi.”

Tôi thật muốn khóc, phụ nữ không có đàn ông hóa ra lại đáng thương thế sao. Địch Chi không phải cố ý làm tổn thương tôi, mà là cô ấy chưa bao giờ để ý đến cảm nhận của người khác.

Địch Chi gác điện thoại, tôi lại gọi điện thoại cho Quang Huệ. Cô bạn ở đầu bên kia điện thoại nói rằng: “Hôm nay không được rồi! Là sinh nhật của Tôn Duy Đống. Dù sao tớ cũng phải ở bên cạnh anh ấy, cậu có đến không?”

Nếu như tôi đi, Tôn Duy Đống nhất định sẽ hận tôi. Có đôi khi tôi thật sự khâm phục anh ta, biết rõ một người phụ nữ đã không còn yêu mình mà vẫn bằng lòng dây dưa tiếp.

Rời khỏi văn phòng, thì trời đã tối. Tôi đột nhiên có một loại kích động muốn tìm bừa một người đàn ông trên đường lôi lên giường, dù sao Lâm Phương Văn đã không còn yêu cơ thể này.

“Trình Vận.” Tiếng một người đàn ông vang lên.

“Đã lâu không gặp.” Là Từ Khởi Phi.

“Sao lại gặp anh ở đây?”

“Anh có hẹn với bạn ở gần đây.”

Tôi bất giác để lộ vẻ mặt thất vọng. Tôi nhất định là cô đơn quá lâu rồi.

“Em chờ anh một chút.” Anh nói, “Anh sẽ quay trở lại ngay.”

Tôi thấy anh chạy vào một quán rượu gần đó, chỉ chốc lát sau, lại thấy anh chạy ra.

“Em đi ăn với anh nhé?” Anh hỏi tôi.

“Cùng với bạn của anh à?”

“Không. Anh đuổi cậu ta về rồi.”

“Sao anh lại không biết xấu hổ thế?”

“Không sao cả, là bạn học cũ, cũng không có chuyện gì quan trọng.”

Tôi đột nhiên có cảm giác an toàn mà trước nay chưa từng có, có một người đàn ông đã xuất hiện lúc tôi cô đơn nhất.

Chúng tôi cùng đi ăn món Pháp. Tôi gọi một chai rượu vang đỏ. Tôi chưa từng uống rượu vang đỏ, chỉ là muốn uống thôi. Đêm hôm đó, là lần đầu tiên ngồi ăn có khoảng cách gần với Từ Khởi Phi như vậy. Đã hơn một năm, tôi chưa từng nghiêm túc quan sát gương mặt anh. Mặt anh hóa ra cũng dễ coi, trong ánh mắt dường như ẩn chứa nhiều nỗi niềm.

“Tiểu Miên sắp sinh em bé rồi.”

“Phải không?”

“Các em không liên lạc với nhau sao?”

“Vòng tròn cuộc sống của chúng em khác nhau.”

Tôi uống nửa bình rượu vang đỏ, cố ý buông xuôi. Ở bên ngoài nhà hàng, tôi lôi kéo Từ Khởi Phi, nói: “Em không muốn về nhà, anh đi cùng

em có được không?”

“Em muốn đi đâu?”

“Đến nơi đánh mất tình yêu.”

Anh lái xe đưa tôi đến bãi biển.

“Sao lại muốn đến đây?” Tôi hỏi anh.

“Đợi mặt trời mọc.” Anh nói.

“Em không muốn ngắm mặt trời mọc!” Tôi ngang ngược.

Anh kéo tôi lại, “Đừng như vậy.”

Tôi rất muốn nhận được sự vỗ về của một người đàn ông, dùng ánh mắt mê hoặc anh ta, chúng tôi hôn nhau trên xe. Anh nắm tay của tôi, còn tôi thì ngủ trong lòng anh. Khi tỉnh dậy, đã là sáng sớm hôm sau. Anh vẫn đang ngồi yên trên ghế lái.

“Sao anh không gọi em dậy?”

“Em uống say mà.”

“Em có muốn ăn chút gì đó không?” Anh hỏi tôi.

Tôi gật đầu.

Chúng tôi đến một quán ăn nhỏ trên bãi biển ăn sáng. Trái tim tôi rồi bời. Một cuộc tình vừa mới mất đi, một cuộc tình khác lại mọc lên.

Anh đưa tôi về nhà.

“Em nghỉ ngơi thêm đi.” Anh nói.

“Vậy còn anh?”

“Anh phải đi làm, hôm nay anh trực.”

“Sao anh không nói sớm? Thiếu ngủ, bác sĩ làm hỏng người bệnh thì phải làm sao?”

“Anh ngồi tù thì em nhớ đến thăm anh nha.” Anh cười nói.

Tôi khẩn cấp kể chuyện này với Dịch Chi.

“Tốt đó. Phụ nữ phải yêu đương mới có ánh cầu vồng. Tớ vẫn không dám nói cho cậu biết, hình như Lâm Phóng đã sống cùng Nhạc Cơ.”

Mặc dù tôi đã sớm nghĩ tới, nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu. Anh nói anh chưa lên giường với Nhạc Cơ, sau cùng vẫn ở cùng với cô ta.

Buổi tối, tôi nhận được điện thoại của Từ Khởi Phi.

“Em muốn gặp anh.” Tôi nói với anh.

“Không được rồi, bây giờ anh đang trực. Em có thể đến bệnh viện không?”

Tôi đến bệnh viện, anh vừa phẫu thuật xong cho một bệnh nhân.

“Chúng ta ra ngoài đi dạo.” Anh đề nghị.

“Anh rời khỏi đây được à?”

“Em cũng là bệnh nhân.” Anh nắm tay của tôi.

Từ Khởi Phi cho tôi cảm giác an toàn từ trước đến nay tôi chưa từng có, khiến tôi muốn dựa vào anh mà không sợ kết cục anh sẽ giống như Lâm Phương Văn, trốn tránh sự dựa dẫm của tôi.

Tôi hỏi anh: “Anh không muốn biết chuyện trước đây của em à?”

“Không muốn.” Anh nói, “Mỗi người trong chúng ta đều có quá khứ.”

Điện thoại của anh vang lên, anh phải chạy đến phòng phẫu thuật.

“Em có thể đến phòng trực của bác sĩ chờ anh.” Anh nói.

Tôi ở trong phòng trực của bác sĩ đợi anh. Đột nhiên, tôi có một loại hạnh phúc, đó là hạnh phúc chờ người đàn ông của mình làm việc xong. Anh trở lại, bộ dạng mệt mỏi, trên mặt còn có vết máu.

“Trên mặt anh có máu.”

“Là máu của bệnh nhân, luôn là như vậy.” Anh nói, “Anh có thể tan ca rồi, anh đưa em về nhà.”

“Không được. Anh đã hai ngày rồi không ngủ.”

“Anh đâu có mệt.”

Anh kiên trì muốn đưa tôi về nhà. Anh rất khốn khổ, không ngừng ngủ gà ngủ gật, lái xe trên đường chạy theo hình chữ S. Anh mở cửa sổ xe để gió làm bản thân tỉnh táo, còn không ngừng vỗ mặt mình.

Tôi khó chịu muốn khóc, nói với anh: “Đều là do em không tốt.”

Anh không nói chuyện, chỉ dịu dàng nắm tay tôi.

Tôi bỗng dưng nghĩ rằng không được phụ lòng anh. Tôi không biết mình có yêu anh hay không, hay là chỉ tìm anh làm thế thân.

Tôi quyết định nói rõ với anh: “Có lẽ anh không nên gặp em nữa.”

“Tại sao?” Anh rất không hiểu.

“Có rất nhiều chuyện không có nguyên nhân. Anh là bác sĩ nên cũng hiểu rõ, có rất nhiều bệnh cũng không có nguyên nhân.”

“Nhưng anh sẽ dốc sức chữa trị cho em.”

“Em vô phương cứu chữa rồi.” Tôi chạy ào vào tòa nhà, không quay đầu lại, hẳn là anh rất thất vọng.

Tôi không gọi điện cho anh, anh cũng không tìm tôi.

Ba ngày sau, tôi đến Singapore giải quyết công việc. Ở trong phòng khách sạn, người tôi nhớ đến lại không phải Lâm Phương Văn, mà là anh.

Tháng 10 năm 1989, tôi rời Hồng Kông đến Singapore làm việc sáu ngày đã trở về. Ở sảnh đón người xuống máy bay, có một người ở xa xa vẫy tay với tôi, là Từ Khởi Phi. Vào giây phút đó, tôi không muốn lại mất đi anh. Tôi cũng không bất ngờ lắm. Trong ba giờ trên máy bay, tôi vẫn luôn nghĩ rằng có khả năng anh sẽ đón tôi. Nếu đã định trước anh là của tôi, anh sẽ đón tôi.

Anh hôn lên mặt tôi, nói: “Anh rất nhớ em.”

“Làm sao anh biết hôm nay em về?” Tôi giả bộ rất ngạc nhiên.

Đáp án đúng như tôi nghĩ. Anh gọi điện đến công ty của tôi, đồng nghiệp trong công ty nói tôi đi Singapore công tác. Thế là anh sẽ hỏi thăm ngày tôi về và chuyến bay. Trước khi rời đi, tôi không yêu cầu đồng nghiệp giữ bí mật giúp tôi, hơn nữa tôi còn dán số hiệu chuyến bay lên tấm bảng tường.

Ở trên xe, chúng tôi hôn nhau cuồng nhiệt. Trên người anh tỏa ra mùi thuốc khử trùng đậm đặc, mùi hương tạo cảm giác an toàn nhất.

“Có rất nhiều bệnh, là không có nguyên nhân.” Anh nói với tôi.

“Em không hiểu.”

“Cho nên, không cần nói cho anh biết vì sao em thay đổi ý định. Anh cũng không định nói cho em biết, vì sao anh lại thích em.” Anh tuyên bố.

Xe chạy qua đường hầm dưới đáy biển, lại chạy qua đường hầm Hồng Kông, chạy về hướng Thâm Loan.

“Anh muốn đi đâu?” Tôi quay sang hỏi anh.

“Casablanca.” Anh trả lời.

Đó là nơi tôi và Lâm Phương Văn đón giao thừa cùng nhau.

Anh thấy tôi do dự, liền hỏi ngược lại tôi: “Em không muốn đến đó à?”

“Không, không có.” Tôi cũng muốn nhìn lại nơi đó.

Tới cầu lạc bộ Thâm Loan, hóa ra Casablanca đã dừng hoạt động rồi.

“Thật đáng tiếc, đây là một chỗ tốt.” Anh cảm thán.

“Đúng vậy.” Tôi nói, “Ở đây đã từng là một chỗ tốt.”

Tôi tưởng chỉ có tôi và Lâm Phương Văn kết thúc, thì ra Casablanca cũng kết thúc rồi. Căn nhà hàng dành cho tình yêu của chúng tôi đã kết thúc khốn khổ.

“Chúng ta lái xe đến chỗ khác.” Anh lại đề nghị. Anh vặn radio trên xe, đài phát thanh vừa hay phát bài hát “Ngày mai”. Cùng tôi có ngày mai đã không còn là Lâm Phương Văn.

“Ca khúc này rất hay.” Anh nhận xét.

“Lời bài hát là do bạn trai trước của em viết.” Tôi không muốn giấu diếm anh.

Anh không lên tiếng.

“Anh biết rồi sao?” Tôi hỏi anh.

Anh chỉ mỉm cười.

“Sao lại không nói cho em biết?” Tôi hỏi anh, “Tại sao còn nói bài hát này rất hay? Anh không cần phóng khoáng như vậy.”

“Anh thật tình nghĩ bài hát này hay. Một người đàn ông có thể vì một người phụ nữ viết ra một bài hát như vậy, nhất định là rất yêu cô ấy.”

“Đã kết thúc rồi, anh ấy nói đêm giao thừa hằng năm sẽ viết tặng em một bài hát. Đây là một bài trong số đó, sẽ không còn bài nào khác nữa rồi.”

“Anh không phải nghệ sĩ, không thể làm chuyện như thế cho em.” Anh mang theo chút tiếc nuối.

“Vậy anh có thể vì em mà làm cái gì?”

“Đêm giao thừa hằng năm anh sẽ làm một cuộc phẫu thuật cho em, miễn phí tất cả, có được không?” Anh mang bộ dạng trang nghiêm nói với tôi.

Tôi bị anh chọc cười, ôm bụng cười không ngừng. Anh đã biết quá khứ của tôi, nhưng lại không cho tôi biết.

“Anh không đổ kị chút nào sao?” Tôi lại hỏi anh.

“Nếu như đổ kị với một người, thì không phải là bản thân không có lòng tự tin sao?”

Tôi nhìn chăm chăm một bên mặt của anh, vào thời khắc đó, tôi đã yêu anh rồi.

Anh nắm chặt tay tôi, hỏi: “Giao thừa năm nay, em có thể trải qua cùng với anh không?”

“Đêm giao thừa năm rồi, không phải chúng ta đã cùng nhau trải qua một phút đồng hồ trên hành lang bệnh viện hay sao?”

Tập đoàn chúng tôi định hợp tác với đài phát thanh tổ chức một buổi nhạc hội lớn mừng Giáng sinh trước một trung tâm mua sắm. Một buổi cuối tuần đầu tháng mười một, tôi chạy đến đài phát thanh để thảo luận với người phụ trách bộ ngoại vụ. Ở đại sảnh, tôi đã gặp Lâm Phương Văn. Đó là lần chạm mặt với anh lần đầu tiên kể từ khi chúng tôi chia tay.

Hết chương 5.1

CÔ GÁI TRÊN CÂY SA KÊ

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 5+2: Ôm Anh Lần Nữa(2)

Em vẫn khỏe chứ?” Anh bắt chuyện trước với tôi.

“Đã lâu không nghe bài hát của anh.” Tôi nói.

“Gần đây không có bài nào hay, không nghe cũng được. Em đến đài phát thanh làm gì thế?”

“Chúng em tài trợ một lễ hội âm nhạc.”

“VẬY Ạ.”

Sau đó, là một sự trầm mặc nặng nề.

“Em đi đây.” Tôi muốn mở miệng nói tạm biệt trước với anh.

“Ngày em rời nhà, anh nhật từng chiếc máy bay trên đường về.” Anh nói.

Trái tim tôi chua xót, nhưng lại đáp lễ anh một câu: “Nhạc Cơ gần đây vẫn khỏe chứ?”

Anh im lặng. Tôi hiên ngang rời khỏi đó, nhưng lòng đau đớn. Vì sao tôi không nói với anh, tôi đã có bạn trai rồi. Phải chăng tôi vẫn luyến tiếc anh?

Tôi hẹn Từ Khởi Phi ăn trưa, anh hoàn toàn không nhìn ra sự khác thường của tôi. Anh đề nghị đi xem phim, tôi lại không muốn đi.

“Anh đưa em đến một nơi.” Anh nói.

“Nơi nào em cũng không muốn đi, em mệt lắm.”

“Em nhất định sẽ thích.” Anh lôi kéo tôi đi.

Anh lái xe đến bãi biển.

Trên bờ biển có hai đám con trai đang đánh bóng chuyền bãi biển. Từ Khởi Phi vẫy tay với bọn họ.

“Anh quen họ à?”

“Bọn anh trước đây cùng nhau đánh bóng chuyền. Bọn họ mỗi cuối tuần đều ở đây.” Anh nói.

“Tớ và bạn gái của tớ cùng tham gia.” Anh nói với họ.

Tôi đã rất lâu không chơi bóng chuyền dưới ánh nắng chiều rực rỡ, rất nhiều niềm vui dường như đã quay trở lại. Tôi hứng khởi lăn qua lăn lại trên bãi cát, cả người đầy cát. Trái tim không còn đau nữa, là Từ Khởi Phi mang ánh mặt trời đến bên tôi.

Tôi đi ăn cơm tối với Địch Chi và Quang Huệ. Địch Chi nói: “Tớ vừa phát hiện một loại áo ngực mới rất tốt, sau khi mặc vào thì ngực rất lớn. Các cậu nhất định phải mua.”

“Cậu đã cùng vương tử dầu mỏ lên giường rồi à! Cậu đã từng nói một người phụ nữ đột nhiên muốn mua áo ngực mới, đó là đã lên giường với bạn trai.” Tôi trêu bạn.

Cô nàng cười dâm dăng, “Cái này còn phải nói sao? Chúng tớ đã lên giường từ sớm rồi. Cậu và Từ Khởi Phi có lên giường chưa?”

“Tớ không trả lời cậu về vấn đề này.”

“Chẳng khác nào ngậm thừa nhận. Bác sĩ trên giường có nghiêm túc giống như đang làm phẫu thuật không vậy?”

“Cậu đi mà hỏi tiểu Miên.” Tôi nói.

“Tiểu Miên sinh con rồi, là một bé trai. Ngày đó, tớ chạm mặt một nhà ba người bọn họ. Cả người tiểu Miên biến dạng rồi, chỉ ít cũng mập thêm mười lăm kg. Trên mặt nổi đầy mụn đỏ, vòng eo rất thô, bụng cũng rất lớn, giống như còn một đứa trẻ chưa ra đời ở trong đó.” Địch Chi miêu tả lại.

“Cậu kể kinh khủng quá.” Tôi mắng.

“Cái đó cũng chưa là gì đâu. Gay go nhất chính là đứa bé không giống cô ấy chút nào, mà cực kỳ giống con kiến bự.”

“Tiểu Miên là người kết hôn sinh con sớm nhất trong số chúng ta.” Tôi cảm thán, “Thời gian trôi qua nhanh quá.”

“Kế tiếp có thể là tớ, hì hì.” Địch Chi hạnh phúc nói.

Quang Huệ đột nhiên nằm dài trên bàn khóc rống lên, khiến hai người chúng tôi hoảng sợ.

“Quang Huệ, cậu khóc cái gì?” Tôi hỏi cô ấy.

“Tớ cho tới bây giờ vẫn là xử nữ.” Cô nàng nước nở.

Tôi và Địch Chi nhìn nhau, không biết nên an ủi cô ấy hay là trêu chọc cô ấy nữa.

“Tớ cũng hi vọng mình vẫn là xử nữ.” Địch Chi nói, “Lúc lên giường với Điền Hồng, tớ luôn hối hận, tại sao tớ không phải là xử nữ? Khi cậu yêu một người, cậu sẽ muốn đem cái tốt nhất cho anh ấy. Thế nhưng, bây giờ tớ không thể làm được điều đó, nhưng cậu còn có thể.”

Ở cùng với Từ Khởi Phi, tôi chưa từng hối hận tôi không còn là xử nữ, cũng không hối hận vì đã đem thứ tốt nhất cho Lâm Phương Văn. Có phải tôi vẫn còn yêu Lâm Phương Văn nhiều hơn một chút?

Đêm giao thừa năm 1989, Từ Khởi Phi phải trực ban ở bệnh viện, anh hẹn tôi ăn tối vào ngày 1 tháng 1 để chúc mừng năm mới. Đêm giao thừa, tôi theo chân Quang Huệ và Tôn Duy Đống đến một nhà hàng Pháp ở Lan Quế Phường ăn tối.

Tôn Duy Đống gần đây đã làm một chuyện mà anh ta vẫn luôn rất tự hào đó là một chuyện vinh quang. Anh ta thường thấy gần phòng khám của anh ta có một lão ăn mày miệng đầy răng hỏng. Anh ta đã mời ông lão về phòng khám, giúp ông lão thay một bộ hàm răng mới.

“Anh căn bản không cần làm việc thiện như thế, có rất nhiều người ăn mày thật ra rất giàu.” Quang Huệ trách cứ anh ta.

Anh ta không cho rằng như vậy, phản bác: “Ông ta rất biết ơn anh.”

Tôn Duy Đống luôn luôn không hiểu một điều. Phụ nữ nếu đã thích anh, cho dù anh có là một tên khốn nạn tội ác tày trời thì cô ta vẫn cứ thích anh. Nếu cô ta đã không thích anh, thì cho dù anh tốt bụng nhân ái đến đâu cũng chẳng có ý nghĩa gì hết.

Lúc Tôn Duy Đống đi toilet, tôi nói với Quang Huệ:

“Cậu không thích anh ta, sao còn muốn dây dưa kéo dài thêm nữa, đã hơn một năm rồi.”

“Đúng vậy, tớ bực muốn ói rồi đây. Nhưng vứt anh ta đi, mấy ngày lễ đại loại như hôm nay, thì ai sẽ đến đưa tớ đi.”

“Thật sự không còn ai khác theo đuổi cậu?”

“Có một đồng nghiệp nam theo đuổi tớ. Người đó không tồi, rất chăm chỉ, rất có chí tiến thủ, cũng rất chu đáo.”

“Vậy sao không suy nghĩ về người đó một chút?”

“Anh ta cùng người nhà sống ở Truân Môn.”

“Thế thì có vấn đề gì?”

“Tức là gia cảnh anh ta không tốt, thu nhập của anh ta còn thấp hơn tớ.”

“Tớ không muốn đầu tư dài hạn. Tớ đem tuổi thanh xuân của tớ đầu tư lên anh ta, anh ta thành công biết đâu sẽ yêu một người đàn bà khác. Anh ta mà thất bại, tớ trắng tay. Tớ không muốn đứng trên đường chờ xe buýt với một người đàn ông, tớ không muốn lấy chồng ở Truân Môn.”

Tôi bỗng nhiên rất nhớ Từ Khởi Phi, cho dù anh ấy không phải là bác sĩ tôi cũng không quan tâm. Tôi chào cặp tình nhân oán hận Quang Huệ và Tôn Duy Đống, trước mười hai giờ nửa đêm chạy đến bệnh viện. Từ Khởi Phi đang trực ở bên trong.

“Chúc mừng năm mới!” Tôi nhào vào lòng anh.

“Chúc mừng năm mới!” Anh ôm tôi cười nói, “Anh đang nhớ về em.”

“Em cũng nhớ đến anh.” Tôi dịu dàng nói với anh.

“Không phải em ở cùng Quang Huệ và Tôn Duy Đống sao?”

“Em muốn anh là người đầu tiên em gặp trong năm 90.”

“Đúng vậy. Năm 1990 đã đến rồi.” Anh hôn tôi.

Điện thoại của anh vang lên.

“Y tá gọi anh, anh ra ngoài xem một chút.”

Tôi một mình ở lại phòng trực của bác sĩ, nơi đó có một cái đài radio. Đêm giao thừa năm 88, Lâm Phương Văn đã đưa bài hát lên radio, đêm giao thừa năm 89 có còn làm như vậy không? Tôi bật radio, lần mò mấy

đài, cuối cùng cũng tìm được tiết mục giống năm ngoái. Người chủ trì chương trình vẫn là nữ DJ năm ngoái kia. Đài vẫn phát những bài hát cũ, nhưng không phải “Ngày mai” cũng không có bài hát mới. Tôi rất thất vọng, Từ Khởi Phi đột nhiên đi vào.

“Em muốn nghe đài à?” Anh lên tiếng hỏi tôi. Ánh mắt của anh nói cho tôi biết, anh đã nhìn thấu tôi.

“Không có.” Tôi nói.

“Anh có một món quà muốn tặng em.”

Anh lấy từ trong túi quần ra một chiếc hộp nhung đỏ nho nhỏ đưa cho tôi.

Bên trong chiếc hộp nhung là một chiếc nhẫn bạc kim cương.

“Đây là quà năm mới, không phải nhẫn cầu hôn đâu. Em yên tâm đi. Anh đeo giúp em.”

Anh đeo chiếc nhẫn lên ngón áp út bàn tay trái của tôi, vừa khít.

“Sao anh biết độ rộng ngón tay của em?”

“Lần hẹn hò đầu tiên của chúng ta, em ngủ ở trên xe, em còn nhớ chứ?”

“Em nhớ.”

“Anh đã lén dùng một sợi dây trên xe quấn một vòng quanh ngón tay áp út bên tay trái của em để lấy chu vi ngón tay của em. Ngày hôm đó, anh đã quyết định mua cho em một chiếc nhẫn.”

“Sao lại là hôm đó?”

“Không biết nữa. Sau khi gặp em ở giáo đường, liền muốn ở bên em, đáng tiếc đã quá muộn, khi đó em đã có bạn trai. Sau đó, em lại thành người độc thân. Thành thật mà nói, khi biết em đã chia tay với bạn trai, anh rất vui.”

Đối với Từ Khởi Phi, tôi không còn lời nào để nói.

Đêm giao thừa của Địch Chi cũng không mấy vui vẻ. Mẹ, chị gái, bố dượng cùng với dì của Điền Hồng, cả nhà có thói quen vào đêm giao thừa hằng năm đều tham gia vũ hội ở Hilton. Địch Chi vì đêm vũ hội kia mà tâm tình vô cùng khẩn trương. Cô ấy lần đầu tiên ra mắt người nhà của Điền Hồng. Buổi chiều ngày 1 tháng 1, tôi nhận được điện thoại của bạn ấy. Biểu hiện của cô ấy qua điện thoại khá sa sút tinh thần.

“Có phải mẹ anh ta không thích cậu không?”

“Bà ấy không ngừng tán thưởng các cô gái khác trước mặt tớ, đều là thiên kim tiểu thư, luật sư, bác sĩ, kiến trúc sư các kiểu, còn nói các cô ấy đều thích Điền Hồng, tớ rất xấu hổ. Trước mặt người nhà của anh ấy, tớ ngay cả một chút tự tôn cũng không có, dường như tớ không xứng với anh ấy.”

“Điền Hồng nói thế nào?”

“Anh ấy nói quan trọng nhất là anh ấy thích tớ.”

“Vậy thì cậu có thể yên tâm rồi.”

“Tớ chưa bao giờ tự ti giống như tối qua.”

Để an ủi Địch Chi, tôi bằng lòng mời cô ấy đi uống trà chiều.

Tôi hẹn gặp Địch Chi ở quán cà phê. Địch Chi đến muộn, tôi chạm mặt mẹ của Lâm Phương Văn. Bà đi vào quán cà phê mua bánh ngọt, cũng đứng

lúc nhìn thấy tôi, thân thiết chào hỏi tôi.

“Trình Vận.”

“Bác gái.”

“Đã lâu không gặp cháu. Cháu gần đây vẫn khỏe chứ? Lâm Phương Văn thế nào?” Bà ngồi xuống ghế trước mặt tôi.

“Chúng cháu chia tay rồi ạ.” Tôi có phần xấu hổ.

Vẻ mặt của bà rất bất ngờ, liền hỏi tôi: “Sao lại chia tay?”

Tôi không muốn nói xấu Lâm Phương Văn, bà cũng không cố hỏi tôi.

“Bác thật không hiểu tình yêu của đám thanh niên các cháu.” Bà thở dài.

Quang Huệ cũng đến uống trà chiều. Cô ấy cuối cùng cũng đá bay Tôn Duy Đống. Cô nàng cũng tìm được bạn trai mới. Người đó tên là Hà Minh Hàn, là bạn của cấp trên, cũng là ông chủ của một công ty bất động sản, trong tay sở hữu mấy lô đất lớn, vô cùng giàu có. Anh ta lớn hơn Quang Huệ hai mươi tuổi, đã có vợ.

“Anh ấy thương tớ chiều tớ lắm. Tớ thích cái gì, anh ấy đều cho tớ.” Quang Huệ mang vẻ mặt phơi phới, chiếc nhẫn kim cương trên tay cô ấy còn lớn hơn nhiều so với tôi.

“Nhưng anh ta là người đàn ông đã có vợ.” Tôi nói.

“Tớ ở bên anh ấy rất hạnh phúc.”

“Cậu như vậy chẳng phải đang làm tình nhân của anh ta hay sao?” Dịch Chi nói chen vào.

“Tình nhân là địa vị rất lãng mạn.” Quang Huệ cãi lại.

“Tớ không muốn làm người thứ ba, tớ muốn làm chính thất.” Địch Chi bày tỏ.

“Hà Minh Hàn không giống với Vệ An, anh ấy rất có tình có nghĩa.” Quang Huệ chế nhạo lại bạn.

Địch Chi cười nhạt: “Có phải anh ta đã nói với cậu, anh ta không còn tình cảm với người phụ nữ kia, chỉ còn trách nhiệm? Có phải anh ta đã nói cậu là người phụ nữ anh ta yêu nhất trong cuộc đời này?”

Quang Huệ á khẩu không trả lời được.

“Đàn ông đều như nhau cả.” Địch Chi nói lớn: “Anh ta bất kể thế nào cũng sẽ không ly hôn với người phụ nữ kia.”

“Tớ không cần anh ấy rời khỏi chị ta.” Quang Huệ quật cường đáp trả.

“Vậy thì có một ngày anh ta sẽ rời xa cậu.” Tôi lên tiếng.

“Dù sao anh ấy vẫn tốt hơn so với Tôn Duy Đống. Trên thế giới này, đàn ông tốt còn quá ít. Tớ không may mắn như hai cậu, tìm được người đàn ông độc thân có điều kiện tốt.” Quang Huệ cười khổ.

Địch Chi nghe Quang Huệ nói như vậy cũng cảm thấy xót xa thay, kèm theo áy náy nữa, “Tớ cũng không tốt đẹp gì đâu, tớ phải đối đầu với một gia đình phong kiến.”

“Có lẽ do tớ có vấn đề, tớ say đắm tình yêu có khuyết điểm. Bây giờ tớ mới nhận ra ca từ bài hát ‘Ngày mai’ mà Lâm Phóng tặng cậu viết thật hay.” Quang Huệ khe khẽ hát lên:

“Nói với anh, anh và em liệu có tương lai hay không?”

Đoạn cuối của thời gian, phải chăng cất giấu suy nghĩ của em...”

Địch Chi cố sức lấy lòng mẹ của Điền Hồng. Lễ Giáng sinh còn chưa đến, cô bạn đã vắt óc suy nghĩ nên tặng quà gì cho bà. Tôi lại muốn tặng một chiếc áo len cho Từ Khởi Phi. Hôm đó, chúng tôi cùng nhau đi dạo công ty bách hóa.

“Cậu yêu Từ Khởi Phi à?” Địch Chi hỏi tôi.

“Sao cậu lại hỏi tớ như thế?”

“Tớ lại cảm thấy cậu vẫn yêu Lâm Phương Văn nhiều hơn một chút.”

“Sao lại nói thế?”

“Chỉ là một loại cảm giác.” Cô ấy nói, “Cậu đã quên kỳ kinh nguyệt đầu tiên của chúng ta cùng đến một ngày sao? Tớ và cậu có cảm ứng tâm linh.”

“Tớ bây giờ yêu Từ Khởi Phi. Anh ấy rất tốt với tớ.”

“Nhược điểm lớn nhất của cậu đó là yêu người khác.” Địch Chi vừa nói xong, đột nhiên đẩy tay tôi, nói tiếp: “Cậu xem là ai kìa?”

Hết chương 5.2

CÔ GÁI TRÊN CÂY SA KÊ

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 5+3: Ôm Anh Lần Nữa(3)

Tôi nhìn thấy Nhạc Cơ. Cô ta đang một mình lựa mua quần lót nam, trên tay đang cầm một chiếc quần lót bikini màu đen.

“Lâm Phương Văn thích mặc quần trong khêu gợi thế sao?” Địch Chi quay sang hỏi tôi.

“Có lẽ anh ta đã thay đổi sở thích.” Tôi trả lời.

“Chúng ta đi thôi.” Tôi kéo Địch Chi.

Nhưng đã quá muộn, Nhạc Cơ đã thấy tôi và Địch Chi, hơn nữa còn chủ động đến trước mặt chúng tôi.

Địch Chi nói với cô ta, “Cậu thật cởi mở, mua quần lót giúp đàn ông, chuyện này không phải người phụ nữ nào cũng làm được.”

Nhạc Cơ không cam chịu tỏ ra yếu thế, nói lại: “Có gì đáng ngạc nhiên đâu, không phải cô chưa từng thấy đàn ông mặc quần lót đấy chứ!”

“Hình như Lâm Phương Văn không thích mặc màu đen.” Tôi nói.

“Đây không phải mua cho anh ta.” Nhạc Cơ khẽ nhỏ giọng nói: “Tôi đã chia tay với anh ta. Tôi thật không hiểu, sao cô chịu đựng được anh ta.”

Tôi đã tưởng mình vẫn luôn cố gắng quên Lâm Phương Văn. Thế nhưng vừa nghe được tin anh và Nhạc Cơ đã đường ai nấy đi, tôi lại có một suy nghĩ xấu xa, có phải anh sẽ trở lại bên tôi?

Về đến nhà, đi vào phòng ngủ, tôi lại nghe thấy bài “Vive L'Amour” trong phòng. Hộp nhạc cũ bằng sứ mà Lâm Phương Văn tặng tôi đang chạy, không phải chứ.

“Có lẽ lúc này mẹ giúp con dọn dẹp phòng vô tình đụng phải nút bật rồi.” Mẹ tôi nói.

Sao lại trùng hợp như vậy? Cái hộp nhạc bằng sứ cũ kỹ đó phát lời thề ước trăm năm, mỗi một nốt nhạc đều khiến người ta đau lòng.

Điện thoại trong lúc này lại vang lên.

“A lô...” Tôi nơm nớp lo sợ cầm lấy ống nghe.

“Là anh.” Là Từ Khởi Phi.

“Anh có một tin tốt muốn báo cho em biết. Đêm giao thừa năm nay anh không phải trực, có thể ở bên em. Em thích đến đâu dùng bữa?”

“Chỗ nào cũng được.” Trái tim tôi đang rất rối loạn.

“Đi Lan Quế Phường được không?”

“Được ạ.”

“Khởi Phi.”

“Sao thế?”

Tôi đột nhiên không biết phải nói cái gì với anh. Phải chăng tôi muốn biết tôi yêu anh có sâu đậm hay không?

“Có chuyện gì vậy?”

“Chúng ta sẽ cùng nhau đón giao thừa.” Tôi tự nói với chính mình, hãy quên Lâm Phương Văn đi! Trở lại bên cạnh anh, chỉ đổi thêm một lần đau

khô. Với lại, anh có lẽ đã không còn yêu tôi nữa, còn Từ Khởi Phi là người đàn ông tôi thực sự cần nắm giữ.”

Tôi đeo chiếc nhẫn kim cương mà anh đã tặng tôi năm ngoái, cùng anh đến một nhà hàng Pháp ở Lan Quế Phường ăn bữa cơm giao thừa. Thấy tôi đeo chiếc nhẫn, anh rất vui.

Dưới ánh nến lung linh mờ ảo, tôi đưa mắt nhìn Từ Khởi Phi. Khuôn mặt anh khá đẹp, thậm chí còn đẹp hơn Lâm Phương Văn. Trên mặt anh không có nét phụ lòng. Tôi hẳn là nên yêu anh.

“Sao lại nhìn anh như vậy?”

“Không có gì.” Tôi nói, “Em có một món quà tặng anh.”

Tôi đem chiếc áo len Cashmere[1]màu xám chui đầu đưa cho anh.

[1] Len Cashmere: Loại len này được lấy từ lớp lông tơ của dê Kashmir trong đợt thay lông mùa xuân. Để tách được lớp lông này thì người ta phải hoàn toàn làm thủ công bằng tay. Một sợi xơ Cashmere có khả năng cách nhiệt gấp 8 lần so với len thường, giúp nó giữ ấm vào mùa đông. Đây còn là một loại len siêu nhẹ. Len Cashmere có giá thành đắt nhất trong các loại len. (Theo wiki)

“Mùa đông đến, anh có thể mặc bên trong áo vest.”

Anh rất thích, kiên trì muốn lập tức mặc lên người.

“Tiếc rằng kỹ thuật đan áo len của em khá kém, đáng lý em nên đan cho anh một cái.” Tôi nói có phần xấu hổ.

“Chọn được một chiếc áo len tốt cũng đã hao tổn tâm trí rồi. Phụ nữ không nên dùng tuổi thanh xuân như hoa để đan áo len. Anh cũng có quà cho em.”

Anh lấy trong túi xách ra một hộp quà đưa cho tôi. Tôi mở hộp ra, bên trong có một chiếc đồng hồ nữ dây lưng, vô cùng đẹp.

“Anh không cần phải tặng em món quà đắt tiền như vậy.”

“Em đeo chiếc đồng hồ này sẽ rất đẹp. Nào, để anh đeo nó cho em. Còn có một tiếng nữa là đến năm 1991 rồi. Tối giao thừa hằng năm, chúng ta sẽ luôn ở bên nhau đợi năm mới, được không?”

Tôi gật đầu.

Lúc rời khỏi nhà hàng đã là mười một giờ bốn mươi phút, trên đường đông nghẹt người. Chúng tôi đến quán bar uống rượu.

Tôi chen lẩn trong đám người đi về hướng toilet, có người gọi tôi. Tôi quay đầu lại xem, hóa ra là Lâm Phương Văn. Không ngờ tôi lại gặp anh trong đêm giao thừa.

“Em đi cùng ai?” Anh hỏi tôi.

“Bạn trai.”

Đó là lần đầu tiên tôi đề cập bạn trai với anh.

Anh xem qua có điểm bất lực.

“Xin lỗi, em muốn đi toilet.” Tôi lạnh lùng nói với anh. Anh dùng cơ thể mình làm bức tường vững chắc giữa đoàn người, chừa một lối đi nhỏ cho tôi qua.

“Cảm ơn anh.” Tôi nói.

Trong toilet, tôi đứng nhìn hình ảnh của mình phản chiếu qua gương. Nhớ tới những năm tháng Lâm Phương Văn phản bội tôi, cần rất lâu rất lâu vết thương kia mới không còn đau nữa. Nếu tôi yêu quý bản thân mình, tôi

không được mềm yếu. Tôi hít sâu một hơi, rời khỏi toilet. Anh đứng bên ngoài cửa phòng vệ sinh đợi tôi, giống như một đứa trẻ ủ rũ nản lòng.

“Tạm biệt.” Tôi nói với anh.

Trong quán bar có người lớn giọng tuyên bố còn một phút nữa là đến năm 1991. Người càng lúc càng nhiều, một người phụ nữ nước ngoài thiếu chút nữa đã đẩy tôi ngã.

Lâm Phương Văn vội vàng kéo tay tôi lại.

Trong quán bar, tiếng ồn ào huyên náo, mọi người chuẩn bị đón năm mới.

“Cùng anh trải qua thời khắc này được không?” Anh nắm chặt tay tôi.

“Chúng ta đã từng như vậy, chỉ là anh không quý trọng.”

“Anh rất nhớ em.” Anh ôm tôi.

Tôi đẩy anh ra, mắng anh: “Nhạc Cơ đi rồi, anh quá cô đơn có phải không?”

Tôi chen vào đám đông, lòng đau xót để mặc dòng người đưa đẩy. Đột nhiên có một cánh tay ấm áp kéo tôi, là Từ Khởi Phi. “Em đi đâu vậy? Anh đi khắp nơi tìm em.” Anh nói với giọng điệu lo lắng.

Trong quán bar có người đếm ngược năm giây cuối cùng của năm 1990.

“Anh xem nữa đã nghĩ chúng ta sẽ bỏ qua thời khắc này.” Từ Khởi Phi ôm tôi.

Năm 1991 đã đến rồi, đám đông hoan hô. Tôi nhấp một ngụm rượu sâm banh ngọt như trái cây vậy, nhưng vẫn không xóa tan nỗi chua xót trong lòng tôi.

“Chúc mừng năm mới!” Tôi nói với Từ Khởi Phi.

Tôi quay đầu lại, không còn thấy Lâm Phương Văn.

Tết Dương lịch qua đi, ngày đầu tiên đi làm sếp của tôi đã hỏi tôi, tôi có bằng lòng thường xuyên đi đi lại lại đại lục công tác mở rộng kinh doanh hay không. Nếu tôi đồng ý, ông ta sẽ đề bạt tôi làm trưởng phòng Marketing, tiền lương cũng được nâng lên cao, còn có tiền trợ cấp đi công tác. Ông ta cho tôi ba ngày để suy nghĩ, tôi đã đồng ý với ông ta.

“Cậu có suy nghĩ đến Từ Khởi Phi hay không?” Địch Chi hỏi tôi.

“Đây là một cơ hội tốt.” Tôi nói.

“Nhưng cậu một năm có bốn tháng không ở Hồng Kông, Từ Khởi Phi phải làm sao bây giờ?”

“Công việc của anh ấy cũng bận rộn.”

“Cậu có bàn bạc cùng anh ấy chưa?”

“Anh ấy sẽ không phản đối.”

“Cậu không sợ mất anh ấy sao? Điều kiện anh ấy tốt như vậy, đương nhiên có rất nhiều hấp dẫn.”

“Không đâu, anh ấy yêu tớ lắm.”

“Cậu có thật sự biết bản thân mình đang làm gì không? Cậu đang ngược đãi chính mình, vốn đang rất hạnh phúc, lại muốn làm mình trở nên cô đơn.” Địch Chi mắng tôi.

“Tình yêu không quá đáng tin, chỉ có sự nghiệp mới là vừa cày bừa vừa thu hoạch được. Tớ muốn có sự nghiệp của chính mình.” Tôi bày tỏ.

“Nếu cậu thật sự nghĩ như vậy thì tốt thôi.”

Từ Khởi Phi là người cuối cùng biết chuyện này, tôi không biết phải nói với anh thế nào. Bữa ăn hôm đó, anh rất thoải mái. Anh nhiều lần nhận được thư tình của nữ bệnh nhân, chúng tôi thường hay lấy chuyện thư tình này ra đùa giỡn.

“Em còn chưa nhận được thư tình của anh.” Tôi nói với anh.

“Anh viết không hay, sợ em cười anh.”

“Dù thế nào cũng viết một bức đi, em rất muốn nhận được thư tình của con trai.”

“Cái này còn khó hơn ca phẫu thuật có độ khó cao.” Anh cười nói.

“Em có một chuyện cần nói với anh.” Tôi mở lời.

“Chuyện gì thế?” Anh hỏi tôi.

“Sau này em phải thường xuyên đến Bắc Kinh công tác, một tháng đại khái phải ở bên đó từ mười đến mười hai ngày.”

Khuôn mặt tươi cười của anh bỗng đông cứng lại.

Ăn xong bữa tối, anh không nói chuyện cùng tôi nữa. Trong lòng anh nhất định đang giận tôi trước đó chưa từng thương lượng cùng anh để lựa chọn phương thức bên nhau sau này.

Ở trên xe, anh vẫn không nhìn tôi. Anh chưa từng lạnh nhạt như vậy. Anh đậu xe xong, chuẩn bị đưa tôi lên nhà. Trong bãi đỗ xe, cuối cùng anh không nhịn được mở miệng hỏi tôi:

“Em có bao giờ suy nghĩ cho anh chưa?”

“Đây là một cơ hội tốt. Anh cũng biết mà, tiềm lực phát triển quốc nội rất lớn.”

“Anh không muốn nghe những chuyện này!”

Đây là lần đầu tiên anh hung dữ thế với tôi.

“Em đang trốn tránh anh!” Anh nói.

“Anh nói bậy.” Tôi phản bác: “Anh quá ích kỷ! Anh muốn em ở bên cạnh anh, anh không muốn em có sự nghiệp riêng của em.”

“Em biết anh không phải thế.”

“Em không muốn có một ngày, khi người đàn ông của em rời bỏ em, em chỉ còn lại hai bàn tay trắng.” Tôi nức nở.

“Em biết là anh sẽ không như vậy.” Anh nói nghiêm túc.

“Ai có thể đảm bảo được tương lai chứ?”

“Em không thể không đi sao?”

“Em đã đồng ý với người ta rồi.”

“Lẽ nào chỉ có công việc này mới có tương lai?”

“Em không còn lựa chọn nào khác. Thứ hai tuần sau em phải đến Bắc Kinh, xin lỗi anh.”

“Cho dù anh nói chia tay em cũng không phản đối?” Anh đưa ra đòn cuối cùng.

Tôi đứng chết trân tại chỗ, không ngờ anh sẽ đưa ra lời chia tay. Tôi không muốn nhìn anh nữa, quay đầu chạy một mạch về nhà. Tôi chạy vào thang máy không người, bật khóc nức nở. Tôi lừa được Từ Khởi Phi nhưng

không lừa được chính mình. Đúng vậy, tôi đang trốn tránh Lâm Phương Văn. Tôi muốn rời xa nơi này, trục xuất chính mình. Biết đâu, đưa mình đi xa, để bản thân cô đơn, lẻ loi, đau thương. Tôi muốn ngược đãi chính mình. Tôi sợ sẽ phụ người đàn ông đang yêu tôi, để trở về bên người đàn ông đã phụ tôi. Chỉ còn một cách duy nhất, đó là trốn tránh.

Từ Khởi Phi vẫn không lộ diện. Vào sáng sớm hôm tôi chuẩn bị ra ngoài, anh xuất hiện.

“Anh tiễn em lên máy bay.” Anh dịu dàng nói.

Anh giúp tôi kéo hành lý, đi ở phía trước. Tôi nhìn theo bóng lưng anh, kiên cường như vậy, dịu dàng như thế, đáng để nương tựa thế kia, nhưng tôi lại trốn tránh anh. Tôi đau lòng muốn khóc. Ở trên xe, hai người chúng tôi yên lặng không nói gì. Tôi không biết anh làm thế nào để có một kết thúc hoàn mỹ.

Đến gặp mặt tôi lần cuối, tiễn tôi đoạn đường, hay là anh quyết định quay lại bên tôi, biết đâu chính anh cũng chưa nắm chắc chủ ý không chừng.

Ở sân bay, anh giúp tôi làm thủ tục đăng ký.

“Em nên vào phòng chờ rồi.” Anh nói với tôi.

“Anh không có gì muốn nói với em sao?” Tôi bỗng dưng có phần tiếc nuối.

“Chừng nào em về?” Anh hỏi tôi.

“Chiều thứ hai tuần sau.”

“Anh đến đón em được không?” Mặt anh nở một nụ cười.

Tôi cũng mỉm cười gật đầu, vùi đầu vào lòng anh. Anh ôm tôi thật chặt, nói với tôi: “Xin lỗi, anh đã làm em đau lòng.”

Tôi trong lòng anh lắc đầu nguầy nguậy. Tôi làm sao có thể nói cho anh biết, người làm tôi đau lòng không phải là anh.

Hóa ra người có bản lĩnh làm người khác đau lòng mới là người hạnh phúc nhất, là người mạnh hơn giữa hai người. Tôi và Từ Khởi Phi không ai là kẻ mạnh, Lâm Phương Văn mới là kẻ mạnh.

Công việc ở Bắc Kinh bận rộn hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi. Vốn tưởng ở một nơi xa lạ tôi có thể suy ngẫm cẩn thận tình yêu của tôi và hai người đàn ông, kết quả là ngay cả thời gian nghỉ ngơi tôi còn không có. Trong bảy ngày ở Bắc Kinh, tôi còn chẳng có dịp đến cố cung và Thiên An Môn. Sáng hôm rời khỏi Bắc Kinh, tôi còn phải tham gia một cuộc họp kéo dài.

Buổi chiều, tôi vội vàng chạy về khách sạn thu dọn hành lý. Lúc đi ra thang máy, Từ Khởi Phi đã đứng trước cửa phòng của tôi.

“Không phải anh nói sẽ đến đón em sao?”

“Chẳng phải bây giờ anh đã đến rồi sao? Anh đến đây đón em về.” Anh cười nói.

Xuất phát từ sự cảm động, trên máy bay tôi đã nói với Từ Khởi Phi: “Em bỏ công việc này nhé? Như vậy chúng ta không cần xa nhau nữa.”

“Đây là sự nghiệp của em, không nên dễ dàng vứt bỏ như vậy. Anh không phải là một người ích kỷ.”

“Anh quá vĩ đại. Phụ nữ dĩ nhiên không cần quá vĩ đại, nhưng đàn ông quá vĩ đại có thể sẽ đánh mất phụ nữ của mình.” Tôi nói.

“Nếu kết quả là như thế, anh cũng không còn gì để nói.” Anh nắm tay tôi, sưởi ấm trái tim tôi.

Hết chương 5.3

CÔ GÁI TRÊN CÂY SA KÊ

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 5+4: Ôm Anh Lần Nữa(4)

Buổi tối cái hôm trở lại Hồng Kông, tôi nhận được điện thoại của Lâm Phương Văn, “Em có thời gian cùng nhau ăn cơm không?”

“Có chuyện gì anh có thể nói qua điện thoại.” Tôi lạnh lùng trả lời anh.

“Không có chuyện gì.”

Tôi gác máy. Tôi vì bản thân có thể cự tuyệt anh mà cảm thấy hãnh diện. Chẳng bao lâu sau, anh lại nắm giữ mọi thứ của tôi.

Ở lại Hồng Kông hơn mười ngày, hơn phân nửa thời gian tôi dành ở bên Từ Khởi Phi. Bởi vì anh, tôi mới có dũng khí cự tuyệt Lâm Phương Văn. Tôi rất muốn nói cho anh biết, Lâm Phương Văn đã tìm tôi, hi vọng anh sẽ ghen, sẽ ngăn cản tôi, sợ tôi không có khả năng tiếp tục cự tuyệt Lâm Phương Văn. Thế nhưng, tôi lại không có can đảm nói cho anh biết. Nói mọi chuyện cho Từ Khởi Phi biết, anh nhất định sẽ nhìn thấy từ trên mặt tôi sự lưu luyến và bối rối của tôi, giận tôi vẫn còn yêu Lâm Phương Văn.

Buổi tối trước một ngày rời Hồng Kông đến Bắc Kinh công tác, Từ Khởi Phi phải trực, tôi một mình ở nhà thu dọn hành lý. Điện thoại vang lên, tôi tưởng là Từ Khởi Phi.

“Trình Vận, là anh đây.” Nhưng lại là Lâm Phương Văn.

“Anh ở gần đây, em có thể ra ngoài gặp anh một lát được không? Anh đảm bảo sẽ không có chuyện gì xảy ra. Anh chỉ muốn tìm một người bạn dốc bầu tâm sự.”

Anh chưa từng ăn nói khép nép như vậy trước mặt tôi. Tôi lại mềm lòng, đồng ý ra ngoài gặp anh.

Anh đợi tôi ở công viên gần nhà tôi.

“Em tới rồi, anh có gì muốn nói với em sao?”

Anh vẫn không nói gì.

Tôi kiềm chế không được nữa, lên tiếng hỏi anh: “Không phải anh định tiếp tục im lặng đó chứ? Nếu anh không muốn nói gì với em, thì em phải về đây.”

“Anh chỉ là muốn nhìn em một chút.” Anh ngưng mắt nhìn tôi.

Tôi kiên quyết hỏi anh: “Vậy anh nhìn thế đã đủ chưa?”

“Em thay đổi rồi.” Anh nói.

“Đúng vậy, em đã không còn là cô gái nằm trong lòng anh ngắm ánh trăng, cũng không còn là cô gái nghe tình ca của anh sẽ khóc nữa rồi.”

“Em hận anh?” Anh lại hỏi tôi.

“Em không cần giấu diếm anh.”

Anh cười khờ: “Em bây giờ hạnh phúc chứ?”

“Rất hạnh phúc.” Tôi có ý nhấn mạnh chữ hạnh phúc, còn mỉm cười.

“Vậy là tốt rồi. Anh sẽ không làm phiền em nữa. Anh chỉ lo em không được hạnh phúc.”

“Anh quá tự cao tự đại rồi đấy. Những ngày không có anh, cuộc sống của tôi rất hạnh phúc.”

“Đúng vậy. Trên mặt em viết hai chữ hạnh phúc.”

“Phải vậy không? Cảm ơn anh. Tôi phải về thu dọn hành lý, ngày mai tôi phải đến Bắc Kinh.”

Anh cười khổ, rất khó coi.

“Tạm biệt.” Tôi lên tiếng chào.

“Tạm biệt.” Anh cũng đáp lại.

Tôi xoay người bỏ đi, rời khỏi tầm mắt của anh. Dáng vẻ đong đầy hạnh phúc ban nãy của tôi chẳng qua chỉ để dùng chống lại sự mê hoặc của anh. Sự tỉnh ngộ của anh đã quá muộn rồi.

Tôi nghe thấy tiếng kèn Harmonica, có lẽ là rất xa, nhưng lại đọng lại trong lòng tôi. Bài hát đó quen thuộc với tôi, đó là bài hát Lâm Phương Văn tặng tôi đêm giao thừa:

“Tất cả những nét bút hồng này là

Vì anh hèn nhát, hay em ngốc nghếch?

Đợi chờ ngàn năm, phải chăng chỉ vì đợi một mối duyên tàn, một lần tan vỡ?

Lẽ nào năm tháng đó, thực sự như những cánh chim giữa trời, bèo dạt trong nước?

Trôi được đều trôi mất, bay được liền bay xa.

Chỉ còn nỗi nhớ và niềm quên, chỉ còn thất vọng cùng bất lực...”

Tôi vẫn còn là cô gái nghe tình ca của anh sẽ khóc.

Tôi đi đi lại lại giữa Bắc Kinh và Hồng Kông nhiều lần, Lâm Phương Văn tuân thủ lời hứa, anh không đến tìm tôi nữa. Với anh mà nói, tối hôm đó anh cầu xin tôi đến gặp anh đã không mấy dễ dàng. Anh chưa bao giờ phải van nài tôi.

Tháng tám, hai người bạn Địch Chi và Quang Huệ đến Bắc Kinh thăm tôi. Chúng tôi cùng nhau đi dạo cố cung, đó cũng là lần đầu tôi đến cố cung.

“Lần du lịch trước đây của chúng ta đã là chuyện của hai năm trước.” Tôi cảm thán.

“Đúng vậy! Tôi cảm thấy mình đã già rồi.” Quang Huệ cũng đồng cảm.

“Đó là do cậu yêu đương với một người đàn ông lớn hơn cậu hai mươi tuổi.” Địch Chi nói với Quang Huệ.

“Cậu và anh ta thế nào rồi?” Tôi hỏi Quang Huệ.

“Trước khi tới đây, tớ vừa cãi nhau với anh ấy.”

“Sao thế?”

“Vì vợ của anh ấy.”

“Tớ đã sớm cảnh báo với cậu mà.” Địch Chi chen vào, “Đây là kết cục của kẻ thứ ba, không có kết quả tốt.”

“Còn cậu thì sao?” Tôi hỏi Địch Chi, “Chính sách lấy lòng mẹ chồng của cậu có hiệu quả chứ?”

“Trước khi đến đây, tớ cũng vừa cãi nhau với Điền Hồng. Tớ càng ngày càng không chịu nổi anh ấy. Không, nói chính xác hơn là tớ không chịu được áp lực làm người phụ nữ của anh ấy. Tớ mệt sắp chết rồi!”

“Tớ cũng mệt quá, thực sự nhớ những ngày không có đàn ông.” Quang Huệ dựa lên vai tôi rồi nói.

“Tớ cũng mệt chết đây.” Tôi than: “Có một người đàn ông đối xử với bạn quá tốt, cũng là chuyện rất mệt mỏi.”

Buổi tối trước ngày Địch Chi và Quang Huệ rời khỏi Bắc Kinh, chúng tôi cùng nhau đi ăn thịt nướng Halal[2], Chúc mừng Địch Chi đã đổi sang một công ty âm nhạc khác làm chức quản lý quan hệ công chúng. Lò nướng của người Hồi giáo khá lớn dành cho một bàn sáu người ăn. Chúng tôi vừa nướng thịt bò, vừa hát “Ngày mai sẽ tươi sáng hơn”. Địch Chi đề nghị uống rượu thuốc Bắc, tôi và Quang Huệ chỉ có thể hầu rượu một chén nhỏ.

[2] Món ăn Halal: phải tuân thủ nghiêm ngặt những quy định của người Hồi giáo như món ăn phải tinh khiết trong quá trình chế biến, trong sạch, lành mạnh và bổ dưỡng.

“Tớ cũng có một tin tốt báo cho các cậu biết. Tớ vừa hoàn thành giao dịch sắp xếp chỗ ngủ cho khách đi du lịch, trị giá mười hai triệu.” Quang Huệ nói.

“Ồ, tiền hoa hồng không ít nha. Chúc mừng cậu!” Tôi chạm cốc với Quang Huệ.

“Vứt mấy tên đàn ông đi!” Địch Chi nói lớn: “Chúng ta không cần đàn ông.”

“Đúng vậy! Chúng ta không cần dựa vào đàn ông, chúng ta vẫn có khả năng sống tốt.” Quang Huệ hòa theo.

“Tớ cần đàn ông.” Tôi phản đối, “Tớ không muốn sống suốt đời với hai người các cậu.”

“Cậu chắc cậu có thể lấy Từ Khởi Phi không?” Địch Chi hỏi tôi.

“Tớ cũng không biết.”

“Cậu đừng quên giao hẹn của ba chúng ta, nếu ai trong ba chúng ta lấy chồng trước, thì người đó phải bồi thường cho hai người còn lại mỗi người năm nghìn đồng.” Quang Huệ nói.

“Có lẽ Địch Chi sẽ lấy chồng trước đó.” Tôi nói.

Địch Chi nhấp một ngụm lớn rượu thuốc Bắc, không để ý đến chúng tôi.

Sau khi ăn uống no say, chúng tôi nắm tay nhau đi dạo Thiên An Môn. Uống rượu thuốc Bắc, cơ thể tôi giống như phát sốt, cả người nóng hổi.

Địch Chi say rượu mơ mơ màng màng, hỏi tôi: “Cái gì là suốt đời suốt kiếp?”

Tôi đang suy nghĩ tìm ra một đáp án tốt nhất, thì trước mặt có ba thanh niên Bắc Kinh ăn mặc rất thể thao đang đi đến. Cùng đi với ba thanh niên kia, nếu tôi không say mất lờ đờ, thì hẳn là Lâm Phương Văn. Ở trong thế giới rộng lớn này, khi tôi đang suy nghĩ vấn đề một đời một kiếp, vì lẽ gì mà cứ một mực gặp anh?

“Đã lâu không gặp.” Lâm Phương Văn lên tiếng chào hỏi với tôi.

Lâm Phương Văn nhìn tôi, dường như muốn nói gì đó. Cả người tôi phát sốt, cơ thể giống như bị thiêu đốt. Tôi chưa nghe được gì đã hôn mê bất tỉnh.

Lúc tỉnh dậy, tôi đang nằm trên giường trong phòng khách sạn. Địch Chi và Quang Huệ ngồi bên mép giường.

“Cậu uống say, vừa rồi đã té xỉu ở Thiên An Môn. Là do Lâm Phương Văn đã bế cậu về đây.” Địch Chi nói cho tôi biết.

“Anh ấy đâu?”

“Đi rồi. Anh ấy bế cậu một mạch về đây. Động tác bế cậu thật là đẹp mắt. Anh ấy đúng là rất hợp để bế cậu.” Địch Chi nằm bên cạnh tôi nói.

“Anh ấy dường như vẫn còn rất yêu cậu.” Quang Huệ cũng nằm xuống, nói chêm vào.

“Địch Chi, không phải cậu vừa hỏi tớ cái gì là suốt đời suốt kiếp sao?” Tôi hỏi bạn.

“Ừ.”

“Suốt đời suốt kiếp là không nên có phản bội.”

“Không đúng.” Quang Huệ phản bác, “Suốt đời suốt kiếp là người kia đã phản bội cậu, nhưng cậu vẫn mong muốn anh ấy trở về bên cạnh cậu.”

“Tớ không có cái mong muốn ấy.” Tôi ủ rũ nói.

“Vậy thì hãy quên anh ấy đi!” Địch Chi nói thêm, “Nghệ sĩ không đáng tin, vẫn là bác sĩ tương đối an toàn hơn.”

“Sao anh ấy đến Bắc Kinh?” Tôi hỏi Địch Chi.

“Ba anh chàng Bắc Kinh kia là một ban nhạc ngầm, anh ấy là bạn bè với họ.”

Mùa đông Bắc Kinh đến rất sớm, tháng Mười đã có không khí lạnh, tháng Mười một đã phải mặc áo khoác ngoài. Cuối tháng Mười một, đây là lần cuối cùng đến công tác ở Bắc Kinh trong năm nay. Từ Khởi Phi đưa tôi đến sân bay. Trước khi tôi vào phòng chờ, anh đưa cho tôi một chiếc túi giấy, trong túi giấy có một chiếc hộp nặng nặng.

“Cái gì thế?”

“Em lên máy bay mới được mở ra.” Anh nói với kiểu thần bí.

Trên máy bay, tôi mở chiếc hộp ra. Hóa ra là một chiếc áo khoác len Cashmere mặc bên trong, cầm nó trong tay cảm thấy rất ấm áp. Từ Khởi Phi hẳn là đang ở trên xe, nghĩ đến chuyện tôi khai món quà ra sẽ cảm thấy hạnh phúc mà cười sung sướng. Thế nhưng tôi không cười, tôi không cảm động chút nào. Tôi cũng giật mình trước phản ứng của chính mình. Trước đây, mỗi một chuyện anh ấy làm cho tôi, tôi đều thấy cảm động. Thế nhưng, từ sau khi tôi gặp Lâm Phương Văn ở Thiên An Môn, Từ Khởi Phi đã không thể làm tôi cảm động nữa. Tôi bắt đầu thờ ơ đối với những chuyện anh làm thế này.

Lần đó, tôi trở về từ Bắc Kinh, anh đến đón, thấy tôi không mặc chiếc áo khoác len kia liền vô cùng thất vọng.

“Chiếc áo khoác len đó phải chẳng không hợp với em?” Anh hỏi tôi.

“Không phải.”

Anh không hỏi tôi thêm nữa.

Ngày 30 tháng 12, Từ Khởi Phi không cần phải trực ban, có thể đón giao thừa cùng tôi. Chúng tôi chọn đến ăn tại nhà hàng Pháp ở Lan Quế Phường như năm trước.

Tôi mua một chiếc đồng hồ nhựa tặng cho Từ Khởi Phi, anh ấy rất thích.

“Loại đồng hồ này rất đáng giá sưu tầm đó.” Anh nói.

Tôi tìm rất lâu mới tìm được chiếc đồng hồ này. Tôi cảm thấy tôi nên đối xử tốt với anh hơn, tôi không được phụ anh.

Quà anh tặng tôi là một chiếc nhẫn ngọc bích. Chiếc nhẫn màu xanh này là màu bầu trời thu vừa mới chớm tối, rất đẹp.

“Sao lại là nhẫn ngọc bích?” Tôi quay sang hỏi anh.

“Tình yêu của chúng ta là màu xanh.”

“Màu xanh? Tại sao?”

“Màu xanh giống như sắc trời thu vừa mới chớm tối. Anh không biết nó sẽ biến thành đêm tối, hay là sẽ trải qua đêm tối rồi lại một lần nữa bừng sáng.” Anh ngóng nhìn tôi, có chút hoang mang.

Tôi đột nhiên hạ quyết tâm: “Xin lỗi, có lẽ chúng ta nên chia tay thôi.”

Anh nghe câu nói đó, liền ngậm chặt miệng, mặt có chút tái đen.

“Anh đeo nhẫn giúp em.” Anh đáng thương kéo tay của tôi.

“Đừng, không nên cho em. Anh hãy giữ lại cho người con gái đáng để anh yêu hơn.” Tôi khổ sở nói ra câu đó.

Anh cúi đầu, một mực im lặng, chỉ chăm chú ăn sạch những thứ trước mặt, không màng đến tôi. Gặp nguy không loạn, có lẽ là bệnh nghề nghiệp của anh.

Mười một giờ ba mươi phút, anh kêu phục vụ tính tiền.

“Chúng ta ra ngoài xem đếm ngược.”

“Anh lấy lại chiếc nhẫn trước đã.”

“Những gì đã tặng em, anh sẽ không lấy lại.” Anh kéo tay rời đi, không quan tâm đến chiếc nhẫn đặt trên bàn. Tôi chỉ có thể cầm chiếc nhẫn bỏ vào ví.

Mọi con đường chính ở Lan Quế Phường đều chật ních người. Dòng người còn nhiều hơn năm ngoái, rất nhiều người đến trước sân khấu chờ khoảng khắc đếm ngược. Trên sân khấu có ban nhạc biểu diễn. Từ Khởi Phi

nắm tay tôi kéo vào trong lòng người, tay anh rất lạnh. Anh dùng sức nắm chặt tay tôi, không chịu buông lỏng chút nào.

“Tay của em đau.”

“Xin lỗi.” Anh nhẹ nhàng thả tay tôi ra: “Anh sợ em sẽ lạc đường.”

Người chủ trì nước ngoài cầm một chai champagne lên sân khấu, ông ta nói là quà năm mới. Ông ta hỏi vị khán giả nào muốn lấy món quà năm mới này. Những người ở Lan Quế Phường nghe thấy câu này, dường như tất cả đều giơ tay lên. Tôi không giơ tay, nhưng Từ Khởi Phi lại có. Anh ngẩng đầu ưỡn ngực, còn dùng vẻ mặt nhất định phải lấy được nhìn thẳng vào người nước ngoài trên sân khấu. Người nước ngoài có lẽ bị sự kiên định của anh dọa sợ, cho nên trong hàng trăm hàng nghìn cánh tay giơ lên, ông ta lại chọn anh. Nhìn anh chạy lên sân khấu, tôi rất kinh ngạc. Anh chưa bao giờ làm những chuyện như thế này.

Từ Khởi Phi đứng trước mặt người nước ngoài đưa tay nhận chai champagne, quay sang micro tuyên bố: “Trình Vận, I love you forever!”

Hết chương 5.4

CÔ GÁI TRÊN CÂY SA KÊ

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 5+5: Ôm Anh Lần Nữa(5)

Anh dùng ánh mắt đau thương nhìn tôi, toàn bộ mọi người ở Lan Quế Phường vỗ tay hoan hô anh.

Từ Khởi Phi cầm chai champagne chạy xuống sân khấu. Tôi và anh cách nhau khoảng hai mươi mét, đoàn người đẩy chúng tôi xa nhau. Người dẫn chương trình người nước ngoài đứng trên sân khấu đang dẫn dắt mọi người đếm ngược mười giây cuối cùng để chào đón năm 1992 đã đến. Khán giả dưới sân khấu hí hửng hô theo, dòng người từ bốn phương tám hướng đổ dồn đến. Tôi thấy Từ Khởi Phi có gắng xuyên qua dòng người, còn muốn chạy đến bên tôi. Anh cao lớn như thế nhưng vẫn bị đoàn người chèn ép, khó chịu đến mức anh nhăn mặt. Tôi cũng thử đến bên anh, hai chân bị người ta giẫm trúng không ngừng. Anh ra hiệu tôi không nên lại đó, anh cố gắng đi về phía tôi.

Người MC nước ngoài trên sân khấu đếm ngược ba giây cuối cùng để đến năm 1992. Từ Khởi Phi và tôi lúc đó còn cách nhau hơn mười người. Anh nhất định rất muốn trải qua thời khắc này với tôi. Tôi cũng ao ước có thể cho anh đêm giao thừa cuối cùng chúng tôi còn bên nhau. Thế nhưng, chúng tôi đều phải thất vọng. Toàn bộ mọi người ở Lan Quế Phường ăn mừng hồ hởi, nhảy múa, uống rượu, còn bắn ra những dải lụa màu rực rỡ. Năm 1992 đã đến rồi, Từ Khởi Phi cuối cùng cũng bơi tới trước mặt tôi.

“Chúc mừng năm mới!” Tôi nói với anh.

“Xin lỗi.” Anh ôm chai champagne nói: “Nếu không vì chai champagne này, thì đã không bỏ lỡ thời khắc đếm ngược cùng em.”

“Chúng ta chỉ trễ vài giây thôi.” Tôi an ủi anh.

“Đã trễ chính là đã trễ.” Anh chán nản cúi đầu, đặt chai champagne vào túi.

“Xin lỗi anh, là em đã phụ lòng anh.” Tôi nói với anh.

“Em chưa từng quên anh ta sao?” Anh bỗng dưng hỏi tôi.

Tôi không thể trả lời, tôi không lừa được anh.

“Em và anh ta quay lại?”

“Không có.” Tôi nói chắc như đinh đóng cột.

“Vậy thì tại sao?”

Tôi ngược nhìn anh, không đành lòng nói cho anh biết tình yêu của tôi đối với anh quá ít ỏi.

Tôi lại lấy chiếc hộp trong đó có chiếc nhẫn ngọc bích từ trong ví ra đưa cho anh: “Cái này trả lại anh.”

Anh nhận chiếc hộp nhưng, để vào túi quần.

“Anh đưa em về nhà.” Anh bình tĩnh nói với tôi.

“Không cần đâu.”

“Đi thôi!” Anh lại kéo tay tôi.

Hai chân tôi rất đau, mới đi được vài bước đã đứng yên không nhúc nhích được.

“Em không đi nổi.” Tôi báo cho anh biết.

Tôi ngồi lên thềm đá, hai chân đau gần như mất cả cảm giác.

“Anh giúp em cởi giày xem sao.”

Anh giúp tôi cởi giày, ngón chân của tôi đang chảy máu.

Anh lấy chai champagne kia trong túi ra. “Bốc” một tiếng, nắp chai bung ra.

“Anh định làm gì?”

Anh đổ rượu champagne lên đôi chân tôi.

“Còn có thể khử trùng.”

Anh lấy trong túi ra một chiếc khăn tay, cẩn thận rửa miệng vết thương trầy xước cho tôi. Rượu champagne vàng gây tê cho vết thương máu thịt lẫn lộn.

“Không ngờ em lại dùng cách này uống champagne.” Tôi cười khổ.

“Em còn đau không?” Anh lên tiếng hỏi tôi.

“Không đau nữa.”

“Chúc mừng năm mới.” Anh nói với tôi.

“Chúc mừng năm mới.” Tôi đáp lời, “Anh có hận em hay không?”

“Em nghĩ sao?”

Tôi gật đầu.

Anh thất vọng nói: “Em vẫn không hiểu anh? Bây giờ hay tương lai anh sẽ không hận em. Anh vẫn cảm thấy bộ dạng say sưa hát ở giáo đường của em rất đáng yêu, quả thật rất đáng yêu, đáng để anh làm một chuyện cho em. Chúng ta có thể bên nhau hai năm đã là chuyện năm ngoài dự đoán của

anh. Anh đã nghĩ em sẽ không cho anh cơ hội. Mặc dù em vẫn không yêu anh...”

“Không phải.” Tôi ngăn anh nói tiếp: “Em đã từng yêu anh, chỉ là những ngày tháng đó quá ngắn. Anh với em mà nói, là quá tốt.”

“Chúng ta về thôi.” Tôi đề nghị.

“Em còn đi được không?”

“Được mà.” Tôi cố nén đau đớn.

“Để anh công em.”

“Không cần đâu.”

“Để anh làm một việc cuối cùng vì em đi!” Anh đến trước mặt tôi, khom người xuống, “Nào!”

Tôi xách giày lên, trèo lên lưng anh.

“Có phải em rất nặng không?” Tôi hỏi anh.

“Vì anh ta là người đàn ông đầu tiên của em sao?” anh lại hỏi đến vấn đề đó.

“Chỉ vì em không muốn lừa dối anh.” Tôi nói.

“Lúc làm tình với anh, có phải em nghĩ đến anh ta?” Anh hỏi tôi một câu như vậy.

“Sao anh lại muốn hỏi như thế?”

“Anh chỉ muốn biết.” Anh vừa đi vừa nói.

“Không có.” Tôi trả lời một câu lừa dối để anh cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút. Sự thật thì khi lần đầu tiên làm tình với anh, tôi đã nghĩ đến Lâm Phương Văn, sau đó còn có vài lần tôi cũng nghĩ đến Lâm Phương Văn. Nhưng rất nhiều lần sau này, tôi chỉ nghĩ đến Từ Khởi Phi.

Tôi không thấy được gương mặt của Từ Khởi Phi, không biết anh có tin lời tôi nói hay không, hay vẫn đau lòng, có lẽ đang cười chua chát.

Anh ôm tôi đặt lên xe, lái xe đưa tôi về nhà. Đôi giày da của anh hóa ra cũng tả tơi.

“Chân anh có phải cũng bị thương?” Tôi hỏi.

“Không có.”

Anh cõng tôi đi lên lầu.

“Tạm biệt.” Tôi chào anh.

Anh hôn tôi, tôi không phản kháng. Anh ôm chặt tôi không một kẽ hở.

“Tạm biệt.” Cuối cùng anh cũng lên tiếng.

Tôi đứng trước cửa sổ nhìn anh rời đi, mới phát hiện anh đi cà nhắc. Đôi chân anh nhất định cũng bị thương.

Sau Tết dương lịch, tôi lại bay đến Bắc Kinh giải quyết công việc. Từ Khởi Phi không đi tiễn tôi, anh vĩnh viễn không xuất hiện nữa. Buổi tối đêm giao thừa, nhìn bóng lưng anh rời đi, tôi rất muốn thu hồi lời tôi đã nói, thử yêu anh ấy thêm một lần nữa. Nhưng mà, tôi vẫn là lòng dạ sắt đá. Nếu Quang Huệ biết, cô ấy nhất định sẽ nói tôi ngốc, chưa tìm được một người đàn ông khác đã nói chia tay với anh. Có lẽ là vì Tôn Duy Đống. Tôi nhìn anh ta bị Quang Huệ dẫn vật, tôn nghiêm đều mất hết. Tôi không muốn người đàn ông dụng tâm yêu tôi phải chịu sự giày vò đó.

Từ Bắc Kinh trở về, Từ Khởi Phi cũng không đến đón tôi. Một mình kéo theo hành lý chờ taxi hóa ra là một chuyện rất cô quạnh, nhưng so với trước đây thì nhẹ nhõm hơn. Tôi không cần phải mang trên lưng tình yêu của một người nữa.

Về đến nhà, trên bàn có một bức thư. Tôi mở bức thư ra, là thư Từ Khởi Phi viết cho tôi. Trong thư có viết:

“Không thể giữ em bên cạnh, không phải là lỗi của em mà là thất bại của anh. Trong những ngày tháng ngắn ngủi em đã từng yêu anh, anh có thể là người hạnh phúc nhất trên đời. Chỉ có điều, những ngày tháng đó đã thành quá khứ, muốn giữ cũng không giữ được. Anh biết tình yêu không thể cầu xin, nên anh chỉ có thể làm cho em một chuyện, đó là đợi em.”

Tôi từng nói với anh, tôi chưa từng được nhận thư tình của con trai. Anh nói bắt anh viết một bức thư tình còn khó hơn làm một ca phẫu thuật. Cuối cùng anh cũng viết. Tôi có thể làm gì cho anh bây giờ? Hóa ra, khi bạn không yêu một người, thì thư tình của người đó cũng chỉ là một phần kỷ niệm mà thôi.

Buổi tối, tôi nhận được điện thoại của Từ Khởi Phi.

“Chúng ta đi ăn cùng nhau được không?” Anh hỏi tôi.

“Không được rồi, em có hẹn với Địch Chi và Quang Huệ.” Tôi tìm đại một lý do để từ chối anh.

Anh im lặng.

“Vết thương ở chân anh thế nào?” Tôi hỏi anh, không quên bổ sung: “Tối hôm đó, em thấy anh đi cà nhắc.”

“Không sao, chỉ bị trầy da. Em nhìn anh rời đi à?”

“Khởi Phi.” Tôi lấy giọng, nói tiếp: “Hãy quên em đi!”

“Ngày mai anh phải phụ trách một ca phẫu thuật khó, mà anh chưa bao giờ thực hiện. Phẫu thuật thất bại, bệnh nhân sẽ chết. Anh muốn gặp em, một lần cuối cùng, có được không?” Anh dùng giọng điệu không còn tự tin để yêu cầu tôi.

Tôi không thể lại cự tuyệt anh.

Một tiếng sau, chúng tôi gặp nhau ở nhà hàng, dáng vẻ của anh rất suy sụp tinh thần.

“Anh không cần chuẩn bị cho ca phẫu thuật sao?”

“Cần chứ.” Anh lập tức kêu một chai rượu vang đỏ, “Em muốn uống không?”

“Anh còn uống rượu nữa?”

“Điều duy nhất anh có thể chuẩn bị đó là uống rượu.”

Anh uống một ngụm lớn.

“Em uống thay anh.” Tôi giật lấy ly rượu.

Anh nắm ly rượu không chịu buông tay, nói: “Hãy để anh uống! Trên thế giới này có lẽ không có bác sĩ ngoại khoa nào không uống rượu.”

“Vì sao?”

“Quá áp lực.”

“Nhưng anh chưa từng uống nhiều như tối hôm nay.”

“Bởi vì trước đây anh có em. Em có thể giúp anh giải tỏa rất nhiều áp lực.” Anh không để ý đến lời khuyên của tôi, vẫn bi ai uống rượu.

“Xin anh hãy nghĩ cho bệnh nhân.” Tôi quở trách anh.

“Anh cũng là bệnh nhân.” Anh cười cay đắng.

“Vậy em sẽ uống với anh.” Tôi cùng Từ Khởi Phi uống hết chai rượu vang đỏ.

“Đủ rồi! Không uống nữa!” Từ Khởi Phi đứng lên nói: “Nếu uống nữa, thì ngày mai không thể làm phẫu thuật. Anh không thể để người khác chỉ vì anh thất tình mà mất mạng được.”

“Anh vẫn là một người lý trí.” Tôi tán thưởng.

“Anh vẫn muốn làm một người không chịu trách nhiệm hơn.” Anh cười trừ.

Ra khỏi nhà hàng, Từ Khởi Phi hỏi tôi: “Anh có thể ôm em một lần nữa không?”

Tôi gật đầu.

Anh dang rộng tay bao gọn cơ thể tôi vào lòng anh, mười đầu ngón tay dán chặt lên lưng tôi. Lưng tôi rất đau, còn mặt anh rất nóng. Tôi để anh ôm, không biết anh muốn ôm bao lâu.

“Anh không muốn mất em.” Từ Khởi Phi đau khổ nỉ non.

Tôi không nói gì.

Anh rốt cục cũng nhẹ nhàng buông tay: “Còn ôm nữa anh sẽ không nở buông tay.”

“Anh có phải đã say rồi không?” Tôi ngẩng đầu hỏi anh.

“Anh chưa bao giờ thử uống say, quá tỉnh táo có lẽ là nỗi khổ của anh.”

“Ca phẫu thuật bắt đầu lúc mấy giờ?”

“Bảy giờ bốn mươi lăm phút sáng mai.”

Tôi xem đồng hồ, gần hai giờ sáng: “Anh mau về nghỉ ngơi. Hứa với em, anh sáng mai sẽ làm phẫu thuật rất xuất sắc.”

Anh gật đầu.

Tôi nằm trên giường nghĩ về Từ Khởi Phi. Tôi thật sự sợ anh phẫu thuật sẽ xảy ra sự cố. Nếu vậy, tiền đồ của anh ấy xem như đi tong. Tôi mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Khi tôi thức dậy vừa đúng bảy giờ bốn mươi lăm phút sáng. Chắc giờ này anh đã ở trong phòng phẫu thuật chuẩn bị xong mọi thứ.

Anh nói ca phẫu thuật cần sáu tiếng, tôi ở trong phòng làm việc vẫn luôn thấp thỏm không yên. Hai giờ chiều, tôi liền gọi điện cho anh. Hai giờ ba mươi phút chiều, anh vẫn không gọi lại cho tôi. Tôi gọi cho anh lần nữa đã là ba giờ, lần này anh nhận điện thoại.

“Phẫu thuật thành công chứ?”

“Rất thành công.”

“Chúc mừng anh.”

“Cảm ơn.”

Giọng nói của anh khá bình thản, cùng người hôm qua như hai người khác hẳn. Tôi có chút bất ngờ.

“Vậy thì tốt.” Tôi nói, “Tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Anh treo máy.

Anh đã quyết định quên tôi. Anh bắt đầu dùng nỗi căm hận để quên tôi.

Lúc ở nhà dọn dẹp đồ đạc, tôi đặt bức thư Từ Khởi Phi viết cho tôi vào trong ngăn kéo. Nói chung, tôi sẽ không đọc lại nó nữa, anh đã ba tháng không đến tìm tôi. Anh lấy lại sự bình tĩnh mau hơn tôi tưởng tượng, đó là bệnh nghề nghiệp của anh. Anh quen kiên cường, tự tin, không bi quan, không tỏ ra đáng thương mong người khác thương xót. Sáng hôm đó, khi anh hoàn thành ca phẫu thuật khó, anh đã hạ quyết tâm quên tôi. Từ trong giọng nói của anh, tôi hoàn toàn cảm nhận được. Anh đột nhiên chấp nhận hiện thực, tôi lại lưu luyến không rời. Thì ra một người đàn ông đã từng yêu bạn xiết bao, có một ngày sẽ trở nên rất tuyệt tình. Anh ta yêu nhất chính là bản thân, anh ta không muốn lại làm tổn thương chính mình.

Sau khi chia tay Từ Khởi Phi không bao lâu, tiểu Miên đã gọi điện thoại cho tôi.

“Hai người chia tay rồi à? Sao thế?”

“Anh ấy bây giờ thế nào?” Tôi hỏi ngược lại tiểu Miên.

“Anh ấy không biểu hiện gì lạ. Cậu biết bọn họ là kiểu người khô khan mà, trong lòng nghĩ gì cũng biểu hiện lên mặt không mấy rõ ràng. Tớ tiếc thay cho hai người, anh ấy là người đàn ông tốt.”

“Tớ biết.”

“Thật hi vọng có thể thấy cậu kết hôn.” Cô ấy nói.

Tôi cười gượng: “Chắc hẳn sẽ có ngày đó!”

“Báo cho cậu một tin vui, “ Cô ấy vui vẻ thông báo: “Tớ đang mang thai đứa thứ hai, hi vọng đứa này là bé gái, thì có thể thành cặp trai gái rồi.”

“Chúc mừng cậu. Cậu là người hạnh phúc nhất trong số chúng ta.”

“Có lẽ yêu cầu của tứ tượng đối đơn giản.”

Tiểu Miên chọn một con đường bình thường nhất, lấy một người chồng có thể chăm sóc có thể dựa vào, sinh đứa con “tốt”, giúp chồng nuôi dạy con. Cuộc sống sắp đến, cô ấy sẽ đau đầu trong việc chọn cho con một trường mẫu giáo, trường tiểu học, trường cấp hai, cấp ba tốt rồi thì đến nước nào du học. Năm bốn mươi tuổi, cô ấy lại lo lắng chồng có tình nhân. Nếu may mắn vượt qua cửa ải đó, thì lại phải quan tâm đến chuyện con trai lấy cô gái thế nào, con gái lấy chồng ra sao. Không phải mỗi người phụ nữ đều nhận được tình yêu đẹp nhất, các chị các cô hiểu rõ cái giá phải trả. Chỉ có loại phụ nữ như tôi, mới có thể lạc lối trong tình yêu lãng phí tuổi trẻ, kết quả vẫn hai bàn tay trắng.

Hết chương 5.5

CÔ GÁI TRÊN CÂY SA KÊ

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 5+6: Ôm Anh Lần Nữa(6)

Chuyện kinh doanh của công ty ở Bắc Kinh đã đi vào quỹ đạo, đồng thời thuê hai nhân viên chuyên trách công việc ở Bắc Kinh. Còn nơi công tác của tôi lại dời về Hồng Kông.

“Lâm Phương Văn hình như cũng đang một mình.” Địch Chi nói cho tôi biết. Tin tức của cô ấy đương nhiên đến từ giới âm nhạc.

“Một nhà sáng tác không thể không có tình yêu, bằng không sẽ không viết được tình ca.” Tôi bày tỏ ý kiến.

“Thất tình cũng là nguồn cảm hứng sáng tác.” Địch Chi sửa lại.

“Cậu hiếm khi nói được một câu thông minh như thế.”

“Cậu thế này không ổn, thật nên để Lâm Phương Văn đến thu phục cậu.”

“Nếu cậu và Từ Khởi Phi đã chia tay, sao không đến tìm Lâm Phương Văn? Cậu làm thế không phải vì anh ấy sao?” Quang Huệ nêu thắc mắc.

“Tớ và Từ Khởi Phi chia tay, là vì tớ không yêu anh ấy, chứ không phải vì Lâm Phương Văn.”

“Nếu mà Lâm Phương Văn chưa từng xuất hiện, cậu sẽ gặp và một lòng yêu Từ Khởi Phi.” Quang Huệ nói.

“Tình yêu không thể đặt giả thuyết.”

“Hai mươi bảy tuổi, chúng ta sắp hai mươi bảy tuổi rồi. Thời gian trôi qua giống như vẫn là chuyện ngày hôm qua.” Địch Chi đau khổ cảm thán.

“Tớ từng nghĩ lúc mình hai mươi tám tuổi sẽ kết hôn. Bây giờ xem ra không được rồi.” Quang Huệ cũng âu sầu.

“Nói không chừng, thế sự biến hóa khôn lường.” Tôi phát biểu.

“Tớ sẽ dọn ra ngoài ở.” Quang Huệ báo cho chúng tôi biết, “Anh ấy tìm giúp tớ một căn hộ.”

“Cậu muốn đường đường chính chính làm tình nhân của ông ta?” Địch Chi hỏi bạn.

“Làm vậy cậu sẽ hạnh phúc sao?” Tôi cũng hỏi Quang Huệ.

Quang Huệ gật đầu: “Tớ vẫn ao ước được lấy một người đàn ông yêu tớ và cho tớ một cuộc sống sung túc. Chỉ có một chuyện duy nhất anh ấy không làm được, đó là kết hôn với tớ.”

“Cậu có bao giờ nghĩ đến chuyện, khi ông ta già đi, ông ta trở về bên vợ của ông ta, cậu trắng tay hay chưa?” Tôi phản đối.

“Cậu bây giờ không phải cũng trắng tay sao? Chí ít tớ và người tớ yêu được ở bên nhau.”

Vào Chủ nhật, chúng tôi giúp Quang Huệ chuyển nhà. Nhà mới của cô ấy ở khu Bào Mã. Cô ấy cuối cùng cũng có thể dọn đến ở khu Bào Mã. Mặc dù không phải đi lấy chồng, nhưng cũng không khác lấy chồng là bao. Căn hộ có hơn chín mươi mét vuông, trang thiết bị khá nữ tính. Nghe nói người khách trọ ở tầng trên cũng là một người phụ nữ độc thân. Trong khuôn viên có một ban công nhỏ, nhỏ hơn nhiều so với ban công ở nhà của Lâm Phương Văn. Chúng tôi đứng trên ban công, nhìn đám trai trẻ đang đá banh trên bãi cỏ bên dưới.

“Cậu trai mặc chiếc áo màu xanh lá cây rất đẹp trai à.” Địch Chi xuyt xoa.

“Cậu lại đang nhìn đàn ông?” Quang Huệ đi ra ban công xem náo nhiệt, “Cậu đã có Điền Hồng, không phải anh ấy là kiện tướng thể dục thể thao sao?”

“Anh ấy không thích bóng đá. Anh ấy nói chơi bóng đá quá dã man, còn tớ lại thích ngắm đàn ông dã man.”

“Đàn ông vốn đã rất dã man.” Tôi lên tiếng.

“Phải vậy không?” Quang Huệ nhìn tôi tò mò.

“Bọn họ nguyên thủy hơn phụ nữ, yêu cầu của họ cũng rất nguyên thủy. Cho nên, họ chưa bao giờ hiểu được tình yêu.”

“Đúng thế, phụ nữ hiểu tình yêu hơn đàn ông.” Địch Chi tán thành ý kiến với tôi.

“Bởi vậy phụ nữ thường chịu khổ.” Quang Huệ bổ sung.

“Đàn ông xem phụ nữ như trái banh dưới chân, họ chỉ muốn khống chế nó, điều khiển nó.” Địch Chi nói triết lý.

“Tớ thích được điều khiển. Thật đó, đó là một cảm giác hạnh phúc.” Quang Huệ cười lớn.

“Cậu thì sao?” Địch Chi quay sang hỏi tôi.

“Tớ đang tìm một người đàn ông, chỉ cần người khác nhắc đến anh ta trước mặt tớ, tớ cũng sẽ không ngại lè lưỡi trêu chọc. Tớ muốn làm bad girl của anh ấy.”

“Nhưng cậu lại yêu một bad boy.” Địch Chi trêu tôi.

“Ghét của nào, trời trao của ấy. Mọi chuyện đều như vậy hết.” Quang Huệ nói.

“Không, các cậu không hiểu Lâm Phương Văn.” Tôi giải thích, “Anh ấy đã từng kiểm soát hi nộ ái ố của tớ. Mỗi một chuyện tớ làm đều là vì làm anh ấy vui.”

Địch Chi khở sở nhìn chúng tôi: “Tớ bỗng nhiên không biết tớ yêu người đàn ông nào nhất?”

“Có lẽ là do quá nhiều.” Tôi đùa.

Hai mươi bảy tuổi hẳn là lúc cần có cuộc sống độc lập. Tôi quyết định cầm tiền tiết kiệm đi tìm một căn phòng nhỏ. Tôi xem qua rất nhiều căn phòng, có một căn ở Loan Tử là thuận tiện nhất, địa điểm cũng tốt, căn nhà cũng tiện dụng, lại có khả năng tăng giá. Sau cùng, tôi lại chọn một căn ở khu Bào Mã, tòa nhà này cũ hơn tòa nhà ở Loan Tử, diện tích cũng nhỏ hơn, nhưng giá mắc đến một trăm ngàn nhân dân tệ. Bởi vì căn này ở khu Bào Mã, và có một ban công nhỏ. Mặc dù ba người chúng tôi mà cùng chen chúc trên ban công thì không còn chỗ trống nữa. Đó chỉ là một ban công rất nhỏ rất nhỏ, nhưng lại mang đến cho tôi cảm giác hạnh phúc rất lớn.

Cái hôm giúp tôi dọn đồ vào nhà mới, Quang Huệ nói với Địch Chi: “Cậu cũng dọn đến khu Bào Mã đi, ba người chúng ta có thể chăm sóc lẫn nhau.”

“Đợi sau khi kết hôn mới dọn đến đi.” Địch Chi nói.

“Cậu và Điền Hồng kết hôn?” Quang Huệ ngạc nhiên hỏi lại bạn.

“Anh ấy nói sẽ lấy tớ.” Địch Chi nằm trên giường của tôi, sau đó cô ấy lại hỏi sang tôi: “Sao cậu lại mua giường đơn?”

“Tớ ngủ một mình, đương nhiên phải mua giường đơn.”

“Có đàn ông đến ngủ lại thì làm sao hả?”

“Tớ một người bạn trai còn không có, kiếm ra ai sẽ ngủ lại đây hả?”

“Chiếc hộp âm nhạc cổ Lâm Phương Văn tặng cậu, cậu cũng mang đến đây à?” Quang Huệ ấn khóa mở hộp nhạc, bài “Vive L'Amour” của Elgar lại phát ra từ hộp nhạc.

“Quá ai oán quá thê lương.” Dịch Chi ôm đầu gối của tôi.

“Đừng nghe lại nữa.” Tôi đóng nắp hộp nhạc lại.

“Lâm Phương Văn có biết cậu đã chia tay Từ Khởi Phi không?” Quang Huệ hỏi tôi.

“Sao tớ biết anh ấy biết hay không?”

Lúc đi ngủ vào tối hôm đó, tôi vẫn nghe lại một lần bản “Vive L'Amour”.

Sau khi dọn đến nhà mới chưa đầy mười ngày, vào một hôm, Dịch Chi đêm khuya đến gõ cửa. Cổ ấy khóc đến cạn cả nước mắt.

“Điền Hồng quen bạn gái mới.”

“Tối hôm nay anh ấy không có ở nhà, tớ tùy tiện mở ngăn kéo tủ của anh ấy thì thấy một bức hình. Là hình anh ấy tay trong tay với một người phụ nữ khác, ngày tháng là mười ngày trước. Hôm đó, anh ấy nói với tớ, anh ấy phải đưa mẹ đi ăn, hóa ra là đi gặp người phụ nữ kia.”

“Cậu đã hỏi Điền Hồng hay chưa?”

“Chưa. Lúc tớ ra khỏi nhà, anh ấy còn chưa về.”

“Sao cậu không hỏi cho rõ ràng?”

“Hỏi thế nào đây? Lẽ nào phải để anh ta chính miệng nói với tớ, anh ta đã yêu người phụ nữ khác, anh ta không còn yêu tớ? Tớ đã chịu rất nhiều tổn thương từ đàn ông, tớ không muốn lại tổn thương chính mình.”

“Cậu định làm thế nào?”

“Rời khỏi anh ta.”

“Cậu có thể dứt khoát vậy sao?”

“Không phải đến hôm nay tớ mới nhận ra anh ta không yêu tớ. Tại sao hôm nay tớ lại muốn lục lọi ngăn kéo của anh ta? Chính là bởi vì tớ nghĩ anh ta không hề yêu tớ.” Địch Chi lớn tiếng, với hai hàng nước mắt lưng tròng: “Anh ta đã ba tháng rồi không làm tình với tớ.”

Tôi vô cùng kinh ngạc. Địch Chi vẫn luôn giấu chuyện này, không muốn cho tôi biết. Cô ấy nhất định rất đau khổ.

“Tớ lén đi tìm Vệ An, cùng anh ta lên giường hai lần. Tớ không yêu anh ta, nhưng tớ cần việc ấy. Tớ cảm thấy bản thân mình giống một người phụ nữ oán hận. Khi một người đàn ông không chạm vào cậu nữa, vậy xem như xong.”

“Lý do là gì? Chẳng phải anh ta đã nói sẽ lấy cậu sao?”

“Anh ta không muốn sống yên ổn, cái gọi là hôn lễ trong mơ chẳng qua chỉ là một lời âu yếm dụ ngọt mà thôi. Mỗi người đàn ông đều nói sẽ lấy tớ, cuối cùng thì sao? Tớ đã từng nhiều lần mờ mắt, nhưng đối với Điền Hồng, trái tim tớ đã chết. Biết rằng không giữ được, nhưng cũng không nỡ buông tay. Tớ cảm thấy trái tim mình dường như có một vết sẹo. Nó từ lâu đã khô lại thành vết chai dày, cho dù bây giờ tớ lại bị tổn thương lần nữa, cũng không đau đớn như trước đây.”

“Tớ kêu Quang Huệ mua rượu đến, chúng ta cùng uống rượu nha?” Tôi đề nghị với bạn.

“Được! Tớ muốn uống say!” Địch Chi vừa khóc vừa nói.

Quang Huệ nhanh chóng cầm hai chai champagne đến.

“Hai chai champagne này rất mắc đó!” Quang Huệ tiếc rẻ.

“Dùng để chúc mừng chia tay là tốt nhất!” Địch Chi đoạt lấy chai champagne.

Tôi đứng trên ban công uống một ngụm rượu, hướng lên trời hét lớn: “Tình yêu muôn năm!”

Dưới sân thượng, một chiếc Ferrari thể thao màu đỏ thẳm cái kít rồi dừng lại. Một cặp nam nữ xuống xe, cô gái kia chính là Nhạc Cơ. Hai người họ hình như đang tranh cãi.

“Các cậu mau mau đến xem.” Tôi gọi Địch Chi và Quang Huệ đến ban công.

Người đàn ông kia nhìn qua hơn ba mươi tuổi, quần áo giày dép chỉnh tề. Nhạc Cơ mặc một chiếc áo khoác màu trắng, một chiếc váy ngắn bó sát màu hồng, để lộ ra đôi chân dài trắng mà cô ấy cho rằng đó là hấp dẫn nhất của mình. Hai người đang cãi nhau. Tôi không nghe được hai người họ đang âm ỉ chuyện gì, nhưng nhìn biểu hiện thì người đàn ông kia đang rất giận. Họ cãi lộn âm ỉ một phen, người đàn ông kia muốn lên xe, Nhạc Cơ kéo anh ta lại. Người đàn ông vẫn kiên quyết lên xe, Nhạc Cơ khóc nháo. Người đàn ông mặc kệ cô ta, sau khi lên xe lại còn ném túi xách của cô ta ra khỏi xe. Nhạc Cơ dùng cơ thể đứng chặn trước đầu xe, người đàn ông kia vẫn ngang nhiên lái xe rẽ ngoặt đi mất. Nhạc Cơ đáng thương cúi xuống nhặt túi xách trên mặt đất.

“Cô ta cũng có ngày hôm nay.” Địch Chi cười lớn.

“Người đàn ông kia, hình như tớ đã nhìn thấy hình của anh ta trên một quyển tạp chí kinh tế tài chính rồi hay sao đó.” Quang Huệ nói.

“Bạn trai của Nhạc Cơ nhất định không giàu thì quý, bằng không người đó rất nổi tiếng.” Tôi nói, “Lâm Phương Văn là một ngoại lệ.”

“Chinh phục Lâm Phương Văn có cảm giác thỏa mãn đó!” Địch Chi đổ một chai rượu champagne tươi xuống đường.

“Chai rượu này mắc lắm!” Quang Huệ ngăn cô nàng lại.

Rượu champagne như mưa rơi vãi lên người Nhạc Cơ. Cô ta ngẩng đầu nhìn xem là trò đùa của ai.

“Hi!” Địch Chi vươn tay vẫy chào cô ta.

Tôi và Quang Huệ vội kéo Địch Chi chạy ào vào phòng. Ba người ngã nhào xuống sàn, bật cười hơn hở.

“Cậu nghĩ cô ta có nhận ra chúng ta không?” Địch Chi hỏi.

“Đây là tầng mười lăm, cô ta nhận ra chúng ta mới là lạ!” Quang Huệ lên tiếng.

“Tớ yêu cái ban công này rồi!” Tôi cười.

Nếu không nhờ cái ban công kia, tôi sẽ không thấy được cảnh tượng kiểu phụ nữ bách chiến bách thắng như Nhạc Cơ lại phải cầu xin lòng thương của một người đàn ông. Cô ta cũng phải đến nước này sao? Người phụ nữ tự cao tự đại như thế vẫn phải cúi đầu trước tình yêu hay vật chất.

Địch Chi và Điền Hồng chia tay rất đơn giản. Vào một hôm, cô nàng nhân lúc Điền Hồng không có ở nhà, liền thu dọn đồ đạc của mình. Khi rời

đi, cô nàng lấy bức ảnh thân mật của anh ta tay trong tay với niềm vui mới kia dán lên cửa chính bằng nhựa cao su.

Sau hôm đó, Điền Hồng không đi tìm cô ấy. Hai người đã từng yêu nhau bao nhiêu, lại chia tay bình thản bấy nhiêu. Địch Chi sau khi chia tay ngược lại vui vẻ hơn rất nhiều. Điền Hồng có ba tháng không chạm đến cô nàng. Ba tháng giày vò đó còn khó chịu hơn cả việc chia tay. Chúng ta chỉ không chấp nhận được sự chia ly đột ngột.

Mùa hè năm 93 đã đến, chỉ có Quang Huệ vẫn đang chìm đắm trong tình yêu. Song mỗi tuần, cô ấy sẽ lại cãi nhau với Hà Minh Hàn một lần, sau đó hai người họ dường như lại càng yêu nhau hơn. Đó có lẽ là chỗ hấp dẫn nhất của mối quan hệ tam giác.

Địch Chi đề nghị đến đảo Nam Nha đi bơi.

“Đã lâu rồi không gặp Đặng Sơ Phát.”

“Lúc nào thất tình cậu mới nhớ đến anh ta.” Tôi trêu chọc cô ấy.

“Anh ấy là người đàn ông đầu tiên của tớ. Anh ấy có nghĩa vụ chăm sóc tớ.” Địch Chi nói hùng hồn.

Đặng Sơ Phát đón chúng tôi ở bến tàu, dáng vẻ của anh không khác trước đây là bao. Anh kinh doanh nhà nghỉ ở đảo Nam Nha. Anh ta ngoại trừ việc không có tiền đồ ra, con người anh ta thật sự tốt. Tôi nhớ anh ta trước đây có nói với Địch Chi, anh ta sẽ tham gia Thế vận hội. Có một số đàn ông, luôn ở trước mặt người phụ nữ mới có mộng tưởng.

Đặng Sơ Phát chuẩn bị ba chiếc ván buồm, trên bờ cát dạy chúng tôi chơi lướt ván buồm. Tôi và Từ Khởi Phi cũng chơi lướt ván vài lần. Kỹ thuật của Địch Chi là khá nhất, cô nàng sớm đã lướt nó đến giữa biển. Quang Huệ chưa chơi bao giờ, liên tiếp bị ngã xuống nước, Đặng Sơ Phát vội vàng chăm sóc bạn ấy.

Hôm đó gió lớn, tôi kéo cánh buồm, rất nhanh đã xuôi gió lướt đi. Chiếc ván buồm của tôi càng lúc càng xa bờ. Tôi không thấy Đặng Sơ Phát, cũng không nhìn thấy Địch Chi, tôi bắt đầu có chút lo sợ. Tôi muốn đổi tuyến đường trở lại bãi cát. Bầu trời đột nhiên giăng đầy mây đen, biển dậy sóng, gió càng lúc càng ớn, làm tôi nghiêng đồng ngả tây.

Cho đến bây giờ tôi chưa từng sợ hãi như thế, cái chết đang đến gần tôi. Tôi còn chưa nghe Lâm Phương Văn nói “anh yêu em” nếu phải chết đi thế này, tôi rất không cam tâm.

Đặng Sơ Phát và Địch Chi lái ca nô đi tìm tôi. Đặng Sơ Phát ôm lấy tôi.

Tôi run rẩy không ngừng.

Địch Chi cởi áo khoác của mình mặc vào cho tôi: “Bây giờ không sao nữa. Lúc phiêu lưu trên biển, cậu nghĩ đến cái gì nhiều nhất?”

“Đàn ông.” Tôi trả lời.

“Tớ biết. Là người nào? Từ Khởi Phi hay Lâm Phương Văn?”

Tôi cười gượng.

“Có phải Lâm Phương Văn không? Nghĩ về anh ấy cũng phải. Ngộ nhờ ban này cậu vùi thân dưới biển, người có thể viết cho cậu một bài ca phúng điếu động lòng người chỉ có thể là Lâm Phương Văn.”

“Cậu đã nghĩ đến bài ca đưa đám rồi? Để tớ nhờ anh ấy viết cho cậu một bài trước.” Tôi phát cáu với cô ấy.

“Bài ca phúng điếu của tớ à? Bài ca phúng điếu của tớ nhất định là một ca khúc ai oán của một cô gái không ngừng gặp đàn ông xấu.”

Hết chương 5.6

CÔ GÁI TRÊN CÂY SA KÊ

Trương Tiểu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 5+7: Ôm Anh Lần Nữa(7)

Đặng Sơ Phát đáng thương nhìn cô nàng.

“Đặng Sơ Phát là đàn ông tốt.” Tôi chữa lại.

“Đúng vậy, ngoại trừ anh ấy.”

Đặng Sơ Phát cười khố. Anh ấy giống như một người lái đò giàu tình cảm. Anh sinh ra và lớn lên trên hòn đảo nhỏ, suốt ngày làm bạn với biển. Đại khái anh ấy sẽ không hiểu tình cảm phức tạp của loài người.

Hai ngày sau khi rời đảo Nam Nha, Địch Chi đã làm một chuyện khiến tôi không ngờ.

“Tớ mới ăn cơm xong với Lâm Phương Văn.” Cô ấy báo cho tôi biết.

“Anh ấy vẫn khỏe chứ?”

“Vẫn như xưa. Sự thay đổi của đàn ông chưa bao giờ kịch liệt so với phụ nữ. Tớ nói với anh ấy, cậu đã chia tay với Từ Khởi Phi. Anh ấy vẫn còn yêu cậu.”

“Anh ấy sẽ không nói như vậy.”

“Là tớ nhìn ra.”

“Lâm Phương Văn không phải một người đàn ông có thể phó thác cả đời.” Tôi nói đều đều.

“Từ khi nào cậu trở nên yếu bóng vía như thế? Cái gì là suốt đời suốt kiếp? Nếu cậu chỉ muốn tìm một người để phó thác cả đời, thì sẽ chọn Từ Khởi Phi.”

Địch Chi nói đúng, nếu tôi muốn tìm một người để giao phó cả đời, thì tôi đã không bỏ Từ Khởi Phi. Vấn đề là tôi muốn ở bên Lâm Phương Văn suốt đời suốt kiếp, nhưng e rằng anh không làm được. Tôi không muốn lại dùng nỗi đau để đổi lấy niềm vui ngắn ngủi.

“Tớ đã đưa số điện thoại của cậu cho Lâm Phương Văn. Chắc hẳn anh ấy sẽ tìm cậu, khi đó cậu tự đi mà từ chối.”

Lâm Phương Văn không tìm tôi. Tôi quá hiểu anh, anh sẽ không cầu xin tôi. Anh đã phá lệ cầu xin tôi một lần, lần đó tôi đã cự tuyệt anh. Anh nhất định sẽ không cầu xin tôi lần nữa, mà tôi cũng không cầu xin anh.

Mùa hè trôi qua, mùa thu lại đến. Tôi nhận được điện thoại của Lâm Phương Văn, anh đến chậm tròn một mùa.

“Em có rảnh không?” Giọng của anh có gì đó không ổn.

“Có. Anh đang ở đâu?”

“Anh ở gần đây, anh tới tìm em được không?”

“Được.”

Tôi chạy đi tắm, trong thời gian ngắn nhất làm mình tỏa sáng nhất có thể.

Lâm Phương Văn đến.

Chúng tôi không nói những câu từ khách sáo, giống như hai người bạn đã lâu không gặp.

“Chỗ này cũng được.” Anh mở miệng nói.

“Chỉ có hơn ba mươi ba mét vuông.”

“Có ban công à.” Anh ra ban công.

Tôi không nói cho anh biết, tôi vì cái ban công kia mới mua căn phòng này. Tôi vẫn luôn nhớ cái ban công ở nhà anh.

“Anh vẫn còn ở Tiêm Sa Chủy chứ?” Tôi hỏi về anh.

“Ừ, anh không muốn rời xa cái ban công kia.” Anh nói.

“Ngày đó em ở trên ban công rải chín trăm tám mươi sáu chiếc máy bay khắp không trung, khung cảnh thế nào?” Anh bất ngờ hỏi tôi vấn đề này.

“Khung cảnh rất đồ sộ.” Tôi cười nói, “VẬY khi anh về nhà, phải nhặt từng chiếc máy bay trên đường, khung cảnh thế nào?”

“Khung cảnh rất bi tráng. Toàn bộ Tiêm Sa Chủy đều là máy bay.” Anh cũng cười nói.

Tôi cười khanh khách: “Em không tin, anh nói xạo.”

“Mẹ anh qua đời rồi.” Anh nói.

Tôi ngạc nhiên: “Sao lại thế?”

“Bị bệnh ung thư. Đã mất vào một tiếng trước, ở bệnh viện gần đây.” Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, chẳng nói gì thêm.

Tôi không biết an ủi anh thế nào.

Đôi vai anh bỗng nhiên co giật, kích động khóc thét lên. Tôi chưa từng thấy anh khóc, tôi lúng túng không biết phải làm sao.

“Đừng vậy mà.” Tôi an ủi anh.

Anh ôm tôi, khóc nức nở trên vai tôi. Tôi ôm chặt anh, muốn dùng hơi ấm vỗ về anh.

“Anh rất yêu bà.” Anh nói trong nước mắt.

“Em biết.”

“Anh thật không ngờ bà sẽ chết đột ngột như thế. Anh đã cho rằng anh và bà còn thời gian.”

“Chúng ta thường cho rằng còn thời gian.”

Anh siết tay ôm tôi thật chặt, nước mắt thấm ướt lưng áo của tôi. Người đàn ông yếu đuối giống một đứa trẻ đáng thương.

Tối hôm đó, Lâm Phương Văn qua đêm ở nhà tôi. Anh ngủ ở phòng khách, tôi ngủ trong phòng. Sáng hôm sau, anh nói tạm biệt với tôi.

“Chuyện tang lễ có cần em giúp không?”

Anh lắc đầu.

“Trước khi chia tay em, anh và Nhạc Cơ chưa từng lên giường.” Anh nói.

Tôi không bày tỏ điều gì.

Tôi đứng trên ban công nhìn theo bóng lưng anh. Ngày hôm đó, tôi quyết định chia tay là do tôi quá kích động sao? Nhưng sau đó anh đã lên giường với Nhạc Cơ, đó là sự thật.

Mấy ngày sau, tôi gọi điện cho anh, tôi hỏi anh tang lễ cử hành ở đâu. Ai dè anh nói tang lễ đã cử hành xong rồi. Tôi không biết vì lẽ gì anh không

cho tôi tham dự, hay là anh vẫn không định cầu xin tôi.

Mùa thu đi qua. Từ lần đó, tôi không gặp lại Lâm Phương Văn.

Vào một ngày, tôi nhận được điện thoại của Tống Tiểu Miên:

“Cuối tuần này, tớ tổ chức tiệc đầy tháng cho con gái, cậu có rảnh không?”

“Cậu sinh cháu rồi sao?” Tôi kinh ngạc.

“Đến cuối tuần này là đầy tháng rồi. Tớ biết cậu bận nên lúc vào bệnh viện sinh tớ không báo cho cậu biết.”

“Tớ nhất định sẽ đến.”

“Từ Khởi Phi cũng tới, cậu không ngại chứ?”

“Đương nhiên không ngại. Anh ấy thế nào?”

“Vẫn như xưa thôi.”

Tôi, Dịch Chi và Quang Huệ cùng đến dự tiệc đầy tháng con gái của tiểu Miên. Tiểu Miên mập hơn nhiều, đã không thể làm người ta liên tưởng đến cô gái nhỏ nhắn đáng yêu, duyên dáng trong đội bóng chuyền năm xưa nữa. Không ngờ Diệp Thanh Hà và Lưu Hân Bình đã lâu không gặp, hôm đó cũng đều trở về. Thanh Hà định cư ở Italy. Nghề nghiệp của cô ấy tương đối ít phổ biến, là chuyên gia tu bổ danh họa. Năm ngoái, cô ấy đã lấy một họa sĩ. Chỉ có kiểu phụ nữ chưa bao giờ vì cuộc sống mà phải âu sầu như Thanh Hà, mới có tư cách yêu nghệ sĩ. Còn Hân Bình thì kết hôn với một chuyên gia nã ở Anh, cũng bám rễ ở đây luôn, năm ngoái cô ấy còn sinh một bé gái.

“Thời gian trôi qua nhanh quá. Bộ dạng của chúng ta bây giờ không thể đánh bóng chuyền nữa rồi.” Hân Bình than thở, “Tớ thật thèm được như các

cậu, vẫn tự do tự tại.”

Tôi, Dịch Chi và Quang Huệ có nỗi niềm riêng tự mình biết.

“Nhạc Cơ đến rồi!” Thanh Hà nói: “Bạn ấy càng ngày càng đẹp.”

“Bạn trai chạy chiếc Ferrari thể thao của cậu đâu?” Dịch Chi chế nhạo cô ta.

“Cậu nói tới người nào?” Nhạc Cơ đặc ý dạt dào hỏi ngược lại Dịch Chi.

“Cái người đuổi cậu xuống xe đó. Cậu có nhiều bạn trai đuổi cậu xuống xe sao?” Dịch Chi cười đều hỏi cô ta.

Sắc mặt Nhạc Cơ nhất thời sa sầm. Hẳn là cô ta đã biết tối hôm đó là ai đã từ trên ban công đổ champagne mắc tiền lên người cô ta rồi.

Từ Khởi Phi đến một mình. Tôi không biết phải nói gì với anh. Hai người lúng túng cười trừ.

“Gần đây em còn thường xuyên đến Bắc Kinh không?” Anh hỏi tôi.

“Một năm này em đều ở Hồng Kông.”

Khi khai tiệc, tôi và Từ Khởi Phi ngồi cách xa nhau. Anh cùng đồng nghiệp cùng bàn cười nói vui vẻ, có lẽ anh đã hồi phục như trước đây.

Sau khi tiệc tàn, Thanh Hà đề nghị mấy người bạn học chúng tôi tìm một nơi uống trà ôn lại kỷ niệm. Tôi tiến lên chào Từ Khởi Phi.

“Em có thời gian đi uống cà phê với anh không?” Anh hỏi tôi.

Thanh Hà, Hân Bình và các bạn đang đợi tôi, tôi hơi do dự.

“Nếu em không rảnh thì thôi vậy.” Từ Khởi Phi khá thất vọng.

“Không, em đi được.”

Tôi không muốn Từ Khởi Phi buồn. Tôi nói với Thanh Hà là tôi sẽ đến sau.

Tôi và Từ Khởi Phi vào một quán cà phê.

“Em còn nghĩ anh hận em.” Tôi mở lời trước với anh.

“Anh đã nói rồi anh sẽ không hận em, nhưng dù sao anh vẫn còn cần một quãng thời gian để hồi phục.”

Anh cúi đầu uống cà phê. Anh vẫn dụi dằm như vậy, kiên cường thế kia. Tôi chợt hiểu rõ vì sao tôi không yêu anh. Vì anh không cần tôi, anh sẽ không vì tình yêu mà sa ngã, nhưng Lâm Phương Văn thì có.

Rời khỏi quán cà phê, chúng tôi còn đi dạo thêm một đoạn đường. Khi đi ngang qua một phòng tranh, tôi tình tình phát hiện bức tranh mà Phí Anna miệng rộng đã vẽ, nhân vật chính là Lâm Phương Văn. Anh chỉ có một con mắt, không để lộ khuôn mặt hoàn chỉnh, không có miệng, mũi, lỗ tai. Chỉ có tôi, Phí Anna, Lâm Phương Văn biết chàng trai trong tranh chính là Lâm Phương Văn.

Chủ phòng tranh là một cặp vợ chồng người nước ngoài vẫn còn trẻ.

“Hai người đã mua bức tranh này ở đâu?” Tôi hỏi cặp vợ chồng chủ phòng tranh.

Họ nói cho tôi biết, họ mua từ một phòng tranh hết kinh doanh.

“Người vẽ bức tranh này, hai người có quen không?”

“Phí Anna? Chúng tôi quen, cô ấy đã rời khỏi Hồng Kông lâu rồi.”

“Em muốn mua bức tranh này?” Từ Khởi Phi hỏi tôi.

“Em mua không nổi.”

“Bức tranh này hình như không được hoan nghênh lắm, tới nay chưa có ai hỏi.” Ông chủ nói.

“Anh không nhận ra bức tranh này có gì đặc biệt.” Từ Khởi Phi nói, “Là một người sao?”

“Chúng ta đi thôi.” Tôi ra khỏi phòng tranh.

Tôi đã từng đau lòng vì bức tranh đó. Phí Anna cũng từng trân trọng nó như báu vật. Cuối cùng chị ta ra đi, bỏ bức tranh lại. Trừ tôi ra, có lẽ trên đời này không còn người phụ nữ nào quan tâm đến anh nữa.

Từ Khởi Phi đưa tôi đến trước quán cà phê.

“Cảm ơn anh.” Tôi nói với anh.

Anh mỉm cười.

“Giao thừa năm nay em sẽ trải qua ra sao?” Anh hỏi tôi.

“Em cũng chưa biết. Còn anh?”

“Anh sẽ trực ở bệnh viện. Dù sao đó cũng là ngày kỷ niệm chúng ta chia tay.”

Tôi nhìn anh rời đi, cảm giác đột nhiên rất xa lạ.

Trong quán cà phê, Thanh Hà, Hân Bình, Dịch Chi, Quang Huệ đang đợi tôi.

“Còn tưởng cậu không đến chứ?” Thanh Hà cười đùa.

“Sao lại không đến chứ? Các cậu đang nói chuyện gì thế?”

“Về tình yêu, về hôn nhân, còn con cái nữa.” Hân Bình trả lời.

Tôi nở nụ cười xót xa. Không lâu trước đây, chúng tôi vẫn còn đang bàn luận về kỳ kinh đầu tiên, dậy thì, kích cỡ vòng một, áo ngực và bóng chuyền. Bây giờ, chúng tôi lại nói đến hôn nhân và con cái. Đời người vốn đã rất tàn khốc.

Đêm Giáng sinh năm 1992, tôi mua một cây thông Noen. Tôi đặt nó lên ban công, trang trí đủ màu sắc sặc sỡ. Tôi, Địch Chi, Quang Huệ đã ăn gà tây mừng lễ Giáng sinh trước đó rồi. Giao thừa năm nay, Địch Chi phải theo ca sĩ nổi tiếng của công ty đến Bắc mỹ biểu diễn. Vợ của bạn trai Quang Huệ đã đi du lịch nước ngoài, Quang Huệ có thể đón giao thừa cùng ông ta.

“Cậu có thể tìm Lâm Phương Văn.” Địch Chi đề xuất ý kiến.

Tôi không định đi tìm Lâm Phương Văn. Tôi sợ quay lại với anh, từ đó tôi lại dùng gấp đôi sức mạnh để yêu anh. Anh luôn luôn làm năng lượng của người phụ nữ kiệt quệ.

Tối ngày 30 tháng 12, Lâm Phương Văn gọi điện thoại cho tôi.

“Giao thừa năm nay em có hẹn chưa?” Anh hỏi tôi.

Tôi không biết nên nói thật hay nói dối, do dự một hồi.

“Ngày mai em ăn tối cùng anh được không?”

Tôi lại im lặng, chỉ có tiếng hít thở rõ mồn một.

“Thế nào?”

“Được.”

“Chín giờ tối, anh chờ em tại nhà hàng Italy ở Lan Quế Phường.”

Tôi gác điện thoại, trái tim vẫn đang đập thình thịch, về bên anh một lần là thêm một lần mạo hiểm.

Đêm giao thừa, tôi mặc bộ váy mới, trang điểm kỹ càng, lúc định đi ra ngoài thì đột nhiên không muốn đi nữa. Nếu tôi lại thấy gương mặt anh một lần nữa, tôi nhất định không thoát ra được.

Tôi uống một chút rượu, cởi giày vứt bừa, nằm trên giường. Tôi nhớ về những ngày quá khứ. Tôi thấy bản thân mình thật sự vô dụng, tôi không có cách nào từ chối người đàn ông đã từng phản bội tôi.

Radio liên tục phát những bài hát vui vẻ. Nữ DJ nói không ngớt về tình yêu. Tôi thấy hơi xâm xẩm chóng mặt, nghe thấy nữ DJ nói:

“Ca khúc tiếp theo là của nhà viết lời nổi tiếng Lâm Phóng. Anh muốn tặng bài hát này cho một cô gái. Anh đã từng hứa vào mỗi đêm giao thừa sẽ tặng cô ấy một bài hát. Ca khúc này có tên là: “Em nào có hay”.

“Lần đầu gặp em, trong veo như nước

Bóng hình của em, thơm ngát nồng nàn

Em có biết chẳng, anh như ngọn đèn đầy dầu

Nhưng vì lòng ghen đục khoét, từng chút hao mòn

Khi gặp lại, đã đặc hơn rượu

Mà nước mắt em, vẫn trong veo

Em nào có hay, trong đêm sinh sinh tử tử thật thật ảo ảo, anh sẽ không để em ra đi nữa.”

Trong đêm sinh sinh tử tử thật thật ảo ảo, có phải là ám chỉ giao thừa?

Tôi nhìn đồng hồ, hóa ra đã mười hai giờ mười phút. Lâm Phương Văn có còn ở đó chờ tôi? Tôi điên cuồng nhớ về anh, vội vàng mang giày vào, muốn chạy đến Lan Quế Phường.

Tôi mở cửa, anh đang đứng trước cửa.

“Sao em không đến?” Anh hỏi.

“Em không muốn thấy anh.” Tôi cắn răng nói, “Về bên anh, em sẽ thua.”

“Chúc mừng năm mới.” Anh lấy từ trong túi ra một tờ giấy trắng, gấp thành chiếc máy bay tặng tôi.

“Anh có ý gì?” Tôi quật cường hỏi anh.

“Anh không giỏi cầu xin người khác.” Anh đáp.

“Chuyện em làm giỏi nhất cũng thất bại nhất đó chính là yêu anh.” Tôi đáp trả.

“Em làm rất tốt.”

Tôi ra ban công. Tôi không biết có nên trở về bên cạnh anh hay không.

“Chúng ta chơi một trò được không?” Tôi hỏi anh.

Anh chỉ nhìn tôi.

“Em phóng chiếc máy bay này từ đây, nếu trong phạm vi tầm mắt của em, nó vẫn chưa rơi xuống, thì chúng ta có thể thử lại ở bên nhau.”

“Đừng...”

Lúc anh nói dừng, tôi đã phóng chiếc máy bay vào không trung. Chiếc máy bay vẫn xông về phía trước.

Lâm Phương Văn ôm lấy tôi, quay mặt tôi vào trong phòng, không cho tôi nhìn chiếc máy bay.

“Thả ra.” Tôi nói.

“Anh yêu em.” Cuối cùng anh cũng nói câu đó.

Tôi vừa khóc vừa cười hạnh phúc.

“Không được nhìn máy bay.” Anh nài tôi.

Tôi biết máy bay anh gấp có thể bay xa rất xa, rồi mới rơi xuống.

Hết chương 5

Đọc tiếp Quyển 2: Cây sa kê ra đi